thì ngừng, đó là nhiệm vụ của phủ tôi, sau khi hồi phục hồn và xác xong, giao qua Thập Điện, Diêm Vương chuyên lo việc chuyển kiếp ở đây tra xét theo "nhân" kiếp trước, cho tái đầu thai làm người, theo tội biết, những kẻ mà do bản phủ giao, khi chuyển kiếp luân hồi đều giáng sinh vào các nhà nghèo khổ, hoặc thành người bất toàn, phải lãnh nghiệp báo đầy ải, nếu kẻ nào biết tu hành, ngày sau sẽ được chuyển sang cảnh giới tốt đẹp.

Tế Phật : Dưỡng Sinh, thời giờ có hạn, chúng ta từ giã Tướng Quân, trở lại nơi phủ cáo từ Thiên Tuế.

Dưỡng Sinh : Đa tạ sự chỉ giáo của Tướng Quân, vì giờ trở lại Hiển Đường đã tới, không thể ở lâu, xin tạm biệt.

Tế Phật : Đa tạ sự chỉ giáo của Thiên Tuế, vì đã trễ giờ, chúng tôi phải sửa soạn trở về Hiển Đường gấp, ngày khác gặp lại xin lãnh giáo thêm

Thiên Tuế : Miễn lễ. Giữ quí vị không tiện, mong lại sớm được tiếp đón quí vị tại bản phủ.

Tế Phật : Phủ Hoàn Hồn Bốn Loài Sinh Vật, đa số chúng sinh trong thiên hạ đều không rõ, cho nên ta dự tính dẫn Dưỡng Sinh tới xem xét cho thật tỏ tường, hầu tả lại cho người đời hiểu thấu, chắc lần tới sẽ còn lãm rộn nhiều hơn nữa.

Thiên Tuế : Rất hoan nghênh. Tướng Quân thân hành tiễn đưa Tế Phật cùng Dưỡng Thiện Sinh.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Thiên Tuế cùng chư vị Tiền Quan, xin cáo từ.

Tế Phật : Mau lên tòa sen, sửa soạn trở lại Hiển Đường.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin tiễn bước.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống tòa sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI MỐT

DẠO PHỦ HOÀN HỒN BỐN LOÀI SINH VẬT LẦN THỨ BA

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày mồng 9 tháng 12 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

Thuỷ tộc phù du khổ hải trung
Phi cầm tẩu thú trụy hãn phong
Sinh tiền thiên ái tà đồ lạc
Xuân mộng hồn hồi sắc tướng không.

Dịch

Tôm cá nổi chìm biển khổ oan
Chim bay thú chạy lạnh trăn lan
Kiếp trần tham dục đường mê lạc
Xuân mộng hồn lìa sắc tướng tan.

Tế Phật : Đường âm phủ lạnh lẽo, mỗi ngày đều vang tiếng khóc than, người chết thì khóc lóc buồn rầu, thú vật chết thì kêu thương không ngớt. Bốn loài vật ra đời ở nhân gian bị người đời giết hại quá nhiều. Chúng bị thọc tiết, cắt cổ, mổ bụng do đó còn kinh hồn hoảng viá, muốn tìm đường sống nhưng sức yếu chẳng thể thoát

thân, nên chỉ còn biết kêu la cầu khẩn, giống y như những kẻ bị xử trảm ở pháp trường. Điểm tánh linh phất phở rơi rớt lạc xuống cửu tuyền được Phủ Hoàn Hồn Bổn Loài Sinh Vật thâu giữ những hồn phách đó để phục hồi lại hình người, rồi căn cứ vào nghiệp chướng cũng cái nhân tạo ra từ các kiếp trước mà tuỳ duyên xét xử. Chúng sinh nếu không tuân hành chánh đạo, lòng lang dạ thú lắm thường tổn lẽ trời mà không sợ, sau khi chết ắt bị luân hồi thành bốn loại sinh vật: thai, noãn, thấp, hóa. Dưỡng Sinh sửa soạn dạo âm ti.

Dưỡng Sinh : Thưa ân sư, thân phụ một môn sinh của Hiền Đường vừa khuất núi, nên lòng còn đau đớn không nguôi, tại sao trời không gia ân cho kẻ hiền lành được sống lâu để góp công vào sự nghiệp phổ biến đạo giáo của Thánh Hiền Đường mà lại sớm gọi về Trời?

Tế Phật : Sinh, lão, bệnh, tử, dù công, hầu, khanh, tướng sống vinh hoa phú quí, cả giang sơn trong tầm mắt tầm tay mà còn phải buông xuôi chầu trời, huống chi người bình thường. Chỉ cần lúc còn sống biết tu nhân tích đức, ắt khi chết, thân tuy mất mà tinh thần đạo đức còn lưu mãi ở thế gian, cho nên tinh thần triết nhân mới bất tử. Ở thế gian có người nào là không chết đâu, con chớ quá đau lòng.

Dưỡng Sinh : Con muốn được gặp mặt ông ấy để biết rõ tình trạng sau khi qui tiên. Nghe con cháu ông ấy nói trước lúc mất hai ngày, tự biết là duyên trần đã hết, sắp về cõi Phật, thì con không hiểu công phu tu đạo tới mức nào mới đạt được cảnh giới đó?

Tế Phật : Vì cơ duyên chưa đủ, cho nên không có cách nào gặp mặt được. Còn việc tu đạo mà biết ngày chết, đó là lòng chân thành đã cảm động tới thiên địa quỷ thần, nên được báo trước việc sẽ đến. Đơ cũng là để chứng minh có qui thần thực chứ không phải chỉ là chuyện hoang đường.

Nếu như siêng năng tu đạo ắt việc sanh tử ở trong lòng bàn tay, lật ra là thấy, chẳng có gì ly kỳ cả, chỉ là sự cảm ứng thôi. Để khỏi trễ giờ dạo âm ti, mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Xin vâng lời. Thưa con đã sẵn sàng, mời thầy khởi hành.....

Tế Phật : Đã tối nói, mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Đã thấy Thiên Tuế và các vị Tiền Quan của Phủ Hoàn Hồn Bốn Loài Sinh Vật ở phía trước.

Tế Phật : Mau tới trước vái chào.

Dưỡng Sinh : Kính chào Thiên Tuế cùng chư vị Tiền Quan, hôm nay lại đến làm rộn quí vị để được chỉ giáo thêm.

Thiên Tuế : Miễn lễ. Thầy trò quí vị không ngại bản phủ sức vật đầy nghẹt, ba lần tới lều tranh, tôi vô cùng sung sướng, xin mời hai vị theo tôi vào trong phủ.

Tế Phật : Đa tạ. Vì thời giờ eo hẹp, xin Thiên Tuế dẫn Dưỡng Sinh đi thăm các cơ quan ở bốn nơi cho tỏ tường để còn viết vào sách Địa Ngục Du Ký.

Thiên Tuế : Không có chi. Xin đi theo thăm các cơ quan.

Dưỡng Sinh : Ở đây bày biện thật là kỳ diệu, y như máy hút bụi ở dương gian, từng con muỗi một không biết từ đâu, lại bị hút vào cả đàn rơi xuống trắng phau như mảng bông tuyết, cứ giẫy giụa hoài.

Thiên Tuế : Đó là những con muỗi bị người ta đập hoặc bị phun thuốc chết, được địa khí hút xuống bản phủ, mỗi bầy có khoảng 500 con, các

linh hồn tán loạn tụ lại thành một linh hồn duy nhất, rồi xuống một bến, lấy nước hòan hồn rưới liền phục hồi nhân thân.

Dưỡng Sinh : Thiết bị như vậy thật là hoàn chỉnh, nhưng làm cách nào mà hay quá vậy?

Thiên Tuế : Đó là sự diệu dụng của địa tâm dẫn lực, địa khí đã dẫn đưa nó, bởi vì linh hồn muốn bị phân tán, tính nó đục, sau khi chết tự nhiên bị hút tới đây. Tính linh tan nhỏ ra như cát, tụ lại thành từng đống, cái khéo của hoàn hồn là như thế. Chúng ta đi coi nơi khác.

Dưỡng Sinh : Cái khu đất rộng này nhốt toàn thú vật, bình thường ít thấy các loại thú lạ lùng này, cọp và sư tử đều có nhưng ở sở thú, còn gà vịt heo thì nhiều vô cùng..... Đã về tới phủ rồi, không rõ Thiên Tuế có điều chi chỉ giáo thêm không?

Thiên Tuế : Tôi đang lo xử một vụ kiện, con gà trống phía trước kia, đến khiếu nại, để tôi đưa hồ sơ lý lịch của con gà này cho Dưỡng Sinh coi: Con gà trống này lúc còn sống là con trai nhà giàu, sanh ở bắc bộ Đài Loan, vì ỷ giàu có thường gian dâm với vợ con kẻ khác, đã từng dùng tiền bạc phá trinh nhiều thiếu nữ để thỏa mãn nhục dục, cũng ham thú khoái lạc ở các động mãi dâm. Ác nghiệp quá nặng, cho nên phải đầu thai làm gà trống suốt năm kiếp, nay nợ ác nghiệp đã trả xong, hồn tới bản phủ xin được hoàn hồn.

Dưỡng Sinh : Thật sợ quá, gà do người biến ra, vậy người ăn thịt gà có tội không?

Thiên Tuế : Các vật cũng một sinh linh, chỉ có hình thể khác nhau mà thôi, linh tính của nó với người tương đồng. Người đời thường thích ăn thịt các loài, đương nhiên nếu luận về việc dinh dưỡng thì các chất thịt trứng, tính dinh dưỡng rất cao, ăn thì thân thể cường tráng. Nhưng họ

không biết rằng bốn loài sinh vật đó đều do người có tội đầu thai, thân họ có một thứ khí bất chính. Và lúc người giết chết loài vật, nó cố gắng chạy trốn, lòng sợ hãi, máu trong mình xáo trộn, ngũ tạng lục phủ sanh ra chất độc, người đem nó giết đi, rồi ăn máu thịt nó, tuy là có lợi ích, nhưng cái hại ngầm ẩn náu ở bên trong. Người ta, lúc lòng bấn loạn, kinh hoàng, máu cũng biến chất, nếu như gặp trường hợp này hoài, thân thể ắt sẽ ngã bệnh. Đó là bệnh chung do tâm lý phát sinh ra ở sinh lý. Người ta nếu khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, khi chết thì toàn thân xám xịt gọi là tử thi. Người ăn thịt động vật chết có nguyên tố không sạch, thiếu nguyên tố tinh khiết ban đầu ở bên trong, lợi và hại đều tồn tại. Khoa học gia cũng có luận về điều này trong mục dưỡng sinh. Phàm là kẻ tu đạo, không thể một lúc cấm ngay đồ ăn hôi tanh, nhưng nếu giảm bớt từ từ được thì tốt, để miễn trừ trước khí xâm nhập vào thân, nếu không vậy thì muốn đạt đạo quả thanh nhẹ tinh khiết sẽ rất khó khăn. Còn bàn về tội hay vô tội thì xin dành vào dịp khác.

Dưỡng Sinh : Điều Thiên Tuế nói rất hợp với nguyên lý của khoa học, muốn ăn hay không ăn tùy ý mỗi người. Nhưng điều lợi điều hại đã biết rõ, muốn như thế nào thì đều do tự mình quyết định. Xin hỏi lại Thiên tuế, phía trước có một con khỉ đột cũng con chim anh vũ, cử chỉ của con khỉ đột giống như người, tiếng của chim anh vũ y hệt tiếng người, như vậy có phải chúng thuộc hàng cao cấp trong loài động vật không?

Thiên Tuế : Cử chỉ của khỉ đột giống người, đầu óc cũng rất thông minh là bởi khi còn sống là kẻ sáng suốt song tu lầm lẫn cho nên kiếp này đầu thai làm thú. Chim anh vũ kiếp trước là kẻ nói nhiều, cùng hại kẻ khác tan nhà mất mạng nên kiếp này bị nhốt trong lồng, học nghe và nói tiếng người, ngoài ra không hiểu gì hơn, đáng tiếc anh hùng thiếu đất dụng võ. Người đời nhất cử nhất động nếu sai đạo lý, sau khi chết đều đầu

三殿采帝王

四殿五官王
血
污
池
橋河

thai làm chim bay thú chạy, không biết chừng nào mới giải được nghiệp, không thể không cẩn trọng.

Tế Phật : Vì thì giờ eo hẹp, việc thăm Phủ Hoàn Hồn Bốn Loài Sinh Vật của chúng ta kể như đã xong. Đại khái thì thế nhân có thể hiểu được rằng nơi đây là chốn hoàn hồn, còn các việc khác nếu bị Vua Chuyển Kiếp ở Thập Điện phán chuyển bốn loài sinh vật nếu chưa hoàn chuyển hồn xong, không phải phần việc ở đây, điểm này người đời nên rõ. Dương Sinh, chúng ta sửa soạn trở lại Hiền Đường.

Dương Sinh : Đa tạ Thiên Tuế cùng các vị Tiên Quan đã hết lòng chỉ giáo, vì đã cận giờ rồi, thầy trò chúng tôi phải trở lại dương gian, xin cáo biệt chư vị.

Thiên Tuế : Không dám. Có điều chi sơ suất xin rộng lòng tha thứ, chư vị Tướng Quân hãy đưa chân Tế Phật cùng Dương Sinh.

Tế Phật : Mau rời điện, chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh : Con đã sẵn sàng, xin thầy khởi hành.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh mau xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI HAI

DẠO ĐỆ TỨ ĐIỆN GẶP GỠ NGŨ QUAN VƯƠNG

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 16 tháng 1 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Nhân sanh tẩu mã khán hoa đăng
Hãn lộ hốt hốt tuế nguyệt tăng
Vạn tượng canh tân đơn chính thực
Nhất nguyên phục thủy dục phi thăng.

Dịch

Hoa đèn ngựa chạy kiếp người ta
Năm tháng qua mau thoáng chốc già
Tâm kết bồ đề muôn vẻ mới
Đầu năm bay vút cõi trời xa.

Tế Phật : Năm Bính Thìn đã qua, Hiền Đường từ rằm tháng tám năm con Rồng phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, nháy mắt đã hơn nửa năm, người đời quay cuồng vì như đèn kéo quân, trong một sát na thời gian vút qua, người đời gặp được bao đêm rằm tháng giêng? Cảm thấy tuổi tác mỗi ngày một lớn, trước mặt thấy nhiều trẻ thơ cầm đèn lồng đi chơi, soi gương giật mình thấy tóc trắng, mặt sạm! Không sớm tu thân còn đợi tối khi nào? Tại trung tâm đan điền, nơi khí trời đất tụ hội, hòa hợp thành viên thuốc tiên, tới lúc vòng tuần hoàn của một năm trở lại điểm khởi đầu, lúc vạn vật canh tân mới mẻ, tiền đơn chín rụng kết quả bồ đề thì có thể tự thoát xác phi thăng lên cõi Đại La. Kế hoạch của một năm ở mùa xuân, sự quý báu của cả đời người là lúc nhỏ phải thương tiếc thời gian, kính trọng mạng sống, ấp ủ niềm tin, sợ gì ma nạn bủa vây, hy vọng ở tương lai sáng sủa, đi theo đường ngay thẳng, nguyện cầu đạo lớn thuận buồm xuôi gió. Bữa nay chuẩn bị dạo âm ti, Dưỡng Sinh hãy lên tinh thần.

Dưỡng Sinh : Kính chúc phát tài.

Tế Phật : Chúc mừng, chúc mừng. Lãm sư ta không nghĩ đến "phát tài" ta đã có "ngọc vàng đầy

nhà" chỉ mong "sớm đẻ con cưng".

Dưỡng Sinh : Người xuất gia sao lại còn mong "sớm đẻ con cưng", không phải lã tự huỷ hoại giới trong sạch của Phật hay sao?

Tế Phật : Con hiểu sai ý rồi. Ta nghĩ rằng Trời có thể đẻ nhiều con cưng thông minh trí tuệ, đẻ ít loại thông minh gian xảo thì thiên hạ sớm được thanh bình, ta cũng có thể tiêu diêu tự tại không phải lặn lội phong trần, chỉ vì độ chúng sinh mà phải quá lao tâm khổ trí.

Dưỡng Sinh : Lời thầy nói thật siêu diệu, nhưng hiện tại người đời mong sanh quí tử để cầu con mình lớn lên tương lai kiếm được nhiều tiền, phát tài lớn. Cho nên chúc mừng sớm sanh quí tử cùng phát tài, người đời sung sướng lắm.

Tế Phật : Biết lừa lọc kiếm tiền chẳng phải chỉ toàn "quí tử" mã cũng còn có nhiều "tiên nữ" nữa! Ha ha! vui miệng nói chơi tạo nên khẩu nghiệp! tội quá! tội quá! Chúng ta chuẩn bị dạo âm phủ, con mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Đài sen năm nay tại sao lại lớn hơn năm ngoái?

Tế Phật : Trách nhiệm thì nặng mã đạo thì xa, đài sen mở rộng, mau mau tiến đức tu nghiệp, đây là vị đài sen của con, chứng tỏ con có tiến bộ.

Dưỡng Sinh : Con không dám, tự biết nghiệp chướng còn sâu, lãm sao mã có thể lên tới địa vị đài sen nổi?

Tế Phật : Hoa sen mọc lên từ bùn nhỏ, tự yêu thân sạch, có chi sai lầm. Lên đài sen mau, hôm nay thầy trò mình dạo chơi Đệ Tứ Điện ở âm phủ.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin thầy khởi hành.

Tế Phật : Bữa nay máu trong tim chảy mạnh, đặc biệt ngâm một bài thơ khuyến người đời:

Hỡi người đời, sao bận rộn?
đều vì ba bữa, bận không ngớt.
Hỡi người đời, cầu mong gì?
đều vì danh lợi, suốt ngày lo.
Hỡi người đời, mê say gì?
đều vì tình ái, thân gầy mòn.
Hỡi người đời, nghĩ điều chi?
đều vì vọng niệm đầu rối bời.
Hỡi người đời, được những gì?
suốt đời bận, tới chết hai tay không.
Hỡi người đời, dâm ra sao?
vợ con bị hiếp, hận giàu sang.
Hỡi người đời, đợi cái gì?
quay về bờ giác, lo tu đạo.
Hỡi người đời, tu cái gì?
lìa bùn không nhiễm, chỉ ngao du.
Hỡi người đời, ngao du đâu?
cũng lên thuyền từ, vui mênh mông.

Đã tới nơi, xuống đài sen mau, Đệ Tứ Điện Minh Phủ ở ngay trước mặt.

Dương Sinh : Kìa Đệ Tứ Điện ở phía trước.

Tế Phật : Ngũ Quan Vương cũng chủ Tiên Quan đã xuất điện, chúng ta mau tới trước vái chào.

Dương Sinh : Kính chào Ngũ Quan Vương cùng chư vị Tiên Quan, tôi là Dương Sinh môn đệ của Thánh Đế thuộc Đài Trung Thánh Hiền Đường, phụng mệnh viết sách, bữa nay do Tế Phật dẫn đạo được may mắn tới thăm quí điện xin chỉ giáo nhiều cho.

Ngũ Quan Vương : Miễn lễ, mau đứng dậy, năm mới khai bút lao khổ, vì viết sách mà phải bôn ba ở chín suối, tinh thần môn đệ Thánh Hiền Đường thật đáng khen. Mời Tế Phật cùng Thiện Sinh theo tôi vào điện nghỉ ngơi, đàm đạo.

Dương Sinh : Đa tạ Minh Vương đã tiếp đãi nồng hậu.

Minh Vương : Mời ngồi, Tướng quân mau dâng rượu Quỳnh Tương.

Dương Sinh : Đa tạ Minh Vương.

Tế Phật : Dương Sinh, con có phước lắm mới được Ngũ Quan Vương đặc biệt ban cho rượu Quỳnh Tương của người chỉ để dùng riêng. Đó là của quí của tiên gia. Con uống xong trí tuệ sẽ được bồi bổ thêm.

Minh Vương : Xin Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh chớ khách sáo, mau dùng rượu.

Dương Sinh : Mùi vị thơm ngát, ngập tràn tim phổi, cảm giác vô cùng ấm áp sảng khoái. Cảm tạ Minh Vương đã đặc biệt ân ban, tôi nguyện đem hết sức mình hoàn thành trách nhiệm viết sách.

Minh Vương : Chớ khách sáo, rượu Quỳnh Tương này do cung Dao Trì ban tặng, Thập Điện Diêm Vương đều có, uống nó linh tính sẽ tăng thêm điện quang, các phán quan ở âm phủ chỉ được uống trà tiên, âm binh chỉ được uống thanh trà, vì quả vị bất đồng cho nên sự đãi ngộ hưởng thụ tự nhiên cũng khác.

Dương Sinh : Tình trạng phán xét các tội hồn của quí điện ra sao?

Minh Vương : Tôi cai quản mười sáu địa ngục nhỏ, ngoài ra còn có các địa ngục mới lập thêm để phòng hờ, vì người đời càng ngày càng phạm nhiều tội ác. Địa ngục chia ra nhiều tầng phụ trách, mỗi tầng có các ty. Phàm tại thế, khi làm điều xấu xa tội tệ, sau khi chết vào ngã Quỉ Môn Quan, lên đứng trước đài gương soi nghiệp ác (Nghiệt kính đài) để chiếu lại nguyên hình, sau khi có chứng cớ, biết rõ phạm những tội gì mới giải giao

cho điện đó giam giữ cũng xử trí. Tôi đang xử một vụ án, mời hai vị theo tôi thẳng đường tham quan.

Dương Sinh : Phải phải. Phía trước có hai Tướng Quân đầu trâu mặt ngựa áp giải một nam tội hồn tới, chức vụ có vẻ cũng vào cỡ Tổng giám đốc hoặc Thanh tra gì đó, mặt mày hồng hào, đầu hói hói, không rõ phạm tội gì mà cứ chỉ tỏ ra sợ hãi kinh hoàng.

Minh Vương : Tội hồn này đầu óc thông minh, tại thế chuyên bán thuốc tây, nhưng về sau muốn làm giàu mau lẹ, vì biết thuốc men rất rành, bèn chế tạo thuốc giả, hại rất nhiều bệnh nhân. Nay tuổi thọ đã hết, bị âm binh áp giải tới đây xử tội.

Tế Phật : Đã cận giờ, thầy trò mình sửa soạn trở lại Hiển Đường, lần sau tới vào trong ngục hỏi lại tội hồn này cũng được. Còn đối với Ngũ Quan Vương có điều chi khiếm khuyết, xin lượng thứ.

Minh Vương : Không có chi. Lệnh cho Tướng Quân cũng quân lính xếp hàng tề chỉnh tiến đưa.

Tế Phật : Dương Sinh mau rời điện, sửa soạn trở lại Hiển Đường.

Dương Sinh : Đa tạ Minh Vương cũng chư vị Tiên Quan đã tiếp đãi quá nồng hậu, xin tạm biệt.

Tế Phật : Dương Sinh mau lên đài sen, sửa soạn trở lại Hiển Đường.

Dương Sinh : Tuân lệnh, con đã sẵn sàng, xin thầy lên đường

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiển Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯỜI BA

DẠO ĐỊA NGỤC ĐỔ THUỐC

Phật Sống Tế Công

Giáng ngày 19 tháng giêng năm Đinh Tỵ (1977)

Thỏ

Ngụy dược dong y thực hại nhân
Tham tiền tổn đức nghiệt tùy thân
Hoa Đà tế thế thi nhơn thuật
Bồ tát tâm trường hóa ngọc tân.

Dịch

Thuốc giả giết oan vẫn cố dũng
Tham tiền tổn đức nghiệp đeo mang
Hoa Đà cứu thế ban ơn phước
Tấc dạ bồ đề hóa ngọc trong.

Tế Phật : Thế gian không thiếu gì kẻ đánh mất lương tri, mê say tiền bạc, không nghĩ tới đạo đức, như thầy thuốc dở làm chết người, thậm chí chế thuốc giả bán lấy tiền, coi mạng sống con người như cỏ rác, tội ác ngập trời, luật pháp của dương gian tuy nghiêm ngặt nhưng vẫn còn những con thiếu thân không sợ lửa, đem mạng sống ra thử thách pháp luật. Sau khi chết, xuống địa ngục thống khổ không kể xiết, nếu chẳng tin, để ta dẫn Dưỡng Sinh xuống địa ngục hầu chứng minh lời ta nói là thật. Hôm nay sửa soạn dạo âm ti. Dưỡng Sinh lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Không rõ bữa nay mình đi đâu?

Tế Phật : Đến ngục giam trực thuộc Đệ Tứ

Điện, mau sửa soạn lên đường.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư khởi hành.

Tế Phật : Đã tới nơi, xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Tới cửa ngục, nghe tiếng than thở cùng nhiều tiếng ói mửa, trên cửa ngục có đề: Ngục Uống Thuốc. Hai vị Tướng quân đầu trâu mặt ngựa áp giải nhiều nam nữ tội hồn vào ngục. Kìa, Ngục Quan cũng Tướng Quân thân hành ra phía trước đón tiếp chúng ta, Dưỡng Sinh mau tiến lại vái chào.

Ngục Quan : Rất vui mừng được đón tiếp Tế Phật cùng Dưỡng Thiện Sinh từ Thánh Hiền Đường tới thăm bản ngục. Trước đây ít phút tôi có nhận được sắc chỉ của Chúa Công dạy, nên được biết nhị vị sẽ xuống thăm bản ngục hầu tìm rõ thực trạng để viết vào sách Địa Ngục Du Ký cho người đời hiểu rằng địa ngục là có thật, xin mời hai vị đi theo tôi.

Dưỡng Sinh : Đa tạ sự tiếp đón nồng hậu của Ngục Quan. Hai bên cửa ngục chất từng đống dược phẩm đủ các loại. Tiến lại gần coi thì thấy có đủ các loại nhãn hiệu của bao thứ tiếng như Hoa, Anh, Nhật v.v... bao che trông thật khéo đẹp. Xin hỏi Ngục Quan, có phải quỉ ngục cũng buôn bán dược phẩm? Nếu không tại sao ở đây lại bày biện đủ các thứ thuốc thế này? Đến ngay các nhà thuốc lớn ở dương gian cũng không trưng bày số lượng thuốc lớn lao như vậy.

Ngục Quan : Bản ngục tuyệt nhiên không buôn bán thuốc men. Đây là các thứ thuốc người phàm ở dương gian làm giả. Ở cõi trần chế tạo một vật gì thì ở âm phủ tức khắc hiển hiện ngay ra hình tượng đó. Cho nên chế tạo một lọ thuốc giả, hiện ra ngay ở âm phủ, chứng cớ tội lỗi của dương gian lộ ra ngay tại đây, không sai một mảy may, như

mặt trăng mặt trời đối chiếu. Điểm này người đời nên biết, đừng nói rằng trong nhà kín có thể làm chuyện xấu xa, nên biết rằng trong chỗ tối tăm cũng có quỉ thần giám sát. Nếu không vậy tội ác của người đời làm sao theo dõi được để mà trừng phạt? Chuông Thái Thượng Cảm Ứng có nói: *"Họa phước vô môn duy nhân tự chiêu. Thiện ác chi báo, như ảnh tùy hình."* (Họa phước không có cửa, chỉ do người tự chuốc. Thiện ác quả báo, như bóng theo hình). Điều đó đúng với lẽ này vậy.

Tế Phật : Người đời phần lớn không tin nhân quả, nên biết rằng báo ứng của thiện ác, như bóng với hình dưới bóng đèn sáng, người ta có thể thấy hình bóng của chính mình. Khi vào nhà kín không thấy được bóng, vì lẽ đó cho rằng thần không biết quỉ không hay. Nào ngờ trong nơi đen tối, là nơi cư trú của quỉ thần, tự mình đút đầu vào lưới, còn trách gì ai?

Ngục Quan : Mời hai vị vào trong ngục tham quan.

Dưỡng Sinh : Trong ngục đều có chấn song sắt vây quanh, cho nên thấy rõ các tội hồn khóc lóc kêu la, âm binh đang dùng tùng thũng, tùng thũng trong có các vật màu đen đổ vào miệng các tội hồn, kẻ nào cũng cố tránh né để cho thuốc khỏi đổ vào miệng mình.

Tế Phật : Ta dẫn con đến chỗ này xem các giai đoạn đã qua của một vị tội hồn bị phán đến ngục này.

Ngục Quan : Được, để tôi dẫn Dưỡng Sinh vào trong ngục tham quan.

Dưỡng Sinh : Thiệt là đáng thương, tội hồn này hôm trước ở Đệ Tứ Điện mặt mày hãy còn hồng hào, mới có ba ngày thôi, hiện tại không còn chút máu, tai mắt mũi miệng gò má đều bị chất nước đen dính đầy, không rõ là chất gì?

Ngục Quan : Tội hồn lúc tại thế chuyên chế tạo thuốc giả làm hại rất nhiều người. Sau khi chết bản ngục dùng thuốc màu đen đổ cho uống, loại thuốc nầy rất đắng, lại có chứa độc tố, khó nuốt trôi, một khi vào miệng thì ruột gan quặn thắt, vừa đau đớn vừa muốn ói, nhưng ói không ra, đó là sự báo ứng của việc chế thuốc giả.

Dương Sinh : Tội hồn mặc âu phục nầy mình mẩy cũng ướt đẫm thuốc màu đen, dơ dáy chịu không nổi, hai mắt thất thần.

Tội Hồn : Xin cứu mạng tôi! hỡi Hòa Thượng đại Phật Tổ cùng người cõi trần, hãy mau giải cứu cho tội, tôi chịu không nổi nữa. Xin bái lậy, như cứu được tôi, kiếp tới tôi xin làm trâu chó để báo đáp ân đức cao dầy. Trên dương gian tôi còn nhiều tiền bạc lắm, hai vị có thể kêu con cái tôi nó đưa cho.

Ngục Quan : Câm miệng! Vị nầy là Phật Sống Tế Công không phải là Hòa Thượng ở dương gian, mi đưa tiền cho, Phật Sống đâu có sử dụng được. Tạm cho mi ra để mi thuật lại hết các chuyện làm bậy lúc còn sống cho người nầy ở dương gian biết rõ. Đây là môn sinh của Quan Thánh Đế Quân, tên Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung phụng chỉ dạo âm ti viết sách quí để khuyên đời. Mi phải khai rõ rằng hầu có thể giảm bớt chút ít tội lỗi.

Tội Hồn : Cảm tạ đại nhân, nói ra càng thêm xấu hổ nhưng cũng để đời sau sửa chữa lỗi lầm. Tôi lúc còn sống mở nhà thuốc tây, chuyên buôn bán thuốc Trung Hoa và ngoại quốc, lần lần quen thuốc, lâu ngày biết được chút ít thuốc men thông thường, liền nghĩ ngay tới việc làm giàu, mà muốn giàu không làm bậy không được, cho nên đã mua một cái máy nhỏ, dùng bột mì hòa với bột màu, nguỵ tạo các loại thuốc bán chạy, in các loại bao nhãn giống hệt, chế tạo số lượng lớn. Trử tiệm của tôi ra đều gởi tới các tiệm khác bán, kiếm được

nhiều tiền không biết bao nhiêu mà kể. Đầu xuân năm nay, không may mắc bệnh chết, hưởng được 52 tuổi. Lúc chết bị hai Tướng Quân đầu trâu mặt ngựa áp giải tới Đài Gương Soi Ác Nghiệp để chiếu rõ lại lúc tôi chế tạo thuốc giả cùng tình trạng buôn gian bán lận, khiến tôi thất sắc kinh hoàng, không rõ tại sao âm phủ lại có loại máy lợi hại tới mức này, cho nên tôi đã không thể chối cãi được. Ba hôm trước bị Ngũ Quan Vương ở Đệ Tứ Điện xử phạt đày vào Ngục Đổ Thuốc 30 năm. Lúc tôi sắp sửa thụ hình, quả hãi hùng khi nhìn thấy tất cả các loại thuốc giả mà tôi đã chế tạo lúc còn sống gồm đủ loại, chất đống trước cửa ngục, phép thần thông của âm phủ quả là lớn rộng. Chứng cớ tội lỗi đã rành rành làm sao chối cãi được? Ba bữa sau bị âm binh đổ cho uống loại thuốc nước đen, thiệt là khó nuốt, nếu không uống thì bị đánh đập, bị ép uống, đau đớn mà than không được, sau khi nuốt xong, ruột xé gan bào, muốn mửa mửa không được, hối hận cũng đã lỡ rồi. Hỡi những kẻ buôn bán thuốc men ở thế gian, chớ nên bắt chước tôi. Nếu như có ai lỡ phạm pháp hãy mau mau cải hối, nếu không sau khi chết đi, có khổ thì ráng mà chịu.

Ngục Quan : Quân súc sanh, mi còn nhiều chuyện phi pháp khác, hãy nói mau, không được giấu diếm, nếu cưỡng lại ta sẽ ra tay xử trị ngay.

Tội Hồn : Vâng vâng, để tôi nói tiếp. Lúc tôi buôn bán thuốc, vì tham nhiều lời nên có lén bán cả ma túy để cho thanh niên nam nữ uống, khiến chúng quay cuồng điên đảo, tạo nên nhiều việc bất hạnh, tội thiệt đáng chết. Có một lần một người bạn đưa cho tôi một cuốn sách, khuyên đời dạy điều thiện tựa đề là Tiên Phật Thánh Hiền Đường Phủ Thánh Giáo, muốn tôi đọc và nghiền ngẫm để làm việc thiện. Tôi lật xem qua vài trang đều thấy toàn là chuyện Tiên Phật Thần Thánh giảng đàn thuyết luận thi văn, tôi liền quăng đi, nghĩ rằng thời đại khoa học tân tiến này làm gì còn có

quỉ thần Tiên Phật, chỉ có bọn mê tín mới tin lời quỉ nói. Nào dè khi chết đi, Diêm Vương lại căn cứ vào lời hủy báng cũng hành động quảng nén sách gia thêm hình phạt 5 năm. Thì ra Thiện Sinh người thế gian đây cũng là môn sinh của Thánh Hiền Đường ở trên dương thế, tôi thật quá ngu si, xin Phật Sống Tế Công cùng Thiện Sinh giúp đỡ nói với Ngục Quan để sớm thả tôi ra.

Dưỡng Sinh : Bạch thầy, tội hồn này còn một điểm lương tri, còn hiểu được hai chữ Hiền Đường. Con nhận thấy nên giảm bớt một vài phần tội, không hiểu có được chăng?

Tế Phật : Lúc sống không tin Tiên Phật, quỉ thần, tự khoe khoa học văn minh, sau khi chết mới hối hận. Người hiện tại ở trong tay quỉ thần, hối hận thì đã muộn, ta vì nghĩ tình người đã có công kể hết những hành vi lúc phạm tội, hầu khi cuốn Địa Ngục Du Ký in xong, có thể cảm hóa được thế nhân, ta căn cứ vào một phần công đức trong muôn ngàn đó giúp cho người thoát khỏi khổ đau.

Ngục Quan : Tội thì phải báo ứng, hình phạt dữ để trị kẻ không tuân hành luật pháp, chớ có van xin. Tuy việc chế tạo thuốc giả không trực tiếp hại mạng người nhưng cũng di hại cho cả thế về sau, đó là gián tiếp sát nhân. Cho nên Minh Vương mới phạt trọng hình.

Tế Phật : Thời giờ đã cận. Dưỡng Sinh trở lại Hiền Đường, lần sau có duyên hẳn còn trở lại tham quan.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Ngục Quan cũng chư vị Tướng Quân đã tận tình chỉ giáo, tôi phải về Hiền Đường, mong gặp lại.

Tế Phật : Mau lên đài sen sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI BỐN

DẠO ĐỊA NGỤC NƯỚC SÔI LUỘC TAY

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 23 tháng 1 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Tiểu thâu đại đạo nhạ di sai
Bất nghiả chi tài phú diệc hưu
Dưỡng tử hồ vi thương tổ đức
Môn đình lạc diệp ý thiêm sầu.

Dịch

Cướp to trộm nhỏ kết dây oan
Giầu có bất nhân của chẳng còn
Con cháu sao không giìn đức tổ
Sân nhà lá rụng ý thêm buồn.

Tế Phật : Thế gian trăm nghề có thể làm ăn. Tục ngữ nói: "Cố gắng là mẹ thành công", chỉ cần kiếm tiền cách lương thiện, không phạm luật pháp quốc gia, ắt trên đời hết người chết đói. Nhìn vào xã hội, có nhiều kẻ không lấm ăn lương thiện, chuyên trộm cắp, gian manh, cướp bóc, giết chóc. Nuôi con không dạy thì tội ở ai? Thương thay tình cha mẹ phí biết bao mồ hôi nước mắt, nuôi

con lớn lên thành du đảng hành động bất lương, phá rối trị an xã hội, tội ác đáng bị tru diệt. Lúc sống xưng hùng xưng bá, lưu lạc giang hồ, ô danh một cõi, nhưng khi chết xuống âm phủ, chịu thúc thủ trong xó ngục, bị âm binh đánh đập chửi bới thật đáng thương. Người đời nếu quả không tin, bữa nay ta dẫn Dưỡng Sinh dạo thăm âm phủ một phen hẳn là biết rõ. Dưỡng Sinh sửa soạn dạo âm ti, mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Đa tạ ân sư đã mở đường khai lối. Người đời được nghe lời chỉ dạy của thầy ắt vô cùng cảm động. Xin hỏi ân sư, có nhiều người muốn con nói về việc dạo âm ti cũng thắc mắc là trong lúc thầy đưa con đi dạo âm phủ, nếu như có người thỉnh thầy giáng lâm, thầy có thể phân thân không? Xin thầy vì chúng sinh giải rõ hết mối nghi ngờ.

Tế Phật : Đó chính là điều chúng sinh thường nghĩ, bữa nay thầy tạm giải thích sơ lược như sau: Ao trong in bóng trăng, sáng sủa như lau, nếu người đời bắt nó là bắt bóng, cho nên nói "hoa trong gương, trăng trong nước, hư ảo không thực" Phật nói "Phật pháp vô biên"; Tiên nói "Thần thông quảng đại". Tiên Phật chỉ là một khối ánh sáng hư linh mà thôi, nhưng ảo hóa vô cùng. Tiên Phật ở trên trời, vầng trăng sáng nơi sông nước, biển khơi đều có ánh trăng, nên nói: "Ngàn sông có nước ngàn sông trăng, vạn dặm không mây vạn dặm trời". Trăng chỉ có một vầng, tại sao lại có thể biến hóa vô cùng như vậy? Bởi vì trăng cao sáng nên có thể phối hợp với trời. Người nếu như tu nhân tích đức, chăm tụ đạo lớn, như ba chữ Thánh Hiền Đường, chỉ đại biểu cho một Hiền Đường khuyên tu, nhưng ba chữ đó lại in sâu trong tim mắt người đời có hàng ngàn vạn, một vầng trăng soi vạn dòng sông. Có thể thí dụ thêm, hiện nay như máy truyền hình, trong đó chỉ có một vị chủ trì, nhà nhà đều mở máy ra coi, đều thấy hiện ra ngàn vạn vị chủ trì, sở dĩ nó ảo diệu như vậy là do một niệm mà tưởng thông.

Người đời nếu như muốn ta giáng lâm, chỉ cần tâm họ vã ta tương đồng, cảm ứng đạo giao, ta bèn lập tức giáng lâm trong tim mắt họ. Điểm đó mong thế nhân biết đến. Tế Phật tuy chỉ có một, ta ở trên Trời, phàm kẻ nào có duyên, một cơ thể hóa muôn ngàn, người người đều có thể nhìn. Kinh có nói: *"Phật tại Linh Sơn mạc viễn cầu. Linh Sơn chỉ tại nhĩ tâm đầu. Nhân nhân hữu cá Linh Sơn tháp. Hảohướng Linh Sơn tháp hạ tu."* (Phật ở Linh Sơn hã kiếm xa. Linh Sơn ở tại chính tâm ta. Linh Sơn tháp bảu người người có. Mau tới Linh Sơn tháp đó tu.) Để khỏi trễ giờ, Dưỡng Sinh mau lên đài sen, chuẩn bị dạo ấm ti mã tham quan.

Dưỡng Sinh : Thưa thầy con đã sẵn sàng, mời thầy khởi hành.....

Tế Phật : Đã tới nơi, Dưỡng Sinh mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Tuân lệnh, tai nghe tiếng kêu la thảm thiết, trước mắt là các nhà giam nơi địa ngục, trên cửa có bảng đề "Địa Ngục Nước Sôi Luộc Tay".

Tế Phật : Đây là địa ngục luộc tay bằng nước sôi, trực thuộc Đệ Tứ Điện, chúng ta mau đi tới để còn ra mắt.

Dưỡng Sinh : Từ bên trong đi ra một nhóm quan viên, có thể là Ngục Quan..... Tham bái Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân, hôm nay tôi cùng Tế Phật phụng mệnh đến viếng ngục tham quan, xin chỉ giáo nhiều cho.

Ngục Quan : Miễn lễ, hoan nghênh Tế Phật cùng Dưỡng Thiện Sinh từ Thánh Hiền Đường tới thăm bản ngục cùng chỉ giáo. Tôi nhận được lệnh của Minh Vương, biết quí vị tới thăm bản ngục, có điều chi khiếm khuyết xin tha thứ.

Tế Phật : Đã mất quá nhiều thì giờ rồi, nên việc đến trễ chắc Ngục Quan cũng chẳng ngạc nhiên. Dương Sinh mau theo Ngục Quan vào trong xem xét cho tường tận.

Ngục Quan : Mời hai vị theo tôi vào trong ngục xem xét để biết rõ tình hình.

Dương Sinh : Đa tạ, trong ngục đầy nghẹt hơi nước nóng, tiếng kêu la vang dội, hai tay các tội hồn bị xích chặt, quỉ sứ dùng gầu múc nước sôi từ trong thùng xối lên hai tay, tội hồn bị phỏng la thất thanh. Quỉ sứ khác tay cầm roi, nghe kêu la thì đánh đập, tình cảnh thật đáng thương, không rõ họ bị tội gì? có kẻ quá trẻ cũng chịu hình phạt nầy.

Ngục Quan : Mấy tội hồn này tại thế phạm tội gian tham, trộm cắp cho nên sau khi chết phải chịu thụ hình tại bản ngục, tôi kêu vài tội hồn tới để Dương Sinh có dịp nghe họ thuật rõ lại những việc lầm sái quấy lúc còn tại thế.

Dương Sinh : Phải đấy, để tôi hỏi rõ sự tình sái quấy của tội hồn viết vào Địa Ngục Du Ký hầu khuyên răn người đời.

Ngục Quan : Tôi tạm thả ba tội hồn và ra lệnh cho tội hồn thứ nhất cung khai hết với Dương Sinh những hành vi gây ác nghiệp lúc còn sống.

Tội Hồn : Than ôi! hai tay tôi lở loét, xin sư phụ cứu tôi, giúp tôi xức thuốc cho bớt đau.

Dương Sinh : Thấy hai tay tội hồn chảy nước vàng, giống hệt thịt heo thối, xin thầy ban cho họ thuốc.

Tế Phật : Con không được nhiều lời, hai tay nó gây ác nghiệp, thuốc nào trị được sự đau đớn của bàn tay ác độc nầy.

Ngục Quan : Quân súc sanh, không được cầu xin cứu khổ bừa bãi, hãy đem việc lãm lúc còn sống kể ra mau.

Tội Hồn : A! lúc tôi còn sống vì gia đình giàu có, được nuôi dưỡng quá đầy đủ, kết bè nạp đảng với đám ăn rồi không lo làm việc, lang thang tại các quán cà phê, giỡn cợt cùng gái giang hồ, nhập bọn với gái buôn phấn bán hương sống đời trụy lạc. Cha mẹ khuyên lơn mấy cũng không nghe, sau cùng bị cha mẹ đăng báo tử. Tôi mang mối hận trong lòng, bỏ nhà theo bọn du thủ du thực, đâm đầu trộm đuôi cướp, bị chúng dẫn dụ dạy cho nghề móc túi. Thường biểu diễn mánh khóe "tay thần" trên xe bus hay tại các trạm xe công cộng đông đúc người qua lại.

Ngục Quan : Quân súc sanh, khi nói không được dùng tiếng "tay thần" mà phải dùng tiếng "tay quái".

Tội Hồn : Không chỉ hành nghề móc túi, trộm tiền bạc mà thôi, vì sau đó tôi cho rằng không kiếm được nhiều lợi bằng xâm nhập các cư xá ăn trộm tài vật. Trong đời tôi kiếm được cả trăm vạn tiền tài vật, một lần trong lúc đang lén lấy đồ thì bị lộ, người hàng xóm rượt đuổi, không may bị bắt đưa ra pháp luật, quan tòa xử tội, tống giam vào nhà ngục chịu hình phạt. Sau khi mãn hạn tù, không tự hối cải từ bỏ tính xấu mà lại vẫn tiếp tục trộm cắp như trước. Đến năm 41 tuổi, vì tửu sắc quá độ, mắc bệnh ung nhọt mà chết. Khi nằm bệnh, không một bạn trộm cắp nào tới lui thăm hỏi, cho nên buồn rầu mà thác. Lúc chết bị quỉ đầu trâu mặt ngựa tới áp giải xuống địa ngục này dùng roi vọt đánh đập. Sau khi bị xử án và bị tống giam vào ngục, mới biết là bị giảm thọ 9 năm, hiện thời ác nghiệp báo ứng, tôi không còn biết nói sao.

Ngục Quan : Mi hối hận thì đã trễ rồi. Nếu như sau khi ra khỏi ngục mà mi biết hối cải trở

thành kẻ hiền lương lập công chuộc tội thì đâu tới nỗi bị giảm thọ cũng sa xuống ngục chịu cực hình? Mi không những phạm tội trộm cắp mà còn phạm tội đại bất hiếu, do đó Diêm Vương xử phạt giam tại ngục này 32 năm, có tội thì phải ráng mà chịu đựng. Tội hồn thứ hai, mau khai hết những hành vi tội lỗi lúc còn sống với Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường trần dương thế.

Tội Hồn : Tôi lúc sống buôn bán các loại máy móc và kim khí, mấy năm đầu tuy khổ cực sống kiếm được nhiều tiền, lần lần ăn chơi cờ bạc, bên ngoài tìm hoa, kiếm liễu cũng cưới một cô vợ bé cho ở riêng, vợ lớn tuyệt nhiên không hay biết. Nhưng kinh tế ngày một khó khăn, về sau bèn ký chi phiếu không tiền bảo chứng, mua nhiều kim khí ở hai công xưởng bằng những chi phiếu lớn lao, rồi đem những kim khí đó bán đi, trong ngân hàng chỉ để lại một ít gọi là tồn khoản, sau đó lánh mặt. Một chủ xưởng đến ngày lãnh tiền, mới vỡ lẽ là chi phiếu không tiền bảo chứng, chạy đi tìm tôi mà đòi, cũng truy tố tôi trước pháp luật. Cảnh sát lùng kiếm tôi khắp nơi, sau bắt được tôi ở nhà một người bạn, đưa tôi ra tòa. Nhân vì tôi giấu của ở nhà một cô bạn gái nên sau khi mãn hạn tù về vẫn ung dung hưởng khoái lạc. Nhưng các chủ nợ thống hận, chửi bới tôi "thắng hồi thối, điếm đàng, vô lương tâm". Trước đây sáu năm, lục phủ ngũ tạng hư hại, tôi ngã bệnh chết, bị quỉ đầu trâu mặt ngựa áp giải tới Minh Phủ Đệ Nhị Điện, Sơ Giang Vương chửi tôi gạt người, giựt tiền, lãm tiền cách bất lương không chính đáng, xử đày tôi tại Ngục Bùn Phân Nước Tiểu. Mãn hạn lại chuyển tôi tới Đệ Tứ Điện, Ngũ Quan Vương nói là tôi biển chi phiếu giả, hai bàn tay là đầu mối của mọi tội hại nhiều người, phán đày tôi tại Ngục Nước Sôi Luộc Tay 10 năm. Người vợ nhỏ sống hoang phí của cải cũng bị xử phạt và đày ở nơi khác. Minh Vương còn cáo buộc tôi, sau khi chịu hết các tội xong, chuyển giao qua ngục chuyển kiếp sẽ tiếp tục bị luân hồi như sau: Kiếp thứ nhứt làm người, thân thể tật nguyền

nhưng vì có tài về kỹ nghệ, bị chủ nợ trước thu dụng để làm giàu cho họ, bản thân chỉ được cho chút ít sống qua ngày, còn bao nhiêu đều phải để trả nợ cho kiếp trước. Kiếp thứ hai đầu thai làm con một người giàu có thiếu lương tâm, ra đời thân thể yếu ớt bệnh tật, tán gia bại sản vì chữa bệnh, tuy sống trong nhà giàu, hàng ngày phải uống thuốc vì người thầy thuốc đó là chủ nợ kiếp trước đầu thai lại kiếp này để đòi tiền đã mất, đúng là "thầy thuốc quả báo". Đó là trường hợp quả báo kẻ làm giàu mà bất nhân, gian lận để cướp đoạt tiền của người thì phải trả lại tiền bằng cách uống thuốc, nhân quả báo ứng nhất nhất rành rành. Người đời kiếm sống bằng thương mãi phải luôn luôn giữ đạo đức, có tiền bằng cách vô lương tâm, ăn không qua kiếp thứ hai, như tôi đây thì dầu có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Ngục Quan : Quản sức sanh, kinh doanh bất chính, kim loại cuối cùng biến thành đất, gian tham tiền bạc của người, kiếp sau vốn lại sạch trơn, liên lụy tới con cháu mang tiếng xấu không bao giờ dứt, bao giờ mở mắt được với đời? Hồi nãy tội hồn này khai toàn sự thực, nhân quả báo ứng một may lông không sơ sót, y theo sự giám sát của Minh Ty, mấy người chủ nợ kiếp trước đều ân đức, kiếp sau đầu thai đòi lại được số tiền đã mất. Người đời nhân quả ràng buộc nhau thật là vi diệu, chẳng khác nào nhện giăng lưới, nếu có liên quan thì khó mà thoát khỏi lưới báo ứng. Người đời nên nhìn những gương trước, không nên giữ tâm bất lương, làm việc hại người lợi mình mà tạo ra nghiệp chướng, không lạ gì người đời gặp nhiều nghiệp quả trói buộc ngăn trở mà than cho kiếp nhân sinh trầm luân khổ ải.

Tế Phật : Vì thời giờ đã trễ, ta thấy phỏng vấn hai tội hồn này cũng đủ rồi.

Dương Sinh : Thưa phải, xin hỏi thêm Ngục Quan, hiện nay dương gian có nhiều vụ cướp của giết người, có kẻ bị xử cực hình, sau khi chết

không biết giam ở đâu?

Ngục Quan : Coi tội hồn bị xử cực hình ở đâu, có ngục chuyên xử trị trọng hình, bửa khác xin dẫn đi coi.

Dương Sinh : Đa tạ Ngục Quan cũng chư vị Tướng quân đã tận tình chỉ bảo, chúng tôi sắp sửa trở về, kính chào tạm biệt.

Tế Phật : Thôi mình ra ngoài, lên tòa sen mau, sửa soạn trở lại Hiền Đường.

Dương Sinh : Con đã sẵn sàng, xin thầy khởi hành.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI LĂM

DẠO ĐỊA NGỤC ĐÂM HỌNG

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 6 tháng 2 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Diên mạt vô già kích lẳng dường
Thường nhân lan thiệt thiếu khai trường
Hoa ngôn loạn phóng chung khô tạ
Xảo ngữ nan sanh nhất nhật hường.

Dịch

Nước miếng dâng trào sóng đại dương
Hại người múa lưỡi cốt khoa trương
Lời hoa nở loạn rồi khô rụng
Nói xạo khó bền một buổi hưởng.

Tế Phật : Đời người đầy những hỉ, nộ, ai, lạc cũng buồn vui tan hợp, do đó tu đạo rồi mà nói cũng không phải dễ. Nên giữ lấy chân tâm tự tại, phải có dịp công phu, không phải chỉ miệng nói suông, mà phải có đức hạnh thành thực lập lâm nền tảng cho đạo, nếu không vậy dù có giảng giải cách nào đi nữa thì cũng giống như hoa trôi nước chảy không gây nổi lòng tin cũng động lực. Bữa nay chuẩn bị dạo âm ti, Dưỡng Sinh mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Bạch thầy, tại sao thầy lại thở dài không vui.

Tế Phật : Nhân tâm bất đồng, ngôn ngữ đạo nói ra cũng chẳng giống nhau. Người cho mai lã đắng, người lại cho lã ngọt, kẻ nói ngọt, kẻ nói đắng, đem chuyện đại đạo viên thông ra nói một cách mơ hồ, khiến người ta bấn loạn, chẳng hiểu phải như thế nào mới hay được.

Dưỡng Sinh : A ha! người tu đạo nên rõ một điều là cần phải giữ cái tâm tròn đầy, cho dù ngoại cảnh đảo điên, mình vẫn an nhiên tự tại.

Tế Phật : Con cũng khá thông minh, ta nghỉ sai một chút là rơi ngay vào mê hồn trận, bây giờ nghỉ lại thấy đại đạo quang minh. Thôi chớ nói nhiều, mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Tuân lệnh.

Tế Phật : Đã tới nơi, xuống đài sen tham quan.

Dương Sinh : Phía trước Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đang tới kìa. Tôi là môn sinh của Quan Ân Chủ ở Thánh Hiền Đường, đêm nay đến quí ngục tham quan, xin được chỉ giáo.

Ngục Quan : Xin hai vị chớ quá lễ phép, bản ngục là Ngục Đâm Họng trực thuộc sự cai quản của Đệ Tứ Điện, nhân tiếp được sắc lệnh của Minh Vương, biết Tế Công Hoạt Phật cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường bữa nay sẽ thân hành tới bản ngục tham quan, có điều chi thất lễ, xin lượng thứ cho.

Tế Phật : Xin Ngục Quan chớ khiêm tốn, thầy trò chúng tôi phụng mệnh dạo thăm địa ngục để viết sách, bữa nay tới qúi ngục là cốt mong Ngục Quan cũng Tướng Quân giúp đỡ Dương Thiện Sinh thấu tỏ sự tình.

Ngục Quan : Xin tuân lệnh, mời hai vị theo tôi vào ngục để thấy rõ những hình phạt của các tội hồn.

Dương Sinh : Trên cửa đề Ngục Đâm Họng khiến tôi cảm thấy khổ đau không nói nổi.

Ngục Quan : Hãy theo tôi vào trong, chớ kéo dài thời giờ.

Dương Sinh : Quả không sai, trong ngục tiếng than khóc chấn động điếc cả lỗ tai, âm binh dũng dùi nhọn hung hăn xông tới đâm thẳng vào miệng tội hồn đang bị trói ở một cây cột, giống như muốn đâm cho chết, tội hồn rống lên thê thảm, chẳng khác não cảnh đồ tể thọc huyết heo. Không rõ tội hồn đã phạm phải lỗi gì mà phải chịu hình phạt đau đớn tới mức nầy?

Ngục Quan : Tội hồn hãy thuật lại tất cả những hành vi ác đức lúc còn sống cho Dương Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở dương gian rõ.

Tội Hồn : Miệng tôi đau đớn chịu không nổi, vả lại trước đây tôi đã thuật rõ với Diêm Vương rồi, tại sao bây giờ còn bắt tôi thuật nữa?

Tế Phật : Bần tăng tới đây là muốn cứu tội hồn hóa duyên, tại sao tội hồn không chịu thuật lại những hành vi lúc còn sống?

Ngục Quan : Đây là Phật Sống Tế Công, người phụng chỉ dạo âm phủ viết sách, nếu như mi không chịu thuật lại tức là mi phạm tội nghịch chỉ, mi chịu đựng nổi Ngục A Tỳ hả? mi muốn tới đó phải không?

Tội Hồn : Bởi vì hòa thượng là Phật Sống Tế Công, lúc còn tại thế tôi đã từng nghe đại danh ngài, thật đáng chết, xin Phật Sống tha thứ cho tôi, sau đây tôi xin thuật lại ác nghiệp của tôi lúc còn tại thế:
Lúc tôi còn ở dương gian, vì có giọng ca thiên phú, có biệt tài hát xướng nên tôi thường tới các nhà hàng, các hí viện trình diễn, cũng từng được các nhà thuốc mời đến hát để quảng cáo cho các việc thương mãi, kinh doanh của họ. Trong giới sinh hoạt ca hát, để chiều theo thị hiếu thấp hèn của khán thính giả, tôi thường trình bày các bài hát dâm ô do chính tôi sáng tác, hoặc phụ diễn các động tác khích dục, khán giả ở dưới vỗ tay hoan nghênh rầm rộ. Sau khi chết bị Diêm Vương xử tội, cho rằng tôi cả đời không hát một bài ca ái quốc, một bài ca lành phấn chấn lòng người để giáo dục tâm tính nhân loại, mà toàn là các bài ca làm đồi phong bại tục, hạ cấp nghe không lọt lỗ tai, có hại cho xã hội cũng phong tục, cho nên đã xử đày tôi 10 năm tại Ngục Đâm Họng. Hàng ngày bị xử dùi sắt đâm vào miệng, thiệt là có miệng mà không nói được. Lúc tại thế sống trụy lạc, còn thêm bao tội khác, sau khi mãn hạn đày ở đây xong, còn phải bị đày tiếp ở ngục khác, theo như lời Ngục Quan đã cho tôi biết như vậy. Bây giờ nghĩ lại hối hận thì đã trễ rồi. Hy vọng các ca sĩ tại thế gian chớ hát các bài dâm ô mà chi

nên hát các bài có ý nghiã. Nếu không sau khi chết miệng lưỡi sẽ toàn hưởng những bài có hương vị đắng cay, đau khổ.

Ngục Quan : Nhắn nhủ các ca sĩ ở thế gian nên hát những bài ca phấn chấn nhân tâm, chớ hát những bài tình tự sướt mướt lãm mềm lòng thanh niên nam nữ, mà phải hát những bài lãnh mạnh để cho thanh niên phấn khởi tinh thần. Nếu không sẽ tạo thành khẩu nghiệp, khi chết sẽ bị đầy xuống địa ngục. Kêu thêm tội hồn thứ hai ra đây để nó thuật lại tất cả những hành vi phạm pháp lúc còn tại thế cho Dương Sinh nghe.

Tội Hồn : Miệng tôi đau đớn lắm, hãy còn đang chảy máu. Nghĩ lại lúc còn sống, vì cá tính ưa hướng ngoại, sau khi lấy chồng, thường cũng chồng gây lộn, mở miệng là chửi trời trách đất, hay gây lộn với phụ nữ hàng xóm. Thường thường tôi hay đặt điều nói xấu kẻ khác, làm cho gia đình họ bất hòa. Có một người láng giềng mà tôi thường hay gây lộn, để báo thù tôi bèn đặt điều là "vợ của hắn ngoại tình với kẻ khác bị tôi bắt gặp". Một đồn mười, mười đồn trăm, gây phong ba cho gia đình người ta. Tôi cũng thường phá nhân duyên của kẻ khác, ngoài ra tôi thường nói có thành không, không thành có quá nhiều. Sau khi chết bị Diêm Vương phán đày 8 năm ở Ngục Đâm Họng. Ngoài ra còn các tội khác, tôi không dám khai nhiều hơn nữa.

Ngục Quan : Phải lắm, cái miệng xấu xa của mi đã tạo nên nghiệp chướng quá nhiều.

Tế Phật : Thời gian ngắn ngủi, mình phải sửa soạn trở lại Hiền Đường, Dương Sinh còn điều chi thắc mắc nữa không?

Dương Sinh : Xin được phỏng vấn thêm một tội hồn nữa về hành vi phạm pháp lúc còn sinh tiền.

Ngục Quan : Mau khai rõ những tội mà mi đã

phạm khi còn sống cho Dưỡng Sinh nghe.

Tội Hồn : Lúc còn ở tại thế gian, vì cha tôi biết làm thuốc, biết dùng dược thảo chữa bệnh cho người. Tôi thường xem cha tôi bốc thuốc cho bệnh nhân, do đó tôi cũng biết được chút đỉnh về thuốc men. Sau khi cha tôi mất, các bệnh nhân tới xin điều trị, tôi bèn nói: "những môn thuốc gia truyền cha tôi đã truyền hết cho tôi, bất cứ căn bệnh khó tới mức nào tôi cũng đều trị hết, nhưng có điều các loại thuốc đó đều lấy ở trên núi cao, khó khăn lắm lắm bởi toàn là kỳ trân dược thảo". Người bệnh nào cũng tin lã thật, tôi bèn lên giá bán mắc. Trong đó cũng có kẻ tôi trị hết bệnh, cũng có kẻ tiền mất tật mang, bởi thuốc không công hiệu. Có kẻ hỏi tôi về bí quyết môn thuốc gia truyền, tôi đều từ chối chẳng hề tiết lộ, chỉ kẻ nào trả thù lao tôi mới dạy cho. Cả đời tôi kiếm được không biết bao nhiêu là tiền. Sau khi chết ngờ đâu Diêm Vương xử đày tôi tại ngục này để chịu tội, giờ hối hận thì đã trễ rồi.

Ngục Quan : Mi thật khéo sử dụng ba tấc lưỡi, hễ mở miệng là nào như "bí mật gia truyền". Mi chẳng hiểu "bí mật cha truyền" là gì hết. Tuy vậy mi cũng có công giúp đời, chỉ vì đòi giá quá cao làm mất lương tâm của nghề thầy thuốc cho nên mới xử tội mi. Phàm người đời nếu ai còn giữ được "bí mật gia truyền" đều phải công khai tuyên bố để cứu đời, không được giấu diếm làm của riêng để kiếm tiền. Cũng không được nói dối thuốc xấu là thuốc tốt, nếu không vậy thì miệng lưỡi tạo thành khẩu nghiệp phải đày xuống Ngục Đâm Họng này vậy.

Tế Phật : Thời giờ đã hết rồi, Dưỡng Sinh sửa soạn trở lại Hiển Dương. Đa tạ Ngục Quan cũng chư vị Tướng Quân. Chúng tôi xin cáo từ.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Ngục Quan đã chỉ giáo kỹ càng cũng tiếp đãi nồng hậu.

Ngục Quan : Thần tiễn nhị vị, nếu như sau này quí vị còn có điều gì muốn tỏ tường thêm, xin cứ tự tiện ghé thăm.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.

Tế Phật : Phàm kẻ ưa nói dóc cũng đặt điều nói sau lưng kẻ khác, đàn bà tính tình không ôn tồn hòa nhã, phá hoại hôn nhân, hạnh phúc gia đình người ta, hỗn láo cả với những bậc trưởng thượng đều phải sửa đổi tính tình, nếu không sau khi chết sẽ bị đày xuống Ngục Đảm Họng. Do đó nếu biết hối lỗi, tai họa sẽ biến đi, phúc lộc sẽ tới.

Đã tới Thánh Hiền Đường. Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI SÁU

DẠO ĐỊA NGỤC CẮT GÂN CHẶT XƯƠNG

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 16 tháng 2 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Đại khai lợi thị hảo kinh doanh
Đồng tẩu vô khi bách nghiệp thành
Đổ thủ trịch khai thiên lý tuyệt
Hoạnh tài thả mạn luận thầu doanh.

Dịch

Ham lời mở chợ để kinh doanh
Già trẻ tham gia bách nghệ thành
Tay lật quân bài thiên lý hết
Tham tiền khoan nói chuyện công danh.

Tế Phật : Bữa nay đã tới giờ dạo địa ngục, Dưỡng Sinh mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Tuân lệnh, con đã sẵn sàng, mời thầy khởi hành.

Tế Phật : Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Trước mắt là Ngục Cất Gân Chặt Xương, trên cửa ngục có viết rõ. Ngục Quan cùng Tướng Quân cũng ra trước cửa nghinh tiếp chúng ta. Xin cuí đầu ra mắt Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân. Đệ tử là Dưỡng Sinh theo thầy Phật Sống Tế Công đến quý ngục phỏng vấn. Mong được giúp đỡ nhiều.

Tế Phật : Hôm nay ta phụng chỉ dẫn Dưỡng Sinh tới quí ngục tham quan để viết sách. Hiện thời thế đạo đảo điên, chỉ ca tụng vật chất mà không tu dưỡng tinh thần, tham sân lợi lộc không chừa một thủ đoạn não, chỉ cốt sao có được nhiều tiền mà thôi. Vậy thì cái lương tâm Trời ban thế nhân để đâu? Cho nên chỉ toàn thấy nói "Lương tâm không bằng tiền" thật đáng buồn! Nhân Thánh Hiền Đường ở Đài Trung thuộc Nam Thiểm Bộ Châu phụng chỉ phát huy đạo giáo để kéo lại lòng người đang sa ngã qua việc viết sách để khuyến đời, sự nghiệp ở trần gian thật là chói sáng. Bởi vậy Ngọc Đế đã ban thưởng cũng đặc biệt ban sắc lệnh viết sách Địa Ngục Du Ký, cho nên Dưỡng Sinh được ta hướng dẫn dạo thăm âm phủ rồi đem tình hình ở các ngục viết vào sách để người đời hiểu rõ. Bữa nay tới quý ngục là mong được chỉ giáo cặn kẽ cho.

Ngục Quan : Tế Phật nói đúng lắm. Hai vị chịu tân khổ để thi hành lệnh viết sách, chúng tôi cũng tiếp nhận được điện văn cho biết trước, mọi việc đều rõ ràng. Kính mời hai vị theo tôi vào trong tham quan.

Dương Sinh : Bọn quỉ tốt tàn nhẫn lắm. Chúng dùng dao bén chặt đứt hết tay tội phạm, khiến ai nấy đều la hét thảm khốc, nhưng vì thân thể bị trói chặt vào cột hình chữ thập, chẳng còn cách nào thoát khỏi.

Ngục Quan : Bản ngục là Ngục Cắt Gân Chặt Xương, quỷ binh dùng dao sắc cắt đứt hết gân tay của tội hồn, cùng lóc thịt quăng cho chó sắt ăn, cuối cùng mới chặt đứt lìa xương tay, kể thụ hình cực kỳ thống khổ.

Dương Sinh : Tôi thấy các tội hồn bị hình phạt đều hôn mê bất tỉnh, phía bên kia có nhiều chó đen đang thản nhiên ngồi nhai những cánh tay của tội nhân. Ở dương gian chó chỉ nằm dưới gầm bàn, gặm xương cá, gà, heo v..v...do chủ liệng cho, còn chó mà ăn thịt người để sống thì chưa hề thấy, xin hỏi Ngục Quan mấy con chó đen kia từ đâu tới vậy?

Ngục Quan : Chó đó gọi là "chó sắt", ngục nào ở âm phủ cũng có, chuyên ăn thịt người để sống, vì nó không có nhân tính nên gọi là "chó sắt". Nếu như chó ở dương gian tính linh thật sáng suốt, biết giữ nhà của và trung thành với chủ. Hiện tại người đời còn nuôi các loại chó quý cực kỳ khôn ngoan, sống gần như người, thậm chí còn được ngủ chung cả với chủ. Nhưng với chó ở địa ngục thì khác nhau xa. Để trừng phạt hạng người không còn nhân tính, mê muội tới mức mất hết thiện tính, vì vậy mà âm phủ mới phải nuôi loại chó sắt để nó ăn thịt người. Đó là lẽ báo ứng, cho nên nói "lòng lang dạ chó" tức là chỉ loại này vậy.

Dưỡng Sinh : Ngục Quan nói rất đúng, người đã không có lòng trung nghĩa thì không thể so với chó được. Nhìn mấy tội hồn này thấy họ phải chịu những hình phạt thảm thương quá, không rõ đã phạm phải tội gì?

Tế Phật : Để ta dũng quạt bổ quạt cho tội hồn tỉnh lại, kể rõ lại các tội đã phạm, hãy nhìn ta hóa phép.

Dưỡng Sinh : Quả nhiên thấy mọi tội hồn tỉnh táo, khôi phục lại thân thể.

Ngục Quan : Tôi tạm thả ba tội hồn để nó cung khai cũng Dưỡng Sinh hầu viết vào Địa Ngục Du Ký. Ra lệnh cho tội hồn này mau khai hết tất cả tội đã phạm lúc còn tại thế khiến sau khi chết phải đày ở đây.

Tội Hồn : Tôi xin khai, xin khai. Đau quá đi thôi! Con cháu tôi ở dương gian đâu có biết tôi ở âm phủ đau khổ tới mức này, mà nghĩ người ta sau khi chết đi là hết. Lúc tôi còn sống làm nghề bán trà, vì ham nhiều lời bèn nghĩ tới cách cân gian. Như một cân trà khô là mười sáu lượng, mà tôi chỉ cân có mười bốn lượng. Suốt một đời buôn gian cân thiếu, mặc dầu thường nghe người ta nói buôn bán cần phải thực thà, nếu ăn gian nửa cân ở kiếp này thì kiếp sau phải trả tám lượng. Nhưng tôi không thèm nghe, chẳng giữ chút lương tâm. Não ngờ sau khi chết đi, hồn tới âm phủ, đến trước đài gương soi ác nghiệp, tất cả các tội lỗi xấu xa lúc sống hiện rõ ra, bị Tử Điện Minh Vương phán đày mười năm ở Ngục Cắt Gân Chặt Xương này. Hằng ngày bị đem ra cắt gân lóc thịt, quỷ sứ lóc tay tôi như người đời lóc cá. Hối hận thì đã muộn, hỡi những kẻ buôn bán tại thế gian phải hết sức lương thiện, chớ tham lời nhỏ, cân lường gian lận, hình phạt ở địa ngục khắt khe lắm, chẳng thể tránh khỏi đâu. Minh Vương ghét các

hạng người này lắm, cho nên Ngài coi chừng rất nghiêm, quỉ sứ lại quá nhẫn tâm. Bấy giờ hối hận thì đã muộn.

Ngục Quan : Ai biểu mi cân lường gian lận? Hiện tại tới địa ngục bị quỉ sứ sửa trị hai tay để hết dám còn làm bậy. Lệnh cho tội hồn thứ hai mau tới khai rõ những hành vi bất chính lúc còn tại thế để Dương Thiện Sinh ở Thánh Hiền Đường trên dương thế thấu rõ.

Tội Hồn : Tuân mệnh. Lúc còn sống, vì gia đình nghèo nên không được học hành, bèn làm nghề mua bán đồ phế thải để sinh sống. Hàng ngày đạp chiếc xe ba bánh đi khắp nơi mua đồ phế thải như giấy lộn, sắt vụn, áo quần, giày dép rách v.v... Vì nghe một người bạn đồng nghiệp nói nếu mua các loại đồng sắt phế thải mà cân đúng thì không lợi bao nhiêu, phải cân gian thì mới lợi nhiều. Tội bèn làm theo, người bán đồ đứng ngoài nhìn vẫn thấy tôi cân đúng, kỹ thực bị tôi lừa mà không hay. Những món đồ đáng lý cân nặng cả mười cân, tôi chỉ cân còn có bảy, người bán đồ cũ chẳng hay vì bán được là tốt rồi. Suốt đời tôi cân gian, thâu lợi không biết bao nhiêu mà kể. Sau khi chết, Diêm Vương giận quá, mắng tôi là mua đồ cũ gian lận, làm tổn hại âm đức. Hiện bị đày ở ngục này mười lăm năm. Hàng ngày bị đem ra hành tội, bị âm binh khinh khi, chửi mắng, khổ sở nói không nổi. Kính mong Thiện Sinh thương tôi mà xin giảm hình phạt dùm để tôi sớm thoát khổ. Lạy tạ, lạy tạ.

Dương Sinh : Thưa ân sư! Tội hồn này đã khai rất thành thực, nghĩ tình cảnh thật đáng thương, áo quần rách rưới, con muốn cứu giúp họ một đôi phần.

Tế Phật : Chúng ta phụng chỉ viết sách, không nên can thiệp vào chuyện của người khác, để Ngục Quan xử lý tiện hơn.

Ngục Quan : Lúc sống tay không trong sạch, bẩy giờ nên để cho quỉ sứ lóc da xẻo thịt, chặt xuống, cắt gân. Đó không phải là tính cẩn thận từng cân sao? Nếu gân thịt còn đau đớn thì không phải là nam nhi. Người con trai có tội thì phải can đảm chịu đựng, chớ có van lơn.
Kêu tội hồn thứ ba tới, mau đem chuyện thất đức lúc còn tại thế khai ra cho Thiện Sinh nghe để còn viết vào sách Địa Ngục Du Ký hầu khuyên răn các hạng cờ bạc hư hỏng ở thế gian.

Tội Hồn : Lúc còn tại thế, chồng tôi là một công chức hạng trung, khi chồng đi làm, con đi học, thấy tôi ở nhà một mình rảnh rang, mấy bà ở lối xóm rủ tôi đi đánh mạt chược. Lúc đầu tôi không biết, họ liền dạy tôi, lần lần không những tôi chỉ đánh được mạt chược mà còn biết đánh đủ các loại bài. Tuy thua mạt chược chẳng đáng là bao, nhưng từ khi say mê đỏ đen, tôi đã bỏ bê chồng con nhà cửa, lang thang khắp các sòng bài. Chồng tôi năn nỉ khuyên can, tôi bỏ ngoài tai, nên gia đình thường có chuyện xào xáo. Bốn năm trước nhân bị bệnh tim mà chết. Khi đến địa ngục thì Diêm Vương xử phạt đày ở ngục này, còn nửa năm nữa mới mãn hạn. Khuyên các bạn phụ nữ ở thế gian nên giữ âm đức, chăm lo gia đình, không nên bắt chước tôi để sau khi chết tránh khỏi cực hình hai tay bị chặt cụt, thân thể chẳng còn giống như khi sống.

Ngục Quan : Đàn bà là chủ trong gia đình mà quên đi trách nhiệm tề gia nội trợ, ra ngoài chơi bời cờ bạc, làm bại hoại phong tục xã hội, nhưng người này lúc còn sống không gian xảo cũng lấy nghề cờ bạc để sinh nhai nên Diêm Vương đã giảm khinh.

Dương Sinh : Xin hỏi Ngục Quan, mấy người sinh sống bằng nghề giang hồ cờ bạc, chuyên môn cờ gian bạc lận, không rõ bị trừng phạt ở đâu.

Ngục Quan : Những tội hồn đó không thuộc

quyển bản ngục mã do Đệ Thất Điện Thái Sơn Vương nghiêm trị. Khuyên thế gian, phàm đã phạm tội trên, nên mau sửa lỗi cũng in tặng quyển Địa Ngục Du Ký để khuyên đời thì tội ấy cơ thể giải trừ, sau khi chết khỏi đến địa ngục nầy thụ hình.

Tế Phật : Thời giờ đã hết, chúng ta sửa soạn trở lại Hiền Đường.

Dương Sinh : Đa tạ Ngục Quan đã chỉ giáo, chúng tôi phải về lại dương gian, xin giã từ.

Ngục Quan : Miễn lễ, xin kính tiễn nhị vị.

Tế Phật : Dương Sinh, mau ra khỏi ngục, sửa soạn lên đài sen.

Dương Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI BẢY

DẠO ĐỊA NGỤC ONG ĐỘC

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 6 tháng 3 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Quy y Thánh Phật biểu đờn thăng
Phóng hạ đồ đao qui diệc kinh
Tứ chính tam thanh nghi cố thủ
Thanh vân hữu lộ đạt thiên kinh

Dịch

Noi gương Thánh Phật tỏ lòng thành
Đồ tể xuống dao quỉ cũng kinh
Pháp định pháp thiền nên cố giữ
Kinh đô tiên giới cưỡi mây xanh.

Tế Phật : Tu tới Thần Tiên không phải dễ, muốn làm Thánh Hiền giữ lòng càng khó hơn. Trên đời người ta lập nhiều đạo, nhà thờ, chùa, miếu bảng hiệu trưng lên thật là rực rỡ, nói kinh, luận lễ đạo, tham thiền chứng ngộ, là chốn để độ chúng sinh, đó là thiên đường ở trần gian. Gần đây có rất nhiều kẻ lạm dụng danh nghĩa thần tiên, làm việc ám muội thất nhân tổn đức, buôn thần bán thánh, sơn phết tượng gỗ, thi hành đủ mọi mánh khoé gian manh, gạt gẫm kẻ ngu để kiếm tiền, làm hoen ố thánh thần, tội lắm kể không xiết. Tội khi thế hại nhân không nhỏ, luật pháp âm phủ nghiêm ngặt, tuyệt nhiên không khoan thứ. Hôm nay ta dẫn Dương Sinh xuống địa ngục tham quan, để làm tấm gương kim cổ cho thế nhân soi. Dương Sinh chuẩn bị dạo âm ti, mau lên đài sen.

Dương Sinh : Tuân lệnh, con đã sẵn sàng rồi, không biết bữa nay đi đâu?

Tế Phật : Địa Ngục Ong Độc. Mau nhắm mắt lại chuẩn bị lên đường.

Dương Sinh : Con đã nhắm mắt rồi, xin thầy khởi hành.

Tế Phật : Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh : A! Địa Ngục Ong Độc đã hiện ra trước mắt. Quỉ sứ áp giải nhiều tội hồn vào trong ngục, dọc đường bị gậy đập, roi quất quá tàn nhẫn, khóc la thảm thiết, nghe thật rụng rời, không biết họ phạm vào tội gì?

Tế Phật : Bọn nầy lúc còn tại thế nương tựa vào thần thánh làm kế sinh nhai. Lúc sống ăn nhiều cho nên sau khi chết bị âm ti quản thúc, muốn biết rõ hơn phải vào hẳn bên trong ngục quan sát. Ngục Quan cũng Tướng Quân đã chờ sẵn để tiếp đón chúng ta, mau đến ra mắt.

Dưỡng Sinh : Đệ tử là Dưỡng Sinh xin ra mắt Ngục Quan và chư vị Tướng Quân. Thưa tôi là môn sinh của Thánh Hiền Đường trên dương thế, phụng mệnh cùng Tế Phật dạo thăm âm phủ để viết sách. Hôm nay đến quý ngục, mong được giúp đỡ nhiều.

Ngục Quan : Xin chớ khách sáo, bản ngục là Địa Ngục Ong Độc vừa mới thiết lập, nằm dưới quyền cai quản của Đệ Tứ Điện. Gần đây các tội phạm ngày càng gia tăng nên U Minh Giáo Chủ đặc biệt cho thiết lập thêm ngục này để quản trị cũng cải huấn tội phạm, xin mời hai vị vào trong xem xét cho tường tận.

Dưỡng Sinh : Đa tạ. Ái chà! bạch thầy con không dám vô nữa, bên trong đầy ong mật, con nào con nấy lớn bằng ngón tay cái, đen thui, y như "ong đầu cọp" bay vào ngục chích các tội phạm, người nào cũng la hét, muốn trốn mà không được, ngã la liệt ở góc tường. Có vài con bay về hướng mình, sợ bị nó chích quá, kiếm chỗ trốn là hòn. Ong đầu cọp độc lắm, chích trúng là chết.

Tế Phật : Làm gì mà sợ quá vậy! Mấy con ong độc nầy đều có tính linh, không phải cứ gặp người là chích đâu. Vì thân thể tội hồn vốn có cái khí bất chính, cho nên nó thích mà lại gần. Như nơi sạch sẽ, ruồi muỗi tránh xa. Vật hôi thối ruồi muỗi bay theo. Loài ong độc nầy bay ra là có ý nghinh đón chúng ta.

Dưỡng Sinh : Kỳ lạ quá! pháo nổ mà không làm hại người vì đó là pháo lễ nghinh đón quý khách.

Ngục Quan : Mời nhị vị tới trước tham quan.

Dương Thiện Sinh chớ có sợ, nếu ong gặp ai cũng chích thì chúng tôi đã chạy trốn mất tiêu rồi. Ong độc này là thần vật, chuyên môn chích những kẻ nào ở trên đời giả dối, mượn danh nghĩa, cũng đội lốt thần thánh kiếm tiền. Giờ đây chúng muốn chạy trốn mà chẳng được, vả cũng bởi tội hồn có ý muốn trốn lánh cho nên càng bị bầy ong bám sát. Dương Sinh coi thân thể tội hồn bị ong chích sưng u từng cục, nhất là trên đầu, sưng vếu cả lên. Bị nọc độc hành hạ cả thể đau nhức khóc như mưa, kẻ nào kẻ đó bùng đầu chạy như vịt.

Dương Sinh : Hình phạt tàn nhẫn quá, căn ngục nhỏ hẹp, tội hồn bị đám ong rượt, muốn chạy trốn mà không nơi, không cửa, cũng chẳng biết kêu ai. Xin hỏi Ngục Quan, các tội hồn này phạm phải lỗi gì mà đến nỗi phải đày ải ở đây để chịu hình phạt đau đớn này.

Ngục Quan : Để viết vào Địa Ngục Du Ký tôi mở cửa nhà giam, bảo vài tội hồn kể lại những hành vi ác độc của họ lúc còn sống hầu cảnh cáo người đời.

Tế Phật : Hay lắm. Bây giờ các ngục của âm ti đều biết thầy trò mình phụng chỉ dạo âm phủ để viết sách Địa Ngục Du Ký, tìm kiếm bằng cớ để cảnh cáo thế gian, xin Ngục Quan cho tôi biết rành rẽ tội trạng của các can phạm.

Ngục Quan : Đó là nhiệm vụ của viên chức các ty sở tại. Để tôi tạm thả hai tội hồn ra để nó khai những hành vi ác độc mà nó đã làm khi còn sống để Dương Thiện Sinh rõ, không thể dài lời.

Dương Sinh : Xin hỏi tội hồn, lúc còn sống người đã phạm phải tội gì? Tại sao bị đày ở ngục này để chịu cực hình?

Tội Hồn : Nói ra càng thêm xấu hổ, còn mặt mũi nào nhìn thấy người khác. Tôi là một đạo hữu của Thánh Hiền Đường thuộc Nam Bộ Đài Loan. Nhân

học đạo đã lâu năm, sau được bầu làm chức Phó Chủ Hiền Đường, có một lần muốn mở mang mối đạo nên đã viết sách, in tặng các nơi tin điều lành, tôi gắng sức chịu cực khổ, các nơi hâm mộ cũng muốn in ra thật nhiều để giúp người. Vì nhờ tài ăn nói của tôi, chỉ hơn hai tháng mà thâu được trên ba chục ngàn đồng. Thời gian đó tôi lại thiếu nợ một người, bị họ hối thúc tôi không biết tính sao. Nhân có sẵn trên ba chục ngàn đồng, bèn lấy ra một phần trả nợ. Cuối cùng chỉ đưa cho Đường Chủ chẵn hai chục ngàn đồng, giữ lại mười hai ngàn bốn trăm năm mười sáu đồng. Trả xong nợ còn lại bao nhiêu tôi cất đi để tiêu riêng, vì nghĩ rằng chẳng ai biết nơi. Nhưng từ đó về sau sự hối hận giày vò tâm can, luôn luôn có cảm giác bất ổn đối với ân chủ. Mỗi lần ngồi đàn cò, ân chủ cũng chẳng hề đả động tới việc tham tiền của tôi. Cách đây ba năm, tôi đau bao tử nặng chẳng bao lâu thì thác, bị tướng quân đầu trâu mặt ngựa tới áp giải đi. Lúc đó, ân chủ mới tới trước mặt tôi thét mắng: "Mi nghĩ điều sái quấy, tới chết không tỉnh ngộ. Lúc sống có những điểm khúc mắc tại sao không nói thẳng cho ta rõ. Tiên Phật giáng xuống thuyết pháp là cốt để khuyên răn người đời hành điều thiện, bỏ điều ác. Toàn bộ chân lý là do cách hành đạo dạy người xử thế. Đã đọc lời dạy dỗ của thánh hiền mà không hành theo lời dạy, giờ đây phải gánh tội thì ráng mà chịu." Ngoài ra còn dặn âm binh bẩm lại với Minh Vương để tăng thêm hình phạt. Đến khi tôi tới âm phủ, Minh Vương giận lắm, sai áp giải tôi tới Đài Gương Soi Ác Nghiệp để chiếu hiện những hành vi in sách lấy tiền bỏ túi tiêu riêng, thì không điểm nào không chiếu rõ, khiến tôi run rẩy sợ hãi. Sau giao tới Tử Điện để Ngũ Quan Vương phán tội, tôi đã bị kết án tù hai mươi tám năm và giam tại Ngục Ong Độc này, sau tái giao cho Ngũ Điện xử lý. Hằng ngày tại ngục thụ hình ong chích toàn thân đau đớn chịu không nổi, thân thể sưng vù, ong độc hễ thấy tôi là truy kích. Nhà tù hẹp quá lăm sao trốn, hối hận lúc còn sống tu học tại Hiền Đường, làm đồ đệ của ân chủ, không tuân

thánh huấn, mặc dầu chỉ phạm tội có một lần mà cũng không được ân giảm. Hy vọng các đạo hữu hết sức cẩn thận hành vi và ngôn ngữ, nếu sơ sót mất trời khó thoát. Như nay tôi hối hận thì đã muộn, thật uổng công ân chủ giáo hóa cũng đồng đạo dẫn dắt, lòng xấu hổ quá chừng.

Ngục Quan : Mi vào cửa thánh, không thụ thánh giáo, cớ thể nói là khinh thầy, khinh người, trên vô lễ với ân sư, dưới vô lễ với người xuất tiền in kinh sách. Đối với người đã thực tình phát tâm cúng dường, người ta không sợ sư sải hòa thượng giả, kẻ bố thí khi đã phát tâm, công đức không thể giảm chỉ kẻ tham tiền lòng xấu phát sinh, tự chuốc lấy tội lớn mà thôi. Phàm đã bước vào cửa thánh, một các, một xu cũng phải rõ ràng, nếu không sẽ làm ô uế phép đạo trong lãnh nội cửa thánh, địa ngục gia tăng hình phạt. Người đời phải thật cẩn thận.

Tế Phật : Bọn làm bại hoại cửa thánh, tiền bạc không trong sạch, phá hoại danh dự, tội muôn phần đáng chết, hình phạt ở cõi âm sẽ chẳng tha. Đã nói là người đời, tu đạo phải giữ khuôn giáo phép đạo trong lãnh, sau khi chết mới tránh khỏi sa xuống địa ngục chịu hình phạt đớn đau, khi đó mới hối hận thì đã lỡ rồi. Hôm nay thời giờ đã hết, ngày sau trở lại nữa. Dưỡng Sinh chuẩn bị trở lại Hiền Đường, đa tạ Ngục Quan đã tận tình chỉ bảo.

Dưỡng Sinh : Cảm tạ Ngục Quan cùng Tướng Quân đã giúp đỡ tìm hiểu nội tình của quỉ ngục, vì thời giờ có hạn, xin cáo từ.

Ngục Quan : Các Tướng Quân hãy sắp hàng tề chỉnh để tiễn đưa quí khách, mong ngày khác lại được tiếp đón quí vị tại bản ngục.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin thầy trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI TÁM

LẠI DẠO ĐỊA NGỤC ONG ĐỘC

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 19 tháng 3 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Tiên Sư độ ngã thánh ân trường
Hậu đức tình thâm niệm bất vong
Thế thượng hà đa oai đạo tử
Tu thành thần côn đáo công đường.

Dịch

Thánh Tiên cứu độ đức ân dày
Nghĩa cả tình sâu niệm tối ngày
Cõi thế cớ nhiều tên bán đạo
Tu thành thần cướp bị lưu đầy.

Tế Phật : Thánh Thần Tiên Phật giáng phàm độ nhân, thâu nhận đồ đệ, giáo hoá để tu theo chân lý chẳng qua là muốn người đời phản bổn hoàn nguyên mà tu thành chánh quả. Bậc thầy Trời ân đức sâu dày không gì sánh nổi, cho nên có thể nói *"Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ"* (Một ngày làm thầy suốt đời làm cha). Lẽ đương nhiên là phải nghe lời thầy dạy, bắt chước hành vi của thầy nhưng cũng có hạng bất nhân ác đức, đang tâm phản đạo, núp bóng thần thánh, mượn danh Tiên Phật để kiếm tiền. Thần Tiên không tu, mà tu

thành thần cướp,Thiện Đường không lên được mà lại bị tống xuống Bộ Công Đường, ác nghiệp đó không nhỏ vậy. Phàm đã vào cửa thánh mà phạm thánh qui, âm luật phán tội năng lắm. Người đời bất luận qui y đạo nào thì nên tuân giữ thánh qui lễ tiết đạo ấy để tránh phạm tội không cứu chuộc được. Bữa nay Dưỡng Sinh sửa soạn dạo âm ti, mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, không biết hôm nay mình đi đâu?

Tế Phật : Lại đến Địa Ngục Ong Độc coi mấy kẻ phản đạo vong đức bị xử ra sao. Nhắm hai mắt lại, chúng ta lên đường..... Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Ngục Quan : Hoan nghênh Tế Phật cũng Dưỡng Thiện Sinh trở lại bản ngục để tái tham quan.

Tế Phật : Hiện tại trên cõi thế có rất nhiều kẻ mượn danh Thần Thánh, khoác áo cà sa tô tượng Bụt để kiếm tiền làm mất vẻ trang nghiêm của Thần Thánh Tiên Phật cũng danh dự của tôn giáo chính thống không ít, cho nên ta đặc biệt trở lại đây lần nữa thâu thập các dữ kiện để khuyến đời.

Ngục Quan : Phải phải, hai vị theo tôi vào trong, tôi thả vài tội hồn ra, để nó thuật lại những hành vi xấu xa đê tiện của nó lúc còn tại thế cho Dưỡng Sinh nghe.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Ngục Quan! Loài ong độc này bay lượn đầy trời, thấy tội hồn bèn sa tới đốt, mọi tội hồn đều bị châm, da thịt sưng húp, đầu nặng mắt hoa.

Ngục Quan : Không chỉ vậy thôi đâu, còn phát nóng lạnh nữa, vì loại ong độc này chứa nhiều nọc độc, tôi kêu vài tội hồn tới để thuật rõ lúc còn sống phạm những tội gì. Mệnh Tướng Quân tạm thả tội hồn ra khỏi ngục.

Tướng Quân : Tuân lệnh.....đã áp giải ba tội hồn tới.

Ngục Quan : Tội hồn hãy nghe đây, vị này là Phật Sống Tế Công còn vị kia là Dương Thiện Sinh thuộc Đài Trung Thánh Hiền Đường, phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, tội hồn hãy thuật rõ tội trạng lúc còn sinh tiền để làm tài liệu sống khuyên răn người đời.

Dương Sinh : Xin hỏi tại sao người phải tới đây thụ hình?

Tội Hồn : Tôi thiệt là không phải, lúc còn sống ở dương gian, tôi làm lý trưởng trong làng. Dân chúng muốn lập miếu, tôi thay mặt thâu góp tiền bạc, rồi gian lận của chung, đem tiền thâu được xài riêng. Sau khi chết mới rõ là đã ăn tiền của Trời Phật thì tội tôi quá nặng, cho nên bị phán đày ở ngục này để thụ hình. Ong độc không chút tình thương, châm đốt người quá đau đớn, nhức buốt chịu không nổi, Dương Sinh nhìn tôi đây, toàn thân sưng đỏ. Người đời đối với chuyện thần minh phải thật rõ ràng, tiền của thần thánh một xu nuốt cứng khó trôi, ong độc chích tôi là do báo ứng. Ngoài ra thì không còn tội nào khác nữa.

Ngục Quan : Mi làm lý trưởng đáng lẽ phải vì dân chúng mà phục vụ tạo phước cho con cháu, dân chúng địa phương muốn lập miếu là có lòng hoài niệm, ngưỡng mộ cũng kính mến Tiền Thánh, mi lại nhân cơ hội đó làm tiền, tội khó mà tha thứ. Tội hồn thứ hai hãy cung khai rõ những lỗi lầm lúc sinh tiền.

Dương Sinh : Xin hỏi sư phụ, bà đã xuất gia, tại sao lại không tới chốn thanh tịnh Tây Phương cực lạc mà lại bị đày xuống địa ngục.

Tội Hồn : A Di Đà Phật! tội quá! tội quá! tôi quy y Thế Tôn từ thuở mười lăm tuổi, chuyên tu

Phật pháp, những tưởng tu thành chánh quả, song vì tự mình không kiên trì giữ đạo, bất luận tiền của thiện nam tín nữ bố thí đều lén cất giấu xài riêng, không hề đem hết ra tu bổ chùa chiền, mua dầu đèn, nhang nến. Khi đọc kinh cầu siêu cho Phật tử, thì chỉ ê a cho có lệ, gặp lúc quyến thuộc của thiện tín qua đời mời tới tới để tụng kinh vãng sinh thì phải trả tiền, thù lao nhiều ít căn cứ vào số dòng, số trang trong kinh có thể nói là "tiền nào của nấy". Nếu như Phật tử nghèo mà mời tới tới thì vẻ mặt rầu rĩ không vui, hối thúc tôi năm lần bảy lượt tôi cũng chẳng buồn đi. Còn nếu gặp được nhà giàu, ắt tận lực bãi trí đạo tràng để lấy lòng chủ nhân. Chỉ vì lúc còn sống tham tiền tham của, sau khi chết, Thế Tôn đã không tới tiếp, tôi còn bị đày xuống Địa Ngục Ong Độc thụ hình, thống khổ vô cùng.

Ngục Quan : Mi đã là Ni tỉ khưu, xuất gia tu đạo, lấy thanh tịnh làm gốc để rèn luyện tâm tính, nhưng lòng trần chưa dứt, ham hưởng thụ nên đã nhận tiền thay cho Phật, hành vi đó không hợp với đạo của Thế Tôn cho nên phán mi tới đây thụ hình.

Tế Phật : Quy y Phật môn là cốt bỏ tánh tục mà lập hạnh tánh thanh, mọi người đều mang họ "Thích" trang nghiêm biết bao, y như Phật vậy, nhưng không vượt qua nổi sự khảo nghiệm của hồng trần, chẳng nghĩ gì tới việc từ bi để độ chúng sinh, cái tâm thế tục này khó mà phối hợp được với tâm bồ tát. Phải quét tam tâm tứ tướng cho sạch mới có thể thấy được Thế Tôn. Tam độc, ngũ uẩn không bỏ thì phải luân hồi sáu kiếp. Mong thiên hạ chúng sinh bất luận học đạo, học Phật, nếu như lòng trần chưa dứt thì khó tới được thiên đường. Bữa nay thời gian đã trễ, hôm khác lại tới hỏi nữa. Dưỡng Sinh sửa soạn trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Ngục Quan cũng Tướng Quân đã tiếp đãi nồng hậu, chúng tôi phải trở lại Hiền

Đường, xin tạm biệt chư vị.

Ngục Quan : Có điều chi thất thố, xin nhị vị bỏ qua cho, mong gặp lại để được góp ý.

Tế Phật : Mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI HAI MƯƠI CHÍN

DẠO ĐỊA NGỤC ONG ĐỘC LẦN THỨ BA

Phật Sống Tế Công

Giáng ngày 3 tháng 4 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Thần chiêm cứu thế bổn từ tâm
Đạo pháp song tu đức nghiệp thâm
Chỉ điểm mê tân bằng thánh khẩu
Giải nhân họa ách kiếp nan xâm.

Dịch

Cứu đời thần dạy vốn ân cần
Phép đạo chăm tu nghiệp đức nên
Chỉ rõ bến mê bằng miệng thánh
Ngăn ngừa tai họa khỏi lan trần.

Tế Phật : Thần Thánh giáng cõ cứu thế là vốn có lòng từ tâm thương xót chúng sanh khổ não, nhưng lại bị bọn đạo giả, tiên giả dùng làm phương tiện kiếm tiền, chẳng hề thi hành lẽ đạo, nên bây giờ tội của bọn đó tăng lên một bậc. Thầy tướng tự xưng là "Miệng sắt", đó là những kẻ hút máu người không biết tanh, miệng chúng là miệng hổ lang. Bọn chúng là đám đồ đệ bất lươngđã làm bại hoại danh ngãi sư tổ nghành tướng học là Quỷ Cốc tiên sinh. Khi chết bị Diêm Vương phạt trọng hình, sau này còn bị chuyển kiếp, sinh làm chim bay lượn ở núi hoang Quỷ Cốc, hả to miệng sắt kêu riú ra riú rít nghe điếc cả tai. Bữa nay đã tới giờ dạo âm ti, Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh : Xin tuân lệnh, khí trời nóng quá, còn đường ở địa ngục chẳng rõ có mát mẻ không?

Tế Phật : Âm khí lạnh lẽo, lông tóc con dựng đứng, mau lên đài sen đừng kéo dài thời giờ.

Dương Sinh : Thưa vâng, con đã sẵn sàng, xin ân sư khởi hành.....

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Ngục Quan : Hoan nghinh nhị vị trở lại thăm bản ngục thêm lần nữa.

Dương Sinh : Hôm nay lại đến Địa Ngục Ong Độc, Ngục Quan cũng Tướng Quân đã thân hành ra tiếp chúng ta.

Tế Phật : Trên đời không thiếu gì kẻ mượn danh nghiã thần thánh làm bại hoại thánh đức của chư thần, khiến chúng tôi phải hai ba lần đến Địa Ngục Ong Độc kiếm tài liệu để tuyên bố những điều đã thấy ở âm phủ hầu khuyên răn người đời.

Ngục Quan : Mời hai vị theo tôi vào trong

nghỉ ngơi và dùng trà.

Dương Sinh : Bữa nay thời gian eo hẹp, chúng tôi không dám nghỉ ngơi, xin miễn thứ cho.

Ngục Quan : Vậy cũng được, xin mời Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh vào trong ngục.

Dương Sinh : Ong độc đầy phòng, lấy người làm tổ, bu kín thân tội hồn, không phải để hút mật mà là để chích nọc độc.

Tế Phật : Tại thế ham ăn nhiều đồ ngon ngọt, cho nên tới đây phải uống no đồ cay đắng.

Dương Sinh : Tội hồn thống khổ rên la, kinh hãi trốn chạy nhưng chẳng tìm ra lối thoát.

Tế Phật : Đúng là *"Thiên đường hữu lộ tha bất khứ, địa ngục vô môn ngạnh tiến lai."* (Thiên đường có lối sao không tới, địa ngục cửa cài lại cố tìm.)

Ngục Quan : Hiện giờ nơi các miếu ở thế gian, có nhiều người muộn danh nghĩa thần thánh kiếm tiền, xã hội chỉ trích quá nhiều, ảnh hưởng không ít đến uy danh của Thánh Thần. Chốn Địa Ngục Ong Độc tội hồn ngày càng tăng khiến tôi cảm động thốt ra lời, tôi xin gọi vài tội hồn đại diện tôi thuật lại những hành vi thất đức lúc còn sống để viết vào sách Địa Ngục Du Ký.

Dương Sinh : Ngục Quan đã gia công khó nhọc quá nhiều để giúp đỡ thầy trò tôi hoàn thành nhiệm vụ mà Thần Thánh đã trao cho, quả là chịu ơn quá nhiều.

Ngục Quan : Đó là bổn phận của tôi, xin đừng khách sáo. Tôi đã sai Tướng Quân dẫn giải hai tội hồn tới và giới thiệu Dương Thiện Sinh là môn đệ của Thánh Hiền Đường ở Đài Trung trên dương thế, được Phật Sống Tế Công dẫn đi xem xét tình

hình ở âm phủ để viết sách khuyên đời, vậy tội hồn hãy mau thuật lại những hành vi sai trái ở dương gian.

Tội Hồn : Lúc còn sống tôi ngụ tại cung nọ ở Đài Trung làm đồng cốt, giữ chức Trung Đãn Nguyên Soái. Ban đầu thần linh nhập vào xác tôi, mượn thân tôi mà giáng cơ cứu độ chúng sinh, quả đã cứu chuộc được rất nhiều người, cơ rất nhiều bệnh bác sĩ chữa không khỏi đều được thần lực của Trung Đãn Nguyên Soái trị dứt. Về sau thấy người tin tưởng ngày càng đông, nhiều lúc Trung Đãn Nguyên Soái không nhập vào tôi, tôi cứng giả làm thần nhảy múa, khiến bệnh nhân càng nặng thêm. Lại thường mượn cớ hội đó mê hoặc thiện tín, nói là họ bị tai họa nghiệp chướng, bị ma quỉ nhập cần phải cúng lễ để giải trừ mới thoát khỏi vận xấu. Kẻ muốn tai qua nạn khỏi, phải đốt nhiều giấy tiền vàng bạc, giá phải trả từ một đến hai, ba ngàn đồng không chừng. Đó không phải là ý muốn thần thánh. Suốt đời kiếm được không biết bao nhiêu tiền, mua nhà lầu hưởng thụ sung sướng khoái lạc. Sau khi chết bị âm binh áp giải tới Đệ Tứ Điện ở âm phủ, Diêm Vương giận dữ nói "Mi làm đồng cốt ở Trung Đãn Nguyên Soái, lẽ ra phải ráng giữ thần khí cho dồi dào để cứu nhân độ thế, ngược lại mi lại mượn danh Thần Thánh để kiếm tiền, công cứu người còn thua tội kiếm tiền. Tội nặng hơn công, cho nên phán đày ở Địa Ngục Ong Độc để chịu khổ. Hàng ngày ong độc chích đau chịu không nổi. Lúc sống dao kiếm chém thân cũng không đau bằng bây giờ bị ong đốt, đau nhức thấu tim gan. Hối hận thì đã trễ rồi. Gởi lời nhắn với thế gian là đã làm đồng cốt thì phải giàu lòng cứu nhân độ thế, đừng nửa đường phản bội, mượn việc của Thần mà gạt người lấy tiền lấy bạc; mới mong tránh khỏi đi theo vết nhỏ của tôi.

Tế Phật : Đồng cốt cứu thế, đó là truyền thống của đạo giáo, nguyên là để phụ trợ cho thầy thuốc còi phàm không đủ khả năng, lấy thần y mà trị, thể hiện đức hiếu sinh của Thượng Đế. Hậu

thế nếu dựa vào đó để kiếm tiền, bội nghịch ý hiếu sinh của Trời. Cơ thể nói đó là lối của người lên đồng. Làm đồng cốt cứu thế nếu sinh hoạt bình thường để tùy ý người ta quyến góp thì không có gì lầm lỗi. Nếu như mượn cớ đó để kiếm tiền như lối mua bán "thuốc Thánh" ắt biến thành "thần cướp". Pháp luật dương gian không thuận thì luật pháp ở cõi âm cũng chẳng tha.

Ngục Quan : Kêu tội hồn thứ hai hướng Dương Thiện Sinh khai rõ ác nghiệp lúc còn tại thế.

Tội Hồn : Lúc còn sống, tôi là thầy tướng nghiên cứu tướng học, bôn ba giang hồ, thường thiết lập bàn coi tướng ở giữa chợ, chỉ rõ điểm mê của người đời. Có lần, nhỏn lãm ăn không khá thì gặp một thanh niên nhờ tôi chỉ dạy, tôi thấy y ăn mặc sang trọng như người ngoại quốc bèn khua môi múa mỏ đoán bậy là y sắp bị cướp của tới nơi rồi, phải giải cái hạn hung sát đi, còn không tương lai vô cùng đen tối. Tôi có học được môn bùa chú có thể thay sao hoán tinh. Thanh niên đó tin ngay là thiệt, bèn rót trúng vào trõng của tôi. Tôi cứng giải hạn xong bèn đòi tiền thù lao là 5.000$. Từ đó trở đi tôi thi hành hoài cái "tuyệt chiêu" đó để gạt người ta lấy tiền. Sau khi chết Diêm Vương thét mắng bảo tôi là: học tướng pháp mà thiếu đạo đức, gạt người lấy tiền, phán đày tôi tại Địa Ngục Ong Độc mười hai năm. Tới giờ mới được hơn ba năm, ngày chịu khổ còn nhiều lắm, ong độc không cho mật ngọt mà chỉ cho kim chích nọc độc, toàn thân sưng u, đau nhức cũng ngứa ngáy lắm, hối hận thì đã trễ.

Tế Phật : Lúc sống nói ngon nói ngọt, lời lời như hoa nở, người nói người thần thông quảng đại, nhưng lại giống y như con ong độc, hại người nhiều, cứu người ít, cho nên phải chịu báo ứng. Khuyên các nhà tướng số trên thế gian học đạo tu thân dùng chân lý chỉ rõ bến mê cho người, giải quyết nghi nan cho đời thì ắt công đức vô lượng. Ngược lại, nếu nói bậy để móc hầu bao của người

thì không đáng gọi là thầy tướng, địa ngục ắt có chỗ dành sẵn cho vậy. Hôm nay thời giờ eo hẹp, chúng ta sửa soạn trở lại Hiền Đường.

Dương Sinh : Xin hỏi Ngục Quan là có phải bọn "thần cướp" sau khi chết đều bị giam tại ngục này phải không?

Ngục Quan : Không nhất thiết như vậy, có kẻ chuyên môn gạt nữ sắc, trường hợp đặc biệt này thì giam tại ngục khác. Ngục này chỉ giam một số mà thôi.

Dương Sinh : Vì thời giờ đã trễ, đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã chỉ giáo cho. Thầy trò tôi xin cáo biệt.

Ngục Quan : Lệnh cho Tướng Quân cũng đám tùy tùng tiễn chân hai vị.

Tế Phật : Đa tạ Ngục Quan, chúng tôi xin từ biệt, Dương Sinh chuẩn bị rời ngục, mau lên đài sen.

Dương Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯƠI

DẠO ĐỆ NGỮ ĐIỆN THĂM VỌNG HƯƠNG ĐÀI GẶP GỠ SÂM LA VƯƠNG

Dương Tiển Tiên Sư
Giảng ngày 13 tháng 4 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Địa phủ tầm u quá ngũ quan
Trước thư khuyến hóa độ minh ngoan
Đão chi chấn khởi tà ma phục
Cảnh thế chung thanh hưởng cửu hoãn

Dịch

Năm cửa âm ti vượt tối tăm
Khuyên răn viết sách độ ngu dân
Cành đào vung phất tà ma sợ
Chuông vọng khắp trời gọi thế gian.

Tiên Sư : Hôm nay vì Tế Phật bận việc, không thể dẫn Dưỡng Sinh dạo âm phủ được. Ta phụng chỉ đức Ngọc Đế đặc biệt xuống Thánh Hiền Đường để hướng dẫn Dưỡng Sinh dạo thăm âm phủ. Vì thời giờ đã trễ, chúng ta chuẩn bị khởi hành.

Dưỡng Sinh : Bạch ân sư, bữa nay thầy đích thân dẫn đường, đội ơn thầy nhiều lắm, nhưng thầy lại mang theo con chó để làm chi vậy? Những lần trước ân sư Tế Phật đưa con đi thì đều ngồi tòa sen, không rõ hôm nay thầy dùng phương tiện di chuyển gì để đưa con đi.

Tiên Sư : Tế Phật có đài sen còn ta không có, là vì Tiên và Phật có những pháp thuật khác nhau. Hôm nay mình cỡi con chó này.

Dưỡng Sinh : Chó chạy chậm lắm, trông nó lại hung dữ quá chừng, người ta tới gần sợ hết hồn, bị nó cắn hẳn là nát mình nát mẩy.

Tiên Sư : Đây không phải là chó phàm trần mà là chó trời, là sức mạnh của chân ta. Đạo hạnh của nó không nhỏ, lẽ nào nó lại cắn con.

Dưỡng Sinh : Bởi lẽ chó chạy quá chậm, sợ ảnh

hướng đến cuộc hành trình.

Tiên Sư : Dương Sinh cứ yên tâm, bốn chân của chó trời nhanh như bốn bánh xe hỏi ở cõi hồng trần vậy, tốc độ của nó còn lẹ hơn ngồi đài sen nữa.

Dương Sinh : Con đã chuẩn bị kỹ càng, thầy ngồi phía trước xin hết sức cẩn thận, kẻo không con rớt xuống thì khổ lắm.

Tiên Sư : Con nhắm hai mắt lại, không gặp tai họa đâu, cứ yên tâm.

Dương Sinh : Chẳng hiểu cuộc hành trình bữa nay tới đâu?

Tiên Sư : Hôm nay tới thăm Đệ Ngũ Điện ở âm phủ. Chớ hỏi nữa, thời giờ đã trễ, chúng ta khởi hành.....Đã tới nơi, xuống mau.

Tiên Sư : Tiền Phật cùng một nhà, cứng như người trên đời mua hai chiếc xe cùng là xe máy, nhưng nhãn hiệu khác nhau, đều tự cho là phẩm chất thượng thặng, không rõ trong ruột mới vội quyết định hơn thua. Lòng người giống như động cơ máy nổ, động cơ nếu như tốt lành hẳn giúp lòng người bình thản, chạy trên đường lớn hẳn sẽ không gặp trở ngại.

Dương Sinh : Thầy nói rất có lý. Đám đông phía trước đang chen chúc tiến lên đài. Các nam nữ tội hồn đang bị âm binh áp giải tới, có một số không bị sai áp, vẻ mặt tươi cười hớn hở. Không rõ đây là chốn nào?

Tiên Sư : Đây là Đài Trông Quê (Vọng Hương Đài). Những tội hồn tới địa ngục bị giải qua Đệ Ngũ Điện, để lòng nghĩ tới Đài Trông Quê sẽ nhìn thấy con cháu ở dương gian. Họ không cầm nổi nước mắt nên khóc than không dứt. Những hồn không bị thụ hình cũng đến đài nhìn về quê hương

để xem con cháu ra sao?

Dưỡng Sinh : Phía trước có một số người ngựa khí thế oai nghiêm, không rõ là thánh thần nào?

Tiến Sư : Ngũ Điện Sâm La Vương và Điện nội văn võ bá quan đã xuống thềm đế nghinh tiếp chúng ta, mau tới vái chào ra mắt.

Dưỡng Sinh : Tôi là Dưỡng Sinh, môn đệ của Thánh Đế tại Thánh Hiền Đường thuộc Đại Trung phụng chỉ viết Địa Ngục Du Ký để làm sách khuyến đời. Bữa nay do Dương Tiến Tiến Sư hướng dẫn xuống thăm âm ti, đến Đệ Ngũ Điện kính thỉnh Sâm La Vương giúp đỡ phương tiện để việc soạn sách được hoàn tất thuận lợi.

Diêm Vương : Công đức của Thánh Hiền Đường thật là cao dày, mở nhà truyền giáo, viết sách dạy đạo cảm hóa được rất nhiều người. Ta hiện cai quản Đệ Ngũ Điện, rất nhiều vong hồn tại thế đã từng đọc sách của quí Hiền Đường, đã in kinh sách để ấn tống cho nên tội lỗi đã giảm bớt nhiều, vì Hiền Đường đã tích lũy nhiều âm công nên tôi đã phê cho họ sớm được siêu sinh hoặc căn cứ vào công lao mà chứng đạo cho họ.

Dưỡng Sinh : Đa tạ sự chiếu cố của Diêm Vương, chỉ có tự tạo công đức mới được ngãi khoan thứ.

Diêm Vương : Miễn lễ, hãy đứng lên. Nhị Lang Thần Quân cũng Dưỡng Sinh hãy theo tôi vào điện nghỉ ngơi.

Tiên Sư : Vì không thể kéo dài thời gio, xin khất để lần khác. Bữa nay tôi xin dẫn Dưỡng Sinh lên Đài Trông Quê xem xét.

Diêm Vương : Muốn như vậy thì cũng được, để tôi đưa hai vị lên Đài Trông Quê.

Dương Sinh :Đa tạ Minh Vương đã dẫn đường.

Diêm Vương : Phàm những tội hồn đi tới Ngũ Điện đều phải qua Đài Trông Quê để nhìn lại con cháu ở dương gian. Nhưng đại đa số các vong hồn đều rất si tình cho nên đều quyến luyến con cháu cũng cảnh thế gian. Dù có tội hay không có tội đều được tới đó nhìn một lần.

Dương Sinh : Nỗi lòng của con người quả là khó nguôi khuây. Phía trước âm binh lại áp giải tới một ông lão, lúc ông ta nhìn đài này lệ đổ như mưa, không hiểu tại sao ông ta lại khóc lóc thảm thương?

Diêm Vương : Vì lúc sinh tiền ông lão này phạm ác nghiệp, cho nên sau khi chết phải tới âm phủ thụ hình, đến nay hạn thụ hình vừa mãn, tới đây để nhìn lại con cháu, nhưng con cháu không hề thương cảm. Ông thấy kẻ thì ngồi xem truyền hình ở sảnh đường, kẻ thì nằm ở trong phòng, không một đứa nào nghĩ tới cha ông cả. Nghĩ lại lúc còn sống phải vất vả vì con cháu nên ông cảm thấy rất đau lòng.

Tiên Sư : Lúc còn sống đã không chăm lo tu đạo, lúc chết còn mong con cháu khẩn cầu siêu độ cho thì thật là khó khăn. Con cháu căn bản đã không tin có thần thánh cũng nhân quả thì làm sao chúng có thể tin nổi sự cầu siêu cho người quá cố. Cho nên hồn đến âm phủ giờ đây mới hối không kịp. Nếu còn đủ tinh khí thần mà chịu làm những việc thiện đức thì đây chính là lo bảo hiểm về sau.

Dương Sinh : Tại sao trên Đài Trông Quê tôi chỉ thấy trắng xóa, không một hình ảnh nào khác hiện ra cả?

Tiên Sư : Mất người là mất thịt. Tuy Tế Phật trước kia đã từng đưa người đi tắm ao Thanh Tâm, nhưng bởi đã lâu cho nên bụi trần lại phủ đầy, do

đó mắt tục nhìn Đài Trông Quê mới chẳng thấy gì. Đó là một cơ quan ảo diệu biến hóa vô cùng.

Diêm Vương : Nơi dương thế bụi trần quá nhiều nên hai mắt biến thành mắt cát, do đó nhìn vật không rõ. Văn Phán Quan hãy mau đem nước Tĩnh Thủy cho Dương Thiện Sinh rửa mắt.

Văn Phán Quan : Tuân lệnh. Đã mang nước Tĩnh Thủy tới, xin Chúa Công định liệu.

Minh Vương : Đưa đây cho ta. Dương Thiện Sinh hãy mở lớn hai mắt ra rồi dùng nước Tĩnh Thủy này mà rửa mắt cho sạch.....

Dương Sinh : Đa tạ Minh Vương đã ban cho nước Tĩnh Thủy, quả nhiên hai mắt trong sáng vô cùng.

Minh Vương : Bây giờ Dương Thiện Sinh hãy nhìn lại Đài Trông Quê xem.

Dương Sinh : A, thật là hay quá, mọi hình ảnh tại Thánh Hiền Đường lần lượt hiện trên đài, mắt nhìn thấy rõ mồn một. Môn đệ ngồi hai bên kiến trì thành tâm hộ giá, thân thể tôi đang ngồi trước sa bàn giữa chính điện. Ngọc Hư đồng tử diù thân tôi chấn bút tại sa bàn mà chép lẹ. Những thư ký của Hiền Đường cũng chực sẵn hai bên ghi chép. Sư huynh Sa Sinh Lâm cũng đang đọc, chữ hiện ra như trên màn ảnh vậy.

Diêm Vương : Đài Trông Quê ảo diệu không thể hình dung được, tại Hiền Đường có Ngọc Hư đồng tử dùng pháp nhấn chân truyền giúp nhục thể Dương Sinh, cho nên khi Dương Sinh nhìn thấy sự việc gì ở cõi âm này thì sự nhìn thấy đó được hiện rõ lên sa bàn. Vì Ngọc Hư đồng tử với hai mắt giống như ở Đài Trông Quê, đủ tuệ quang của âm dương phát ra nên đã nhìn thấu được vậy.

Dương Sinh : Thiên địa tạo hóa không thể nghĩ bàn, phía trước lại có một vong hồn, hồn này

không bị áp giải, âm binh chỉ dẫn đường thôi. Vã không hiểu tại sao họ lại vui tươi hớn hở đến như vậy.

Diêm Vương : Người này khi còn sống tâm tính lương thiện, lại nhập thánh môn tu đạo nhưng công quả không được lớn. Vã vì mới chết nên nhìn thấy con cháu đang khấn khứa trước bài vị, lòng hiếu thảo của con cháu rất là mãnh liệt cho nên người này nhìn thấy thật rõ ràng. Tuy công đức không lớn nhưng tự biết là sinh tử không thể thoát được, vì không buồn thảm cho nên sẽ được vào tu luyện ở Sở Tu Thiện, sau này hy vọng được làm thần.

Dương Sinh : Tôi có một điều xin hỏi Minh Vương, tại sao vong hồn mỗi khi tới Đài Trông Quê lại lập tức thấy ngay hình ảnh dương gian còn tôi thì lại chẳng thấy?

Diêm Vương : Bởi người còn là người trần, nên tính linh còn liên quan với nhục thể, dương khí chưa hết, cho nên không thể nhìn được toàn bộ cơ quan âm ty. Còn các vong hồn vì nhục thể đã chết, âm dương cách biệt, phương thức sinh hoạt cải biến cho nên vào cõi âm mã thấy được cõi dương. Tính linh ở cõi âm biến hóa muôn mặt, còn tính linh ở cõi trần thì không thể làm như vậy được.

Tiền Sư : Thời giờ đã trễ, đa tạ Ngũ Điện Sâm La Vương cùng các quan viên, thầy trò chúng tôi xin phép chuẩn bị trở lại Hiển Đường.

Dương Sinh : Cảm tạ Minh Vương cùng các Tiên Quan đã giúp đỡ chúng tôi phương tiện, giờ đây chúng tôi phải trở lại Hiển Đường. Ngày khác xin tới thụ giáo thêm

Minh Vương : Tướng Quân cùng quan viên hãng ngũ chỉnh tề để tiễn chân.

Tiên Sư : Dưỡng Sinh mau xuống đài.

Dưỡng Sinh : Dạ dạ. Không biết tại sao giữa hai chân mày nơi trán thầy lại có thêm một con mắt vẽ có tác dụng gì không?

Tiên Sư : Ta có thêm một mắt vẽ mắt đó là mắt trời (thiên nhãn) tam tài hiệp nhất, nhật nguyệt tinh cũng chiếu, công lực rất lớn, chuyên bắt những yêu ma quỉ quái ở cõi phàm. Bọn chúng nếu thấy ta thì hồn bay phách tán.

Dưỡng Sinh : Lợi hại tới mức đó thì thật quả đúng là mắt nhìn thấu muôn lòng.

Tiên Sư : Nhà ngươi không được nhìn lén, kẻ có nhãn quang, ngẩng cao đầu, luôn luôn nhìn thần minh ở trên, kẻ lòng dạ xấu xa ác độc đâu dám làm như vậy.

Dưỡng Sinh : Mới gặp mặt thầy, có mắt mà chẳng nhìn thấy núi Thái Sơn, con hi ha hi hửng, chẳng quái gở lắm sao!

Tiên Sư : Không quái gở, không quái gở. Mau cưỡi chó trời, chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, mời thầy đi.....

Tiên Sư : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đi, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯƠI MỐT

DẠO ĐỆ NGỮ ĐIỆN NGHE DIÊM VƯƠNG LUẬN VỀ MỔ NGỰC MOI TIM

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 29 tháng 4 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Ác độc tâm trường ác quỷ tru
Thiên mưu vạn kế tổng thành vô
Diêm la thiết diện phũ hãn sắc
Tử hậu phương tri thế lộ thũ.

Dịch

Lòng dạ xấu xa ác quỷ trừ
Ngàn mưu vạn kế thảy phũ du
Lưới trời mặt sắt hãn băng giá
Tới chết đường trần mới hiểu ra.

Tế Phật : Kỳ trước ta bận việc phải nhờ Dương Tiển Tiên Sư thay thế ta dẫn Dương Sinh dạo thăm địa ngục, nên lần đầu tiên hai họ Dương mới cũng tới thăm Đệ Ngữ Điện. Không những mọi việc diễn tiến tốt đẹp mã còn tỏ lộ được giềng mối đạo sâu kín cao dày, hy vọng người đời sẽ dốc tâm tìm đọc kinh sách vô lượng quí báu này. Cũng cần chăm chú lắng nghe những dư âm bên ngoài dây đàn vang vọng, bởi lẽ văn chương chủ nghĩa không thể nói hết được những điều tế vi huyền diệu của đạo lý. Chẳng khác nào kẻ ăn dừa phải ăn ruột, còn gặm vỏ thì làm sao thưởng thức được cái hương vị ngon lành ngọt mát của dừa. Bữa nay chuẩn bị dạo âm ti, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Xin vâng lời. Thưa ân sư trước đây ân sư dạy là Tiến Phật có thể biến hóa vô cùng, tại sao lần trước lại không thi thố được thuật phân thân?

Tế Phật : A ha, đâu phải là thiếu pháp thuật phân thân, mà là ta cố ý mời Dưỡng Tiến Tiên Sử tạm thay thế ta một lần là cốt để gây sự hứng thú cho chúng sinh mà thôi. Thời giờ đã trễ, chúng ta phải chuẩn bị khởi hành.....

Dưỡng Sinh : Con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật : Đã tới Đệ Ngũ Điện, mau xuống đài sen. Diêm La Thiên Tử cùng các vị Tiên Quan đã xuống thềm để tiếp đón chúng ta, mau tới vái chào ra mắt.

Diêm Vương : Xin đứng dậy, hân hoan đón mừng Dưỡng Thiện Sinh cùng Tế Phật đã thân hành xuống thăm âm phủ, mời hai vị vào trong nghỉ ngơi, bàn bạc.

Tế Phật : Lần này thầy trò chúng tôi phụng chỉ viết sách, tới thăm Đệ Ngũ Điện là mới chỉ hoàn thành được phân nửa nhiệm vụ. Vậy xin Minh Vương hãy hiệp lực với tôi để cùng hoàn thành nhiệm vụ của Thần Thánh đã giao phó, để quả vị phát tâm lãnh chỉ được viên mãn sáng chói.

Diêm Vương : Thưa Tế Phật, ngài nói rất đúng thời đại này là thời đại của máy móc, lòng người không còn được như xưa, đạo đức đã mất, nên rất may là thấy lập ra nhiều bảo điện, hiền đường để truyền bá giáo lý cùng đạo pháp rất phù hạp với lẽ Trời. Công chỉ dạy Thánh Hiền Đường đã cứu độ được biết bao người, thành tích xây dựng văn hóa đạo đức thật là tốt đẹp lớn lao. Việc lãnh sắc chỉ của Ngọc Hoàng để viết sách Địa Ngục Du Ký thực là vinh hạnh, các ngục của Thập Điện thuộc âm ti đã tiếp nhận được sắc lệnh của Ngọc Hoàng

từ ngày rằm tháng tám năm Bính Thìn (1976) nên biết rõ việc viết sách của qui Đường và có ý chờ đợi hai vị xuống thăm đã lâu. Xin mời vào trong nghỉ ngơi đàm luận một phen.

Đường Sinh : Đa tạ Diêm Vương đã tiếp đãi quá nồng hậu, ngoài điện các vong hồn đông nghẹt, mặt cắt không còn chút máu, hồn kinh phách lạc, có một số lại chăm chú ngó vào đây.

Tế Phật : Ngũ Điện Diêm La mặt sắt rất vô tư, trên dương gian tử lâu đã khét tiếng thi hành hình phạt rất nghiêm. Tội hồn tới đây nghe nói đều tăng đởm, do đó giờ đây kẻ nào kẻ ấy hồn đều tán loạn.

Diêm Vương : Mời hai vị mau vào trong nghỉ ngơi.

Đường Sinh : Xin đa tạ.

Diêm Vương : Mời hai vị ngồi. Văn Phán đâu? mau dâng trà tiên.

Văn Phán : Xin tuân lệnh. Thưa đây là trà tiên, kính mời Chúa Công cùng nhị vị tiên trưởng dùng, xin chớ khách sáo.

Đường Sinh : Tôi đang khát, uống một tách hương vị đậm đà quả đúng là trà tiên.

Diêm Vương : Tôi rất thích uống loại trà tiên Đông Đỉnh Thiết Quan Âm này.

Tế Phật : Lời nói của Diêm Vương bao hàm nhiều ý nghĩa sâu kín, chẳng hay Đường Sinh có hiểu hết không?

Đường Sinh : Thế gian thường đồn đại Ngũ Điện Diêm Vương chính là Bao Công, một danh thần đời Tống giáng lâm thì quả là đúng lắm vì Đông Đỉnh biểu thị về mặt lạnh như băng, Thiết Quan Âm là

Bồ Tát lông dạ cứng như sắt thì đó chỉ là tác phong của riêng Bao Công đại nhân mà thôi.

Diêm Vương : Ha ha, danh thánh bút của Thánh Hiền Đường quả chẳng hư truyền, tuệ căn đạo khí phi phàm, đoán rất trúng ý ta.

Dương Sinh : Đó chỉ là đoán mò mà thôi.

Diêm Vương : Bữa nay hai vị dạo thăm bản điện, chúng tôi rất vui mừng. Tình đời nóng lạnh bất thường, xã hội loài người sinh hoạt như hiện nay tranh danh đoạt lợi chốn vũi đạo trời tốt lành, ân đức đẹp đẽ. Khắp nơi mưu mô giành giựt, khắp chốn kẻ nọ ganh ghét người kia. Mở mang các thương trường để kinh doanh phong hóa mã mưu cầu lợi lộc, quán ăn quán nhậu mở ra đầy dẫy, sử dụng sắc đẹp để khích động tà tâm dâm tình. Âm phủ ngày đêm đi tuần, mỗi bận đều ghi chép những hành động lăm thương tổn âm đức, có thể nói rừng trúc cũng không ghi chép hết. Lại có những chốn ăn chơi, giải trí trưởng vui quá hoá buồn mà chết. Ta cai quản Đệ Ngũ Điện Thiết Diện Vô Tư, thấy các tội hồn khi bị tống giam vào ngục đều kinh hoàng. Ta vốn xét xử chính trực nghiêm minh, người đời nếu không sớm quay đầu đổi mặt hẳn là ngày sau sẽ phải đến Đệ Ngũ Điện để thử một lần cho biết, đừng trách ta vô tình. Bản điện mệnh danh là Đại Địa Ngục Kêu Than, bất cứ ai khi bị nhốt vào ngục cũng đều khóc lóc; còn Thập Lục Tru Tâm Tiểu Địa Ngục chuyên chém thấu tim những tội hồn lúc sinh tiền mắc phải những lỗi lầm như: tà tâm, độc tâm, oán tâm, hận tâm, dâm tâm, đố tâm, thiên tâm, tư tâm, lang tâm, cẩu tâm, thú tâm. Những tội hồn mang thứ tâm đó ta đều ra lệnh cho Tướng Quân chém ngang ngực moi tim ra, hình phạt thật là thảm khốc, không phải là ta không từ bi nhưng vì tội hồn đã tự gây ác nghiệp mở ngực mớc tim. Hôm nay thời giờ đã trễ, bữa khác tôi sẽ đưa nhị vị tới thăm địa ngục moi tim.

Tế Phật : Vì thời giờ đã trễ lại thêm Diêm

Vương hối thúc, Dương Sinh chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Dương Sinh : Vô cùng cảm kích vị Diêm Vương đã tiếp đãi nồng hậu cũng ân ban lời vàng ngọc, chúng tôi sửa soạn trở lại Hiền Đường, xin bái từ Diêm Vương cùng chư quan.

Diêm Vương : Lệnh cho văn võ bá quan hãng ngũ tề chỉnh để tiễn chân quí khách.

Tế Phật : Xin đa tạ Diêm Vương đã tiếp đãi nồng hậu. Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh : Thưa con đã sẵn sàng, xin ân sử khởi hành.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯỜI HAI

DẠO ĐỊA NGỤC MOI TÌM

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 16 tháng 5 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Hủy tổ khi thần thực khả bi
Sùng dương diệt kỷ muội lương tri
Trung Hoa đạo đức thiên thu kế
Văn hóa tinh anh đại hữu vi

Dịch

Khinh miệt tổ tiên thật đáng buồn
Quên mình vọng ngoại nhuộm hồn đen
Cổ truyền đạo đức ngàn năm vững
Văn hóa tinh anh thế giới truyền.

Tế Phật : Đạo đức văn hóa Trung Hoa vốn là tinh khí của thiên địa kết tụ, cho nên trải rất nhiều đời mà vẫn mới, muôn ngàn năm không dứt được. Chỉ tiếc cho lòng người bây giờ lại ham chuộng hiện thực theo đuổi vật chất, tự coi thường văn hóa của mình hoàn toàn đua đòi theo văn hóa Tây Phương, chỉ nghĩ đến rượu thịt, dâm phong hung bạo. Xã hội đầy dẫy bọn vong bản quên nòi giống tổ tiên, tôn người diệt mình, sùng thượng Tây Phương tới mức tự hại chính mình thì xấu hổ tới cả con cháu đời sau. Cãng tệ hại hơn nữa là gần đây khoa học kỹ thuật phát đạt lại còn khoe rằng "nhân năng thắng thiên" (người sẽ thắng trời). Chưa hiểu rằng chỉ cần một cơn sóng biển thì đó có khác gì một chiếc thuyền con trong biển lớn đâu. Lấy khoa học kỹ thuật mà phá hoại đại tự nhiên rồi xưng là thắng Trời sẽ hứng lấy cái họa sau này. Con người mà thoát ly tự nhiên thì thường sinh hoạt bất chính, cho nên những kẻ tính tình hào hiệp, nhân đức cần phải suy nghĩ chính chắn rồi hãy làm. Bữa nay chuẩn bị dạo âm ti, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh : Xin tuân lệnh, con đã chuẩn bị xong, xin ấn sư khởi hành.

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Minh Vương : Hoan nghênh Tế Phật và Dương Sinh lại tái thăm bản điện, thật là vất vả khổ cực.

Tế Phật : Không có chi, hôm nay lại thêm lần

nữa chúng tôi tới quấy rầy quí điện, xin Diêm Vương dẫn vào ngục tham quan.

Diêm Vương : Lần trước tôi đã hứa là sẽ dẫn nhị vị tới ngục móc tim để quan sát. Vậy bây giờ xin đi theo tôi. Các Tướng Quân hãy hộ giá.

Dương Sinh : Xin đa tạ sự giúp đỡ của Minh Vương. Phía trước là ba mươi sáu ngục moi tim, đã nghe thấy tiếng kêu than thảm khốc vang dội, chắc chắn là trong đó lại là trường máu đổ thịt rơi của kẻ bị hành hình.

Diêm Vương : Các tội hồn đều đã biến tâm cho nên tới địa ngục đều muốn đem tâm ra chữa trị lại.

Dương Sinh : Ngục Quan đã tới, tôi phải đến tham bái trước đã.

Ngục Quan : Kính chào chúa công, Tế Phật và Dương Thiện Sinh, bản ngục đã nhận được điện văn biết Dương Thiện Sinh thuộc Đài Trung Thánh Hiền Đường cũng Phật Sống Tế Công thuộc Tây Phương Cực Lạc bữa nay sẽ thân hành tới thăm bản ngục. Có điểm chi thất lễ xin rộng lượng tha thứ cho.

Dương Sinh : Ngục Quan nói quá lời, bữa nay chúng tôi theo ân sư đến đây với quí vị để làm công việc viết sách Địa Ngục Du Ký, xin chỉ giáo nhiều cho.

Diêm Vương : Tướng Quân mau mở cửa.

Tướng Quân : Xin tuân lệnh.....Đã mở rồi, mời vào trong để tham quan.

Dương Sinh : Chao ôi! tiếng kêu than thê thảm không cách nào chịu nổi, thấy trong ngục tiểu quỉ dùng dao mổ ngực các tội hồn rồi móc trái tim ra, không khác gì đồ tể giết lợn moi tim lợn ra vậy. Tội hồn bị trói vào cây cột ngực bị mổ banh ra,

hồn rống lên một tiếng thảm thiết rồi hôn mê bất tỉnh, chẳng hay bọn chúng phạm tội gì?

Ngục Quan : Trước tiên tôi hãy đổ nước hoàn hồn cho một tội nhân tỉnh lại.

Dưỡng Sinh : Quả là thần diệu, tội hồn được tưới một bát nước, ngực lãnh người tỉnh táo lại như cũ.

Ngục Quan : Tôi dắt mấy tội hồn ra để họ tự thuật lại những hành vi phạm ác nghiệp trước đây.

Tội Hồn : Dạ thưa, lúc sinh thời tôi đọc nhiều sách, học hết bậc đại học, được hấp thụ tư tưởng mới, rồi trong lòng say mê tân văn hóa. Trong trường có một vị giáo sư thuộc Cơ Đốc Giáo. Y khuyên tôi theo học đạo, không những thông thạo được Anh văn, lại còn có cơ hội xuất ngoại. Tôi thấy tương lai như vậy là một con đường rất tốt bèn nhận lời. Từ đó thỉnh thoảng tôi lui tới giáo đường để nghe mục sư giảng đạo, học anh văn. Giáo đồ vào nghe đa số là thanh niên bạn hữu, khi tới đó thì đều được học và được giao thiệp với nhau. Có thời kỳ tôi hoạt động trong một đoàn thể thanh niên, sau khi chịu lễ thánh tẩy, nghĩ lại quê hương mình chỉ biết tế lễ Thần Thánh, tôn kính Phật là không hợp với trào lưu thời đại mới; và sự lễ lạy những pho tượng là do lòng tu mê tín. Từ đó tôi trở về lãng quyết tâm cải biến tín ngưỡng trong nhà. Đầu tiên tôi khuyên cha mẹ bỏ việc thờ lạy thần tượng. Cha mẹ tôi vì cố chấp đã lâu và rất kiên trì giữ vững niềm tin nơi đạo giáo cho nên không chịu bỏ. Trong lúc nóng giận tôi đã đem những thần chú, bài vị trên bàn thờ tổ tiên quăng xuống đất. Cha mẹ tôi thấy vậy nổi giận vác bàn cờ ném tôi, tôi tức quá không trở về nhà nữa. Sau khi tốt nghiệp tôi lại theo mục sư đi khắp nơi để truyền đạo, được giáo hội phong chức rồi cử đi đến một nơi xa. Sau này tôi bị tai nạn xe cộ mã thác, khi tôi chết thì giáo chủ của tôi là vị giáo chủ Cơ

Đốc Gia Tô không tới gọi tôi lên thiên đường mà lại bị ác quỉ áp giải đến địa ngục, rồi bị Diêm Vương phán giam tại Ngục Moi Tim để thụ hình. Xin Diêm Vương xá tội cho tôi.

Diêm Vương : Tín ngưỡng tôn giáo vốn không phân chia khu vực, tôn giáo nào thì cũng chủ trương tín ngưỡng làm đầu. Nhưng mi đã vong bản quên mất cội nguồn, phá hoại thần chú bài vị của tổ tiên, vậy thì phương pháp tín ngưỡng đơ lăm sao giáo hóa được thế nhân uống nước nhớ nguồn được. Tuy người truyền đạo nói là không được lễ bái thần tượng, nhưng vì chân lý mi không ngộ, thập tự giá vã thánh kinh, mục sư kia cũng là tượng thì tại sao mi lại bái lạy? Nếu nói là phải tử bỏ thần tượng thì mi không thể nào nhìn những giả tướng ở thế gian, không được tham lam hưởng thụ nhục thể, thành thực giữ trọn tinh thần hư không. Không lễ lạy thần tượng tức là sùng thượng tinh thần tín ngưỡng để cầu sống lâu. Mi đã giải ra cái ý như vậy cho nên mi mới phá hoại thần chú bài vị, cắt đứt tổ đức, thử hỏi thân của mi ở đâu mà có, mi mang họ gì? nhất thiết đều do tổ tiên của mi đã ban phát cho mi. Trên Trời có đức Đại Thượng Đế thì tổ tiên là Tiểu Thượng Đế mà mi vong bản, khinh khi tổ tiên, lăm việc trái điều dạy của Thượng Đế cho nên Thiên Đường không nhận mi để cho mi rớt xuống địa ngục. Mi đã tự khai thị, giảm khinh cho mi hai tháng tội. Sau khi mãn hạn tù ở đây mi sẽ phải đầu thai sáu kiếp luân hồi.

Tế Phật : Tín ngưỡng tôn giáo dạy cho người ta tu tâm dưỡng tính, không phải để cho người ta tố cáo bài xích lẫn nhau, tự cho mình là phải. Luật Trời đã định, tố cáo tôn giáo khác là sai, tự cho mình phải đó là sinh ra lòng chia rẽ. Cái tâm từ bi bác ái đã mất thì không thể chính đạo. Nếu quả những người đó chứng được đạo thì Thần Thánh ắt sinh lòng riêng rẽ. Nếu Thần Thánh Tiên chia ra riêng từng nhóm, từng phe thì trên Thiên Đường sẽ biến thành chiến trường, lăm sao mà gọi

là thanh tịnh cực lạc được. Hôm nay thời gian đã trễ, bữa khác trở lại tham quan. Dưỡng Sinh chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Diêm Vương : Ra lệnh cho chư tướng hãng ngưng chỉnh tề để tiễn chân.

Dưỡng Sinh : Vì thời giờ eo hẹp, không thể lưu lại đây lâu hơn. Đa tạ Diêm Vương , Ngục Quan cũng chư Tướng Quân đã hướng dẫn cặn kẽ, chúng tôi xin cáo từ.

Tế Phật : Mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Thưa con đã chuẩn bị sẵn sàng, mời ân sư trở lại Hiền Đường.....

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯƠI BA

DẠO ĐỊA NGỤC MOI TIM LẦN THỨ BA

Tế Công Hoạt Phật

Giảng ngày 29 tháng 5 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Vô tài mối phát đỏ hiền tâm
Hủy báng tha nhân sự kiếm âm
Ác độc hoành hành chung thọ báo
Tru tâm địa ngục khiếu ai âm.

Dịch

Kẻ ngu ghen ghét kẻ hiền tâm
Nói xấu bầy mưu hại ngấm ngầm
Hành động bất nhân rồi quả báo
Hồn giam địa ngục khóc ngày đêm.

Tế Phật : Thế gian có một loại người bản thân không có tài cán gì, thấy người khác có tài năng bèn đem lòng ghen ghét. Ngấm ngầm sử dụng mưu mô hiểm độc, bày trò thị phi, vạch lá tìm sâu nói xấu người này người nọ. Khi thấy kẻ khác tu không cùng tín ngưỡng với mình thì bày trò phỉ báng, dèm pha cho nên bị sa xuống Địa Ngục Moi Tim này. Cái hại đó là do lòng ghen ghét người hiền. Hôm nay chuẩn bị dạo âm ti, Dưỡng Sinh mau sửa soạn lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Xin tuân lệnh, con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.....

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Quả nhiên Địa Ngục Moi Tim đã hiện ra trước mắt.

Tế Phật : Hôm nay chúng ta không tới quấy rầy Minh Vương, để tiết kiệm thời giờ cứ vào thẳng ngay Mười Sáu Ngục Moi Tim. Ngục Quan đã mở cửa ngục sẵn sàng nghênh đón chúng ta.

Dưỡng Sinh : Vậy mình hãy vào mau.

Ngục Quan : Hoan nghênh Tế Phật cùng Dưỡng Thiện Sinh tới thăm. Xin mời hai vị vào trong quan sát sự tình.

Dưỡng Sinh : Hình phạt các tội hồn ở địa ngục quả là rất đáng sợ, từ Đệ Nhất Điện mở đầu đến các địa ngục sau này, những điều mắt thấy tai

nghe đều đã quá kinh hãi nhưng chẳng thể nào so sánh nổi. Vì hình phạt mà các tội hồn phải gánh chịu tại Ngục Moi Tim này nó rùng rợn gấp bội phần.

Ngục Quan : Tâm là chủ thể của người. Moi tim là hình phạt thống khổ không thể tả được. Trái tim mà bị hành hạ thì lục căn phải chấn động, cho nên nỗi đau đớn không bút mực nào tả hết được.

Tế Phật : Chúng ta vào trong ngục phỏng vấn vài tội hồn để có thêm tài liệu.

Ngục Quan : Hai vị hãy chờ ở ngoài để tôi vào trong đem mấy tội hồn ra. Lệnh cho các Tướng Quân ngưng việc hành hình, lấy quạt hoãn hồn quạt cho tội hồn tỉnh lại để thấy rõ bộ mặt thật của họ.

Tướng Quân : Tuân lệnh.

Ngục Quan : Mau giải ra đây cho ta ba tội hồn để Tế Phật cũng Dưỡng Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung hỏi rõ tội trạng để viết vào sách hầu khuyên răn người đời.

Tướng Quân : Đã tạm thả ba tội hồn, mau theo Ngục Quan ra ngoài cửa ngục.

Ngục Quan : Đây là Phật Sống Tế Công và Dưỡng Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở dương gian, thầy trò bữa nay phụng chỉ dạo thăm âm ti để viết sách, mau khai hết những tội đã phạm lúc còn tại thế để làm tài liệu soạn sách khuyên đời.

Tội Hồn : Tôi lúc còn sống phục vụ tại một cơ quan, vì chưa lập được thành tích, thấy đồng sự thăng quan thì trong lòng sinh ra đố kỵ. Tôi oán viên quản lý đã bất công, cho nên tôi luôn luôn tìm cách báo thù. Do đó kiếm chuyện, lén tâu lên thượng cấp, lại còn vu cho kẻ này làm biếng,

người kia ăn cắp để ám hại họ. Bốn năm về trước, tôi bị bệnh đau gan mã thác. Bị qui Vô Thường Hắc Bạch áp giải xuống giam tại địa ngục. Sau đó tôi bị đưa lên đài gương soi ác nghiệp để chiếu rõ lại những hành vi hại người của tôi khi trước, để rồi bị giao qua Ngũ Điện Sâm La Vương để thẩm xét. Tại đây Diêm Vương thấy tôi cả giận mắng là không có tài đã chẳng an phận lại còn đố kỵ kẻ hiền tài, lập tâm ác độc hại người, do đó mới bắt tôi thụ hình; ngày đêm bị qui cắt tim đau đớn đến xé gan đứt ruột. Lúc còn sống vì không tin nhân quả báo ứng, cho nên lúc chết tôi mới phải chịu cực hình.

Tế Phật : Ghen ghét kẻ hiền tài là đánh mất cái tâm. Mi đã phá hoại sự đoàn kết của tập thể thành ra một thứ ngựa hại bầy. Chúng sinh thường tôn trọng, noi theo người hiền tài mà học hỏi để thăng tiến. Nếu như sinh ra cái tâm đố kỵ thì lúc chết sẽ bị moi tim như kẻ tội hồn này.

Ngục Quan : Tội hồn thứ hai mau thuật lại cho Dưỡng Sinh nghe những hành vi phạm tội lúc còn tại thế.

Tội Hồn : Tôi sinh tiền là một Phật tử quy y của Phật, là cư sĩ tu tại gia, đọc rất nhiều kinh sách, nên gặp tín đồ các đạo khác tôi đều khinh thị, nhất là loại tín đồ của đạo Lão, tôi còn cho họ là thấp hèn vì lễ bái qui thần ngoại đạo tương lai sẽ không được siêu thăng. Có người đem kinh sách do Thánh Hiền Đường ấn tống tặng tôi, tôi đã không thèm đọc lại còn nói "ma qui nhập vào người rồi vung bút loạn lên, đó là một thứ tà đạo" . Lúc sống tôi đã phỉ báng các tôn giáo khác và cho rằng mình là kẻ giác ngộ Phật pháp vô lượng cao siêu, không ngờ sau khi chết đi đã không tới được Tây Phương Cực Lạc mà còn bị đày xuống âm phủ. Tôi chẳng được thần Hộ Pháp tới nghênh đón mà lại bị âm binh áp giải tới Ngũ Điện tống giam vào ngục. Minh Vương thấy tôi lòng buồn giận mắng: "Mi là quân phản bội đức Phật A Di Đà, lòng không

có chút từ tâm, thần thụ giới, lòng còn oán hận phỉ báng tôn giáo khác, không ngộ Phật pháp bình đẳng, đạo nào cũng có đường lối, giáo nào cũng có lý lẽ, chỉ cần tu hành lương thiện, không được phản pháp, làm việc ác đức đều là chính giáo. Mi biết Phật pháp vô lượng, thần thông quảng đại sao còn thóa mạ đạo người, tự xưng mình cao minh? Lúc sống cớ chấp thiên kiến, tự cao, tự đại, mê cái ta nên sinh lòng phỉ báng pháp, phỉ báng đạo, phỉ báng giáo, Phật tính bị lu mờ nên phải sa xuống chốn này. Mong đồng đạo của Phật, chớ học đòi sự sái quấy của tôi mà tạo ác nghiệp uổng phí một đời cũng rước lấy sự khổ tâm".

Tế Phật : Tâm Phật mi tối tăm mà mi đòi giảng Phật pháp, thật đáng tiếc! Chẳng những bị cắt tim bửa nay mà hôm khác còn bị xẻo lưỡi đau đớn.

Ngục Quan : Tội hồn thứ ba hãy mau khai rõ những hành vi sai lầm lúc còn tại thế.

Tội Hồn : Tôi lúc sống làm việc tại một đền hầu bóng, lúc đầu giữ nhiệm vụ ngồi đồng để tuyên hóa chúng sinh, Thánh Thần rất là linh ứng. Sau đó ông từ giữ đền không lưu tâm tới tôi, tôi thấy mối giá đồng vắt vả quá mà chẳng đem lại ích lợi cụ thể nào nên mất hết tin tưởng. Tôi bèn nói với các tín hữu của đền là:" Việc đồng bóng do người ngụy tạo, quí vị chớ có mê tín". Thiện nam tín nữ nghe nói vậy mất hết lòng tin, không tới đền học đạo tu thân nữa, tôi cũng bỏ luôn đền chẳng tới hầu bóng. Bảy năm sau tôi ngã bệnh thác, hồn bị âm binh áp giải tới Đệ Ngũ Điện, Minh Vương mắng tôi: "Mi là vai chính phụ đồng, trong đền dù không có quan tâm đến mi mi cũng không nên phỉ báng thánh thần. Mi đã phạm lỗi lớn, vậy đày mi 15 năm ở Ngục Moi Tim sau đó sẽ giải qua địa ngục thụ hình. Thật hối cũng đã muộn, Tế Phật thương tình xin ân giảm dùm cho.

Tế Phật : Thần đồng bóng đại biểu Tiên Thánh, thế nhân không được nhạo báng, nghịch ý tội chẳng

tha. Cơ bút lã để khuyên đời, lại còn ứng vào thiên vận mã phổ độ chúng sinh cho nên đức Ngọc Đế ra sắc chỉ cho lập đền truyền đạo. Phỉ báng những đền đó tội rất nặng, không thể tha thứ. Đã tối giờ, Dương Sinh chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Dương Sinh : Đa tạ Ngục Quan và các vị Tướng Quân. Xin cáo từ.

Ngục Quan : Nếu như hai vị tới thăm bản ngục lần nữa thì hoan nghênh lắm.

Tế Phật : Địa Ngục Moi Tim này rất quan trọng, lần tới chúng tôi sẽ trở lại thăm.

Dương Sinh : Con đã sẵn sàng, mời ân sư trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯƠI BỐN

DẠO ĐỊA NGỤC MOI TIM LẦN THỨ BA VÀO THÁNG BẢY CỬA QUỈ MỞ

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 3 tháng 7 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Trung Nguyên phổ độ quỉ môn khai
Địa phủ u hồn thừa hứng lai
Thất nguyệt tiêu diêu tam thập nhật
Nhân sinh đắc ý bất đa hồi.

Dịch

Ngục quỉ ngày rằm được tạm tha
U hồn âm phủ dạ hoan ca
Thênh thang tháng bảy ba mươi buổi
Ham thích trần gian chẳng muốn về.

Tế Phật : Tháng bảy thì các cửa ngục mở rộng, anh em được dịp trở lại dương gian lõng phấn khởi sung sướng, cho nên tháng bảy tục gọi là tháng xá tội vong nhân, mọi việc trên trần đều thận trọng tối đa để tránh sự đụng chạm với các quỉ hồn. Người đời nếu như trong lúc kinh sợ quỉ thần thì tự nhiên không phạm phải những điều lầm lỗi. Cửa quỉ đã mở thì việc dạo âm ti để viết sách cơ phần trở ngại. Nhưng đã có ta, hòa thượng điền Tế Phật ở đây thì quỉ âm ti sẽ phải tránh xa, Dương Sinh đừng có sợ.

Dương Sinh : Quỉ là do người hóa thân, thấy sự quái gở lòng không kinh hãi thì sự quái gở ắt tiêu tan. Con chẳng sợ chi hết.

Tế Phật : Được vậy thì tốt lắm. Mau lên đài sen chuẩn bị dạo âm ti.

Dương Sinh : Con đã ngồi yên, xin ân sư khởi hành.....

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh : Trước mặt là Quỉ Môn Quan và cửa đã mở, vong hồn chen chúc đi ra, kẻ nào kẻ nấy mặt mày vui tươi hớn hở giống như được hít thở bầu không khí mới.

Tế Phật : Tháng 7 thì Quỉ Môn Quan mở rộng, phàm những vong hồn ở khu binh dân đều được luân phiên nhau ra khỏi ngục dạo chơi đây đó thênh thang. Kẻ nào kẻ nấy như chim sổ lồng hăng hái nhắm ngả dương gian tiến tới.

Dương Sinh : Những vong hồn này tại sao thấy chúng ta lại tránh né như vậy.

Tế Phật : Bởi vì chúng ta mang Ngọc Chỉ ở trong mình, hào quang tỏa lấp lánh khiến các vong hồn sợ hãi.

Dưởng Sinh : Có phải hàng năm cứ vào tiết tháng bảy, tất cả các vong hồn tại âm phủ được tạm thả đi đây đi đó tự do phải không?

Tế Phật : Không phải. Tháng bảy, Quỉ Môn Quan tuy mở nhưng chỉ mở cho khu vong hồn bình thường mà thôi. Những vong hồn ở khu bình thường lúc sinh tiền tuy không có công đức nhưng cũng không phạm sái quấy cho nên họ mới được an trí ở khu bình thường. Đáng lý họ không được rời cái khu của họ, nhưng đến tháng bảy thì Địa Quan đại xá, họ được luân phiên ra chòi, cho nên ở âm phủ theo đạo của quỉ thì rằm tháng bảy tất cả các vong hồn mới ra khỏi ngục để hưởng sự tế độ. Ngày này Phật giáo gọi là ngày hội Vu Lan Bồn, mà đạo giáo gọi là Trung Nguyên phổ độ. Quan Viên địa phủ bình thường làm việc có ngày tháng rõ ràng nhưng âm phủ không ấn định kỳ hạn rõ ràng, đại khái đó là thể thức sinh hoạt của âm phủ. Dưởng Sinh mau lên đài sen, chúng ta sẽ đến ngục moi tim để quan sát.

Dưởng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư khởi hành.....

Tế Phật : Đã đến nơi, hãy xuống đài sen.

Dưởng Sinh : Xin tuân lệnh, Ngục Quan đã ra nghênh tiếp. Bữa nay thầy trò chúng tôi lại tới quấy rầy, mong chỉ giáo tường tận cho.

Ngục Quan : Khách sáo quá. Bữa nay nhân dịp tiết tháng bảy, các ngả đường ở suối vàng giao thông bị tắc nghẽn hẳn là hai vị vất vả lắm?

Tế Phật : Không hề chi, chúng tôi thấy bên ngoài các vong hồn hoan hỉ lắm, coi vẻ rất tự do.

Ngục Quan : Mời hai vị quá bộ vào trong quan sát, tôi sẽ cung cấp tài liệu để quí vị viết sách khuyến đời.

Dương Sinh : Xin đa tạ, tôi thấy trong ngục tội hồn rên siết thảm khốc hơn hôm trước nhiều, không hiểu tại sao?

Ngục Quan : Vì gặp tiết tháng bảy, những vong hồn vô tội đều được xuất ngục du ngoạn, những tội hồn này lúc còn sống, nghe người ta nói đến tháng bảy thì nghĩ rằng sẽ được giải thoát nhưng họ có biết đâu rằng gông cùm trói buộc thân họ mất hết tự do, không những chẳng được tiêu dao mà còn bị giữ lại. Âm binh vẫn vô tình thi hành hình phạt moi tim, cho nên tội hồn ruột thắt lòng đau, khổ sở gấp bội phần. Thế nhân nếu không sớm chuẩn bị trở thành người lương thiện, làm việc nhân đức, tránh xa tội lỗi, thì sau khi chết đi bị đày xuống đây sẽ chẳng che giấu được, vừa mất tự do vừa bị hình phạt. Vì thời giờ có hạn, tôi xin gọi tiếp vài tội hồn nữa ra để chúng cung khai.

Dương Sinh : Xin đa tạ. Quỉ địa ngục nhẫn tâm dũng dao sắc sả ngực tội hồn, máu tươi chảy ra lênh láng, thảm tới nỗi tôi chẳng dám nhìn.

Ngục Quan : Tôi đã đem ra hai vị tội hồn, mau thuật rõ lại những tội ác đã làm lúc còn sống cho Phật Sống Tế Công và Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường nghe để hai vị ấy viết vào sách hầu khuyến nhân độ thế.

Tội Hồn : Thú thật, tôi chẳng còn mặt mũi nào ngó ai nữa cả. Tôi lúc trung niên nhân khi vợ chết, lòng dục lại chưa dứt, cho nên một bữa nọ tại đồng vắng cạnh lăng, gặp một thiếu nữ, lòng dục nổi lên tôi bèn ôm lấy lôi vào vườn mía cưỡng dâm. Thiếu nữ ấy kêu gào giẫy giụa, cầu xin tôi

buông tha nhưng tôi chẳng còn lý trí cãng khủng bố tinh thần nàng thêm. Tôi đã hăm dọa là nếu nàng không phục tòng thì tôi sẽ giết nàng. Sau cùng nàng chịu khuất phục và bị tôi xâm phạm tiết hạnh. Việc đó sau này tôi biết là trái và hết sức hối hận, mặc dầu thiếu nữ kia không tố cáo thưa gửi nhưng tôi vẫn cảm thấy xấu hổ nên thường tự trách mình. Chẳng bao lâu tôi ngã bệnh thác, hồn tới âm phủ, thấy tôi Minh Vương cả giận song vì tôi đã thú nhận hết tội lỗi nên không cần phải tới đứng trước Đài Gương Soi Ác Nghiệp. Sau đó tôi bị kết án mười năm và bị đày ở tại Ngục Moi Tim thuộc Đệ Ngũ Điện. Tim hiếu sắc cùng cường dâm của tôi bị cắt mất, tính tới nay tôi đã chịu cực hình được bốn năm. Bây giờ dầu tôi có hối hận cách nào đi nữa thì cũng không còn kịp.

Ngục Quan : Cưỡng dâm phụ nữ, làm hại cuộc đời người ta tội ác rất lớn. Tuy ngươi đã hối cải nhưng mà tội đó không thể tha thứ, bởi lẽ mi đã tự lao mình vào lưới không thể oán Trời giận người được. Khuyên ngươi đời nếu trót phạm phải ác nghiệp dâm dục thì phải lập tức sám hối cùng Tiên Phật, lập đại nguyện hoặc in tặng 1000 quyển Địa Ngục Du Ký để khuyến nhân độ thế thì có thể được ân xá, còn nếu không sau khi chết tới địa ngục sẽ bị hành quyết. Lại ra lệnh cho tội hồn khác mau thuật lại những tội ác đã làm.

Tội Hồn : Tôi đau khổ muôn phần, muốn nói ra mà nói không được, vì lúc sinh tiền tôi có phạm một tội rất nặng, hình phạt thảm khốc mà tôi phải chịu sẽ không bao giờ dứt. Kính xin Phật Sống Tế Công giải cứu dùm tôi.

Tế Phật : Lúc sống người ăn chơi hoang đàng quá mức, lúc chết bị quả báo thì ta làm sao cứu nổi.

Tội Hồn : Tôi quá đau khổ, Tế Công chẳng có phép gì cứu nổi tôi thì thôi, tôi đành chịu tội. Tôi lúc còn sống là kẻ lái xe đón khách. Vì

không được giáo dục cho nên thường làm những việc bậy bạ. Tôi rất là hiếu sắc, trong xe của tôi treo đầy hình ảnh khích dâm, cũng máy phát âm. Gặp những nữ khách lên xe một mình thì tôi tìm cách tán tỉnh. Nếu bị mắng là hiếu sắc hay quí dâm dục chẳng hạn thì tôi càng lấy làm thích thú, đã không hề biết xấu hổ lại còn tìm cách cưỡng dâm. Có một lần giữa đêm khuya tôi đón được một thiếu nữ rất đẹp, lòng dục nổi lên, tôi bèn vặn máy phát thanh kêu thật lớn, rồi rồ ga chạy thẳng vào đồng hoang, dùng dao uy hiếp để cưỡng dâm nàng. Tôi hành động bất nhân như vậy đến ba lần, không may năm năm trước đây tôi bị tai nạn xe cộ mã thác. Lập tức bị quỉ đầu trâu mặt ngựa dùng xích sắt cột tôi áp giải về âm phủ. Sau khi xét xử xong tôi bị kết án tù ba mươi năm và đày tại Địa Ngục Moi Tim thuộc Đệ Ngũ Điện. Giờ đây tôi vô cùng đau đớn và dầu có hết sức hối hận thì cũng đã muộn. Hy vọng Dương Sinh lúc trở lại Hiền Đường nên khuyến cáo cho người đời biết là lúc sống không nên phạm những tội ác đó, kẻo lúc chết hối không kịp và hình phạt ở địa ngục thì thống khổ vô cùng, không thể nào chịu đựng nổi. Tôi hận mình vì quá nông cạn cho nên đã phạm đại tội, giờ đây không cách nào gỡ nổi.

Ngục Quan : Ác nghiệp của tội hồn này quá nặng, đã bị giảm thọ mười năm tại dương gian, sau khi hết hạn đày ải ở đây sẽ còn bị giải giao qua ngục A Tỳ và vĩnh viễn không được siêu sinh. Người đời nên lấy đó làm gương và nhớ rằng tội ham sắc dục là tội đứng đầu trong muôn ngàn tội. Phàm những cuộc giao du về sắc dục bất chính hoặc cưỡng dâm phụ nữ trong xe, luật âm phủ sẽ không bao giờ tha thứ. Nếu không cẩn thận giữ gìn mà lỡ phạm thì sau khi chết sẽ không cơ phép gì gỡ nổi.

Tế Phật : Hình phạt moi tim so với các hình phạt khác đã khổ cực gấp vạn lần rồi. Người đời chớ cơ mù quáng tới nỗi phạm phải tội này, nếu không sau khi chết bị quả báo hối không kịp nữa.

Bây giờ thời khắc đã trễ, Dưỡng Sinh sửa soạn trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Ngục Quan và Tướng Quân.

Tế Phật : Mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Xin vâng, con đã sẵn sàng, mời ân sư trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI THỨ BA MƯỜI LĂM

DẠO ĐỊA NGỤC MOI TIM LẦN THỨ TƯ

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 16 tháng 7 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Hiếu đồ do như phó hỏa nga
Gia tài vạn quán tận tiêu ma
Tham dâm đảm phụ tăng danh tiết
Truỵ lạc thâm khang oán nại hà.

Dịch

Bạc bài ham thích kiếp thiêu thân
Phú quí sang giàu phút chốc tan
Thiếu phụ tham dâm vùi tiết hạnh
Hang sâu đọa lạc há kêu than.

Tế Phật : Bọn du thủ du thực không lo làm ăn, không chịu kiếm công kiếm việc, chỉ chuyên cờ bạc làm kế sinh nhai. Nhiều kẻ lương thiện bị dẫn dụ rớt vào bẫy sập, bị tán gia bại sản thật là đáng thương. Gần đây đất Trung Bộ sinh ra bọn cướp của giết người, đều do cái nạn cờ bạc gây ra. Kẻ đánh bạc đã vô tình sa vào con đường tội lỗi và nguy hiểm, cho nên nhỏ thì thành ăn trộm, lớn thì thành ăn cướp tù tội phát sinh. Do đó cờ bạc hại rất nhiều người, mầm độc rất lớn, người đời chớ có dính dấp vào những việc đó để sau này khỏi ân hận. Tội dâm dục là đầu muôn tội ác, phạm vào là tiêu tan danh tiết nhục nhã khôn lường. Những phụ nữ con nhà gia giáo lương thiện phải biết giữ gìn danh dự không thể phản bội chồng mà làm chuyện tồi bại. Tội đó rất nặng, hình phạt cũng ngang với bọn cờ bạc. Chốn âm phủ những u hồn kêu khóc thê lương, thảm thiết đều từ đó phát sinh ra. Hôm nay ta dẫn Dưỡng Sinh dạo thăm mười sáu ngục moi tim để nhìn thấy tận mắt lũ đó. Dưỡng Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng mời ân sư khởi hành.

Tế Phật : Đã đến nơi, Dưỡng Sinh mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Thưa vâng con xuống. Tình hình âm phủ lần này khác với mọi lần, vong hồn đi lại rất là náo nhiệt, không rõ tại sao?

Tế Phật : Nhân dịp rằm tháng bảy xá tội vong nhân, hai ngày này chốn dương gian nơi nào cũng cúng vong để chẩn tế các tội hồn. Nếu mắc tội nhẹ thì tội hồn có thể xuất ngục để nhận lãnh.

Dưỡng Sinh : Ấ thì ra nguyên do là như vậy. Phía trước Ngục Quan ra nghênh tiếp chúng ta.

Ngục Quan : Hoan nghênh hai vị đã tới thăm bản ngục. Bửa nay nhân dịp xá tội vong nhân rằm

tháng bảy nên cảnh tượng ồn ào náo nhiệt, xin hai vị chớ bận tâm.

Tế Phật : Vậy xin chớ khách sáo, chúng tôi tới là chỉ để làm phiền Ngục Quan và các vị Tướng Quân, mong tận tình giúp đỡ chúng tôi.

Ngục Quan : Hai vị phụng mệnh Ngọc Đế gia công viết sách để khuyên đời, công đức rất lớn, chúng tôi đâu dám không hết lòng, vậy xin mời hai vị vào trong quan sát sự tình.

Dương Sinh : Xin đa tạ, trong ngục tội hồn kêu rên không dứt.

Tế Phật : Những tội hồn bị giam tại Ngục Mọi Tim đều phạm trọng tội, cho nên không được hưởng sự khoan hồng để hưởng những lễ vật cúng vong của dương gian.

Ngục Quan : Bữa nay tôi cho áp giải ra hai tội hồn để họ thuật lại nghiệp quả tiền thân. Các mi hãy nghe ta nói, đây là Phật Sống Tế công cũng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung, hai vị này đã phụng chỉ Đức Ngọc Đế xuống cõi âm ti thu tập tài liệu để viết sách khuyên đời. Bây giờ hai tội hồn hãy mau cung khai tất cả những việc đã làm trên đời cho hai vị nghe.

Tội Hồn : Tuân lệnh, tôi lúc sống lo công tác bên ngoài, luôn luôn bương chải đó đây để kiếm sống. Tôi thường lấy lữ quán làm nhà, đàn bà lạ làm người quen. Chẳng bao lâu tôi học được thói ham mê cờ bạc, lúc đầu vì hiếu kỳ sau thành thói quen bữa nào không đánh thì lòng bồn chồn, tay ngứa ngáy. Từ đó tôi trở thành tay anh chị ở các sòng bãi, tuy lãnh nhiệm vụ công tác bên ngoài nên tiền lương cũng khá nhưng mã nhiều khi cũng thua cháy túi, cho nên tôi phải chạy tới vay bạn bè. Đời sống gia đình tôi không đoái tưởng tới nữa. Tới năm 43 tuổi có một bữa nhậu say cưỡi xe

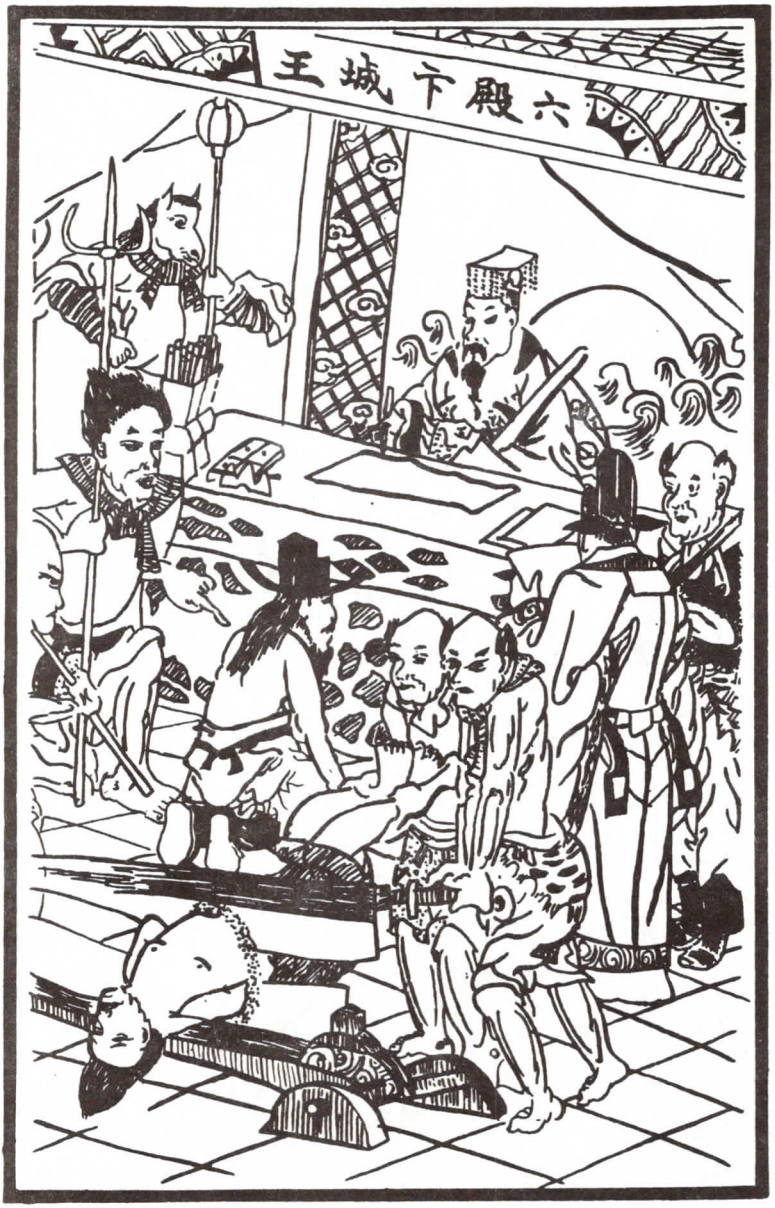
mấy gặp tai nạn mã thác. Sau khi chết bị âm binh áp giải xuống địa ngục tôi mới vỡ lẽ ra là bị giảm thọ mất năm năm. Bị sưu tra suốt từ Đệ Nhất Điện tới Đệ Tứ Điện cuối cùng giải giao sang Đệ Ngũ Điện, Minh Vương giận dữ xử tôi mười ba năm tù và đày tại Ngục Moi Tim này. Hãng ngày trái tim ham đánh bạc của tôi bị cắt đau đớn không thể nào tả xiết. Tôi mong người đời chớ nên đánh bãi vì địa ngục rất kỵ phường cờ bạc. Ngũ Điện Sầm La Vương nếu thấy bọn bạc bãi sẽ đánh 100 gậy trước, rồi sau đó mới xét xử. Bọn cờ bạc đôi tay rất cứng vì hãng ngày ngồi ở sòng bãi ít hoạt động, Sầm La Vương sai lấy gậy gỗ nện, không những đã nhục nhã mà da thịt lại còn bị bầm dập đớn đau, than khóc thật là thảm thiết, kính xin Phật Sống Tế Công giải cứu.

Tế Phật : Thủ hạ bọn cờ bạc rất vô tình, người lại còn xin ta cứu giúp nữa ư? Hãy ráng mà chịu tội, không nên vọng cầu.

Ngục Quan : Mi không được cầu xin bừa bãi. Nếu chưa dứt được cái tâm ham bãi bạc mi sẽ còn bị đưa đến địa ngục nướng tay chịu thêm hình phạt. Ai bảo mi lúc sinh tiền ham đánh bạc, để rồi sau khi chết phải chịu sự quả báo này, đừng có oán Trời trách người. Tội hồn thứ hai hãy thuật lại những hành vi lúc còn sống coi.

Tội Hồn : Đông người quá, nói ra thật là xấu hổ..... Sau khi đã lấy chồng mà bản tính tôi còn dâm đãng cho nên thường lén chồng giao du với đám con trai ở quanh vùng. Tôi đã lén lút ăn nằm trước sau cả thảy với năm người con trai mà chồng tôi hoàn toàn không hay biết, cho tới năm tôi 54 tuổi bị mắc bệnh tim mà thác. Hồn bị Tướng Quân Hắc Bạch áp giải tới trước đài gương soi ác nghiệp để chiếu rọi lại những hành vi xấu xa bỉ ổi, tang chứng rành rành, bắt buộc tôi phải nhận lỗi. Sau đó tôi bị giải tới Đệ Ngũ Điện rồi bị tống giam vào Ngục Moi Tim với thời hạn là hai mươi năm. Hãng ngày tim tôi bị cắt thật là đau

五殿森羅王
望鄉
刀山地獄

六殿下城王

đớn, bây giờ dù hối cũng không kịp. Kính mong Phật Sống Tế Công xin với Minh Vương dung để cho tôi được ân xá khỏi khổ.

Tế Phật : Người là thân phụ nữ không giữ đạo phu phụ lại tham dâm, chỉ ham mê hư vinh không chăm chỉ lo làm việc thiện, ta chẳng thể cứu được người.

Ngục Quan : Xin Tế Phật chớ bận tâm. Y thị lúc sinh tiền đã tham dâm, cho nên cái tâm tham dục đó đã bị cắt, đúng là gieo nhân nào gặt quả nấy. Lúc sống đã làm những chuyện xấu xa tội lỗi mà không biết ăn năn. Nếu như sớm biết hối cải ăn năn cầu Phật thì có thể được xá tội. Nhưng đến khi chết vẫn không chịu sửa lỗi thì bây giờ có xin miễn tội cũng không thể được.

Tế Phật : Ngục Quan nói rất hữu lý, những kẻ say mê cờ bạc, ham thích dâm dục nếu biết ăn năn trở lại làm những việc thiện đức ân nghĩa, nguyện với Thánh Tiên Phật phát tâm ấn tống Địa Ngục Du Ký. Dưỡng Sinh mau theo ta trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Xin tuân lệnh. Đa tạ Ngục Quan cùng Tướng Quân đã nồng hậu tiếp đãi chúng tôi, xin cáo biệt.

Ngục Quan : Tướng Quân hãy ra lệnh tập hợp để tiễn chân quí khách.

Tế Phật : Dưỡng Sinh mau lên đài sen chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Thưa con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại trần gian.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯỜI SÁU

DẠO ĐỆ LỤC ĐIỆN BÀN BẠC VỚI BIỆN THÀNH VƯỜNG

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 6 tháng 8 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Nhất niên dung dị hựu Trung thu
Tảo khởi dạ miên mang bất hưu
Bạch phát thiêm tân nhân dĩ lão
Thường sanh cấp tảo bả tâm tu.

Dịch

Một năm qua lẹ lại Trung thu
Tỉnh giấc nửa đêm sầu mịt mù
Thân chóng già nua đầu chóng bạc
Người đời mau sớm hướng tâm tu.

Tế Phật : Một năm thấm thoát lại đến dịp Trung thu rồi, ngày tháng qua đi như nước chảy, Trung thu năm ngoái qui đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, chớp mắt đã gần một năm. Một năm chư sinh đêm ngày vất vả để soạn sách đã lập được kỳ công, đời người ngắn ngủi, cổ nhân có câu: *"Nhân sinh thất thập cổ lai hy"* (kiếp con người mấy ai sống tới bảy mươi tuổi). Trước mắt chúng ta tuy khoa học phát triển nhưng người đời có câu: *"Nhân sinh thất thập phường khai thủy"* (Đời người bắt đầu ở tuổi bảy mươi). Trời sinh ra con người vốn không giới hạn tuổi tác, chỉ vì con người tham dục, tinh khí thần bị phá tán quá nhiều cho nên tinh khí thần sớm bị hư đi. Do đó mã người đời đã tự tìm con đường chết, cho nên

khuyên thế nhân sớm tu thân, dưỡng tinh thần thì có thể hưởng được tuổi trời. Bữa nay chuẩn bị dạo âm ti. Dưỡng Sinh mau lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Thưa thầy chẳng hay bữa nay mình đi thăm chốn não?

Tế Phật : Ngũ Điện đã thăm qua rồi, hôm nay chúng ta sẽ đến thăm Lục Điện, con hãy ráng lên tinh thần.

Dưỡng Sinh : Nhiệm vụ dạo âm ti để quan sát tình hình đã hoàn thành một nửa, con cũng cảm thấy yên tâm.

Tế Phật : Bất luận làm việc gì, nếu giữ vững niềm tin ắt sẽ đi tới thành công. Nhiệm vụ dạo âm ti là một nhiệm vụ nặng nề nhưng sẽ hoàn thành một cách tốt đẹp. Mau lên đài sen vì thời giờ eo hẹp.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư khởi hành.

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Các quan viên thuộc Đệ Lục Điện đã ở trước mặt. Các vong hồn tụ tập ngoài điện khá đông, chắc là đã tới giờ thăng đường. Minh Vương đang ngồi ghế chánh án tự nhiên tuyên bố rút lui khiến các vong hồn nhốn nháo trố mắt nhìn.

Tế Phật : Biện Thành Vương cai quản Đệ Lục Điện đã thân hành xuống thềm nghênh tiếp, Dưỡng Sinh mau theo ta đến ra mắt.

Dưỡng Sinh : Thưa tuân lệnh. Xin ra mắt Biện Thành Vương cùng chư vị Tiên Quan. Thưa tôi là môn đệ của Thánh Hiền Đường thuộc Đài Trung tên là Dưỡng Sinh. Thầy trò chúng tôi phụng chỉ viết sách nên hôm nay tới đây thu thập tài liệu cũng

bằng chứng để khuyên đời. Vậy kính mong Minh Vương giúp đỡ chúng tôi phương tiện.

Minh Vương : Mau đứng dậy, chớ quá lễ độ. Rất may từ lâu đã nghe Thánh Hiền Đường tích cực phổ biến đạo giáo, công lao khuyên đời rất lớn. Trung Thu năm ngoái bần điện đã tiếp được Ngọc chiếu, biết rõ quý đường sẽ phụng chỉ soạn sách Địa Ngục Du Ký cho nên hôm nay mới tới đây. Xin mời Tế Phật cũng Dương Sinh vào trong nghỉ ngơi.

Tế Phật : Xin đa tạ. Biện Thành Vương tiếp đãi quá ân cần. Dương Sinh, chúng ta mau theo Minh Vương vào trong.

Minh Vương : Tiên Quan mau dâng trà tiên mời hai vị.

Tiên Quan : Xin tuân lệnh. Kính mời nhị vị dùng trà.

Minh Vương : Xin Tế Phật và Dương Sinh chớ khách sáo, cứ dùng trà tự nhiên.

Dương Sinh : Xin cảm tạ Minh Vương, thứ trà này thế gian không có, hương vị nó ngọt mát rất thông cổ họ đàm.

Minh Vương : Thứ trà này chỉ là trà thô thôi. Vật nào hiếm thì quí, cho nên cơ cảm giác như vậy. Hôm nay hai vị tới thăm tôi rất đỗi vui mừng. Thế đạo trần gian chống chếnh thật là khó nói, đến đức Ngọc Hoàng lòng cũng rất đỗi ưu sầu, bởi vậy đã đặc chỉ cho qui Hiền Đường soạn sách Địa Ngục Du Ký. Người đời không tin là sau khi chết sẽ bị trụy lạc xuống các ngục ở âm ti để chịu khổ. Bởi vậy mới đặc biệt ra lệnh cho Tế Phật đưa hồn phách Dương Thiện Sinh xuống âm phủ quan sát, để tìm hiểu những kẻ phạm trần sau khi chết xuống âm phủ, họ phải chịu những hình phạt như thế nào. Vã đàn cò tại dương gian do Ngọc Hư đồng tử dùng pháp nhãn truyền chân, đem việc

Dương Sinh thăm âm phủ thấy những gì, hình phạt ra sao, dũng đãn cô giáng bút tả rõ sự thực. Tin rằng cuốn sách này sau khi xuất bản có thể độ được rất nhiều người. Hiện thời dương gian tin vào khoa học miệt thị quỉ thần, phát sinh giết chóc, gian dâm, trộm cướp. Thế nhân chỉ biết ưa theo vật chất tranh giành lợi lộc, chỉ chực nhắm kẽ hở của luật pháp để tránh né. Họ cho rằng pháp luật sơ hở nên có thể mạo hiểm phạm pháp, do đó xứ nào cũng thấy luân lý bại hoại, đạo đức suy đồi thực rất đáng thương, âu cũng chỉ vì quá tham lam hưởng thụ vật chất mà phát sinh ra những điều bất lương. Ngày nay nhìn thấy tình thế dương gian như vậy tôi rất đau lòng. Phàm những kẻ không tin quỉ thần, nghiệp quả báo ứng nên mới dám ngang nhiên làm loạn, sau khi chết không có một kẻ nào trốn thoát được hình phạt ở địa ngục. Cho nên nói rằng: *"Thiên võng khôi khôi sơ nhi bất lậu"* (Lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt) chính là lẽ đó. Tôi cai quản Lục Điện tên lớn kêu là Đại Địa Ngục, phàm những kẻ đến Đệ Lục Điện để thụ hình đều đã qua Đệ Ngũ Điện chịu thống khổ rồi. Cho nên tên lớn Đại Địa Ngục là chịu hình phạt qua mười sáu tiểu địa ngục. Người đời đã làm thương tổn lẽ Trời, những kẻ không giữ qui củ đạo đức đã phải chịu những hình phạt quá nặng nề thê thảm. Dương Sinh khi trở lại dương gian nên khuyến người đời tu tâm dưỡng tính, an phận giữ mình. Hôm nay hai vị tới địa ngục quan sát tôi rất hoan nghênh. Những tội hồn tới đây chịu hình phạt không giống nhau, người đời phải biết rõ là phạm vào trường hợp nào phải lo tự xử trước lấy mình. Mời hai vị dùng thêm trà.

Tế Phật : Bữa nay thời giờ đã trễ, chúng tôi xin mạn phép để dành tới ngày khác sẽ trở lại thăm tiếp các ngục.

Minh Vương : Vậy thì hay lắm, hân hoan chờ ngày quí vị trở lại thăm. Ra lệnh văn võ bá quan hãng ngừ nghiêm chỉnh tiễn chào quí khách.

Dưởng Sinh : Xin đa tạ Minh Vưởng đã thiết trà tiên cũng ban những lời vàng ngọc vô cùng khích lệ. Thời giờ đã trễ, chúng tôi xin mạn phép cáo từ.

Tế Phật : Dưởng Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dưởng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Hiển Đưởng.

Tế Phật : Đã về tới Thánh Hiền Đưởng, Dưởng Sinh lên đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯỜI BẢY

DẠO ĐỊA NGỤC CẮT THẬN CHO CHUỘT GẶM

Phật Sống Tế Công

Giảng ngày 19 tháng 8 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Canh thâm dạ tịnh nguyệt đưởng thiên
Đối lĩnh Dưởng Sinh hạ cửu tuyền
Phụng chỉ trước thư kinh nhất tại
Độ mê khuyến thế biến tam thiên.

Dịch

Trăng khuya vắng vặc giữa trời đêm
Hướng dẫn Dưởng Sinh xuống cửu tuyền
Phụng chỉ trọn năm mong viết sách
Ba ngàn thế giới độ mê lầm.

Tế Phật : Quý đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký đến nay đã qua một năm. Ta được vinh dự hướng dẫn thánh bút Dương Thiện Sinh quan sát âm phủ để biết rõ tình hình cũng gặp gỡ các tội hồn để hỏi rõ chứng cớ. Nhiệm vụ thật là lớn lao, đường địa ngục quá gập ghềnh, đi lại thật là vất vả cực khổ. Địa Ngục Du Ký sẽ là bộ đại kỳ thư trong thiên hạ ứng thiên mệnh mà giáng thế, nhân thiện nam tín nữ thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung lãnh chỉ phát huy đạo giáo. Hơn nữa lại có thánh bút Dương Thiện Sinh tinh thần cực kỳ sáng suốt mới hoàn thành nổi nhiệm vụ của Tiên Thánh khiến lòng ta cũng có chút an ủy. Địa Ngục Du Ký trước tác đến nay đã được hơn nửa bộ, tuy chưa hoàn tất nhưng ta hy vọng chư sinh hãy gắng chịu cực đừng có trễ nải. Một khi sách hoàn thành thì công của Dương Sinh vượt qua tam đại. Nhân giờ đạo thăm âm phủ đã tối, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh : Xin tuân lệnh. Đa tạ ân sư, trải qua một năm cực nhọc, nhờ ơn thầy đã tận tình chỉ giáo, không điểm nào là con không thấu triệt. Con chỉ tiếc là tính con còn non dại cho nên không lĩnh ngộ được hết những điều ân sư dạy dỗ. Kính xin ân sư ban thêm linh quang cho con bởi vì con vừa mới từ Đẩu Nam Cảm Tu Đường gấp rút trở về, tinh thần con mệt mỏi, ân sư có thể ban cho con một viên linh đơn để cho tinh thần con thêm vững mạnh.

Tế Phật : Tuy quá khổ cực, vậy mà con cũng dốc lòng tin tưởng, một lần nữa ta ban thêm cho con một viên linh đơn. Con cũng biết từ khi bắt đầu soạn sách Địa Ngục Du Ký, thân thể của con mỗi ngày một khang kiện, Tiên Phật ở trong cõi vô hình cũng đã ban cho con rất nhiều sinh lực. Nay ta lại đặc biệt cho con thêm ba viên linh đơn nữa, mau uống đi rồi chuẩn bị dạo âm ti.

Dương Sinh : Muôn phần cảm kích vì ân sư đã hiển hóa giúp đỡ. Con bị đau bao tử nhiều năm,

nhưng từ khi phụng chỉ soạn sách tới nay, dần dần không uống thuốc mà khỏi. Ngày hôm nay được ân sư ban thêm linh đơn uống vào tâm thần thấy vô cùng sảng khoái, thâm tạ ân sư.

Tế Phật : Thời giờ đã trễ, mau lên đài sen.

Dương Sinh : Xin tuân mệnh. Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.....

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh : Thưa trước mặt là ngục gì? tại sao lại có tiếng người khóc thảm và tiếng chuột kêu vang?

Tế Phật : Trước mắt là Lục Điện, chốn cai quản mười sáu tiểu địa ngục cắt thận cho chuột gặm. Ngục Quan và các Tướng Quân đã tới, mau tiến lên phía trước chào hỏi.

Dương Sinh : Phải, phải! Xin bái kiến Ngục quan và Tướng Quân. Tôi thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung tên là Dương Sinh, bữa nay theo ân sư đến thăm viếng quỉ ngục, xin được chỉ giáo cùng giúp đỡ phương tiện.

Ngục Quan : Hãy đứng lên, chớ quá lễ độ. Bản ngục đã nhận được chỉ dụ của Minh Vương nên biết Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh sẽ đến tham quan để soạn sách. Xin theo chúng tôi vào trong ngục.

Dương Sinh : Đa tạ sự tiếp đãi ân cần của Ngục Quan. Trong ngục đầy chuột già nhắm tội hồn tấn công, các tội hồn thì lăn lộn dưới đất, hai tay không chống cự lại với chuột, chỉ nghe kêu khóc một cách điên cuồng, chẳng biết họ đã phạm phải những tội gì?

Ngục Quan : Ngục này toàn là tội nhân phái nam, lúc sống tham dâm hiếu sắc, hoặc phạm vào thanh qui giới luật của sắc quỉ. Sanh tiền tham

dâm, phá hoại đạo đức, cho nên để trừng phạt phải cắt đứt âm cũng dương vật. Đãn chuột lớn cắn nhai như vậy là ý muốn trừ cho tuyệt nọc dâm dục.

Tế Phật : Hình phạt này thật là đau đớn vô cùng. Tục ngữ có câu:"*Trảm thảo bất trừ căn, xuân phong xuy hựu sinh*" (Trừ cỏ không trừ tận rễ, gió xuân thổi nó lại sinh) cho nên bọn này vì ham thích gió xuân do đó phải chịu hình phạt này vậy.

Ngục Quan : Tôi sai áp giải mấy tội hồn lại đây để nó thuật lại những hành vi bất lương lúc còn tại thế khiến phải tới đây chịu hình phạt.

Dưỡng Sinh : Tốt lắm. Những tội hồn kia hai tay bị trói, gặp lũ chuột tấn công, có kẻ thì kêu khóc, có kẻ thì lăn lộn dãy dụa, còn lũ chuột lại dữ như mèo, xem ra hung hãn vô cùng, chúng cắn người như mèo ăn chuột vậy.

Tế Phật : Cảnh này chính là cảnh chuột già cắn bao bố ăn hạt nhân vậy. Nhìn cảnh máu tươi chảy lênh láng thật đáng thương cho chúng sinh, chỉ vì ham hưởng thụ khoái lạc nhất thời để đến nỗi bây giờ phải gánh chịu thảm cảnh này.

Ngục Quan : Tôi đã dẫn ra đây hai tội hồn. Này hai tội hồn kia, đây là Tế Phật cùng Dưỡng Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung, hai vị lãnh sắc chỉ của Ngọc Đế xuống âm phủ quan sát để viết sách, các người mau thuật lại những hành vi ác độc lúc còn sinh tiền để làm tài liệu viết vào sách Địa Ngục Du Ký hầu khuyên răn người đời.

Tội Hồn : Tôi lúc sinh tiền đã nhập thánh môn tu đạo, trì trai giữ giới nhất định không kết hôn để khỏi sinh con đẻ cái. Sau vì sinh tình nên không giữ nổi, đã cùng một nữ đồng đạo phá bỏ giới luật, luyến ái lẫn nhau uổng phí cả tấc lòng thành tu đạo. Sau khi chết không những chẳng tới

được thiên đường mà còn bị quỉ vô thường Hắc Bạch áp giải xuống âm phủ để đãi gương soi ác nghiệp chiếu rọi lại những hành vi xấu xa thuở trước khiến không còn chối cãi được. Sau đó tôi bị chuyển giao qua Lục Điện, Biện Thành Vương cả giận mắng tôi là thần đã nhập cửa thánh biết pháp mà lại còn phạm pháp thành tội nặng hơn một bậc, cho nên tôi bị xử đày ở địa ngục chuột cắn thận. Đầu tiên tôi bị âm sai cắt mất sinh thực khí, sau đó bị trói và quăng xuống đất cho chuột cắn. Hàng ngày tâm trí điên loạn đau khổ vô cùng, tiếc rằng chỉ vì sai lầm một bước mà thành cái hận nghìn đời. Mong rằng những ai đã nhập cửa thánh ở cõi thế gian nên giữ Thánh qui, nếu không sau khi chết chẳng những không được công quả gì mà còn bị đền tội.

Tế Phật : Tục ngữ viết: *"Trì trai cần trí đỗ tề vi giới"* (Đã giữ trai giới tu hành thì phải cẩn thận xác thịt) chính là lẽ đó. Trước không lo tu thanh tịnh khiến hiện tại âm binh cũng chuột giã lo tu chỉnh dùm người để cho người thanh tịnh lại, quả là tội báo tự lãnh.

Ngục Quan : Tội hồn thứ hai mau thuật lại những hành vi lúc còn sống.

Tội Hồn : Khi tôi còn là học sinh trung học đệ nhất cấp, bị bạn xấu dẫn dụ tới chốn ăn chơi, sau này có tiền tôi lại đến đó tiêu khiển. Sau cũng tôi rủ lũ bạn tới đó phiêu lưumột trận gió mưa cũng gái giang hồ, khiến có kẻ bị bệnh phong tình. Bởi phạm phải lỗi đó nên lúc chết bị áp giải tới đây chịu tội, thống khổ không cách nào tả hết. Lúc sống chơi bời khi chết phải tới đây tháng năm chịu nạn, thật là hối hận cũng không kịp nữa.

Ngục Quan : Thiếu thời không chịu chăm lo học hành lại ham trò vầy hoa nghịch liễu, chưa kết hôn mà đã dám coi thường trinh tiết chẳng gắng giữ gìn. Rủ rê bạn bè vào đường trụy lạc, gốc

dâm đã gây nên nghiệp báo cho nên sau khi chết bị đày xuống ngục này là lẽ đương nhiên.

Dưỡng Sinh : Thấy bọn họ thật đều đáng thương. Trong ngục giam tội hồn quá đông, không rõ họ phạm những tội gì mà phải tới đây thụ hình?

Ngục Quan : Bản ngục mỗi ngày có hàng ngàn tội hồn mới, cho nên phạm vi các tội ở ngục này rất đông. Phàm những kẻ dan díu với kỹ nữ, chưa kết hôn mà đã đến nhà chứa phá trinh, kiếm nơi kín đáo hành lạc; đã kết hôn rồi mà còn phạm tội gian dâm, đã vào cửa Phật cửa Thánh mà còn phạm dâm, tội loạn luân, bề hội đồng. Gốc dâm này quá sâu, tất cả đều phải tới đây thụ hình.

Tế Phật : Ta khuyên người đời chớ bao giờ phạm vào tội dâm. Đó là tội rất nặng, nhất là kẻ đã tu đạo mà không đề cao cảnh giác lỡ phạm vào tội dâm thì không thể tha thứ được. Chẳng những bị đày ở Ngục Moi Tim thuộc Đệ Ngũ Điện mà còn bị lần lượt chuyển giao qua các ngục khác chịu thêm hình phạt. Nhưng Trời đất vốn hiếu sinh mở lối, một khi đọc sách Địa Ngục Du Ký rồi mà quyết tâm sám hối sửa đổi lỗi lầm, ấn tống sách để khuyên đời đừng phạm vào những tội đó nữa, thời đức Ngọc Đế sẽ có chỉ dụ giảm khinh hoặc miễn hẳn tội cho. Vì thời giờ đã trễ, Dưỡng Sinh mau chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Đa tạ Ngục Quan và chư vị Tướng Quân đã ân cần tiếp đãi , chúng tôi xin cáo từ.

Ngục Quan : Các vị Tướng Quân hãng ngũ chỉnh tề đưa tiễn khách.

Tế Phật : Dưỡng Sinh mau lên đài sen chuẩn bị trở lại Hiền Đường.

Dưỡng Sinh : Con đã sửa soạn xong, mời ân sư trở lại trần gian.

Tế Phật : Đã về tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯƠI TÁM

DẠO ĐỊA NGỤC DẠY LÁI XE

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 6 tháng 9 năm Đinh Tỵ (1977)

Thỏ

Xiển giáo vô từ thế lộ dao
Hạnh Đàn thánh hội hỷ kim tiêu
Nhân văn hội tụy trung châu địa
Đạo khí đằng đằng xán ngọc tiêu.

Dịch

Khai giáo đường xa há ngại ngần
Đêm vui vườn Khổng họp văn nhân
Thần tiên chốn cũ giờ đông đảo
Ánh đạo trời cao tỏa ngập tràn.

Tế Phật : Hè đi thu tới lõng lạnh lẽo, người may thêm áo, chim mọc thêm lông. Bốn mùa thay đổi không ngừng. Nhớ lại thuở nào còn thơ ấu ngày nay con cháu đầy nhà, mắt mờ tay run đi đứng chậm chạp không vững. Tiếc ngày xanh và tuổi hoa niên đã hết, lúc nầy hồi tưởng lại quá khứ thì thấy kiếp sống của con người chẳng khác gì một giấc mộng. Khuyên người đời hãy lo niệu lấy thời gian, một khắc trôi qua là một tấc sinh mạng. Sớm nhập thánh môn để mà tu thân cầu đạo, ngoài

xã hội làm một người dân lương thiện, trong cửa Thánh là một đệ tử hiền lành. Thời sau khi chết xa lánh được địa ngục, giả thử có phải ghé qua thì cũng chỉ như là người khách, không phải chịu thụ hình bị tội khổ cực. Hôm nay đã tới giờ đạo âm ti, Dưỡng Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Thưa ân sư, hôm nay mình tới ngục nào?

Tế Phật : Ta chưa nói vội, chút nữa sẽ biết.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.....

Tế Phật : Đã đến nơi, Dưỡng Sinh mau xuống đài sen.

Dưỡng Sinh : Thưa ân sư, tại sao ân sư lại đưa con đến sườn núi này? Tiếng kêu từ phía trước vọng tới giống như là có kẻ bị giết chóc hay bị đánh đập. Ngả đường đằng trước âm binh lại đang áp giải các tội hồn đi tới, mình theo họ xem ra sao?

Tế Phật : Cuộc hành trình bữa nay của chúng ta chỉ cốt để quan sát địa ngục ở sườn núi phía trước, ta hãy mau theo cho kịp đám âm binh.

Dưỡng Sinh : Mình đã theo kịp âm binh, họ quay lại chào kìa. Không rõ những tội hồn này đã phạm phải tội gì mà bữa nay bị giải đi hành tội.

Tế Phật : Những tội hồn này đa số cưỡi xe máy hoặc lái xe hơi, họ được gọi là kỵ sĩ. Vì lúc sống phạm tai nạn xe cộ làm chết người cho nên sau khi chết bị đày xuống địa ngục này chịu tội.

Dưỡng Sinh : Lái xe hơi cỡi xe máy mà đụng chết người ở trần gian đã giải quyết rồi mà cũng chưa xong được hay sao?

Tế Phật : Lãm hại mạng người đương nhiên bị luật ở cõi âm xử phạt. Đã đến cửa ngục, muốn rõ con hãy chờ, lát nữa hỏi Ngục Quan sẽ tỏ.

Dương Sinh : Cửa ngục hiện ra trước mắt, hai bên cửa có lính canh nghiêm ngặt. Trên cửa có viết năm chữ "Địa Ngục Dạy Lái Xe". Ngục Quan cùng các vị Tướng Quân đều đã thân hành ra trước cửa nghênh tiếp chúng ta.

Tế Phật : Dương Sinh mau tới lãm lễ ra mắt.

Dương Sinh : Kính chào ra mắt Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân. Bữa nay tôi vã ân sư Tế Phật phụng mệnh đến qui ngục tham quan, sưu tầm tài liệu để khuyến đời, mong Ngục Quan hãy giúp đỡ phương tiện để có thêm bằng chứng.

Ngục Quan : Dương Thiện Sinh chớ quá lễ độ, mời hai vị theo chúng tôi vào trong tham quan.

Dương Sinh : Thưa Ngục Quan, qui ngục đây thuộc sự cai quản của điện nào?

Ngục Quan : Phàm những tai nạn xe cộ làm thiệt hại nhân mạng, hoặc trọng thương khiến cho người ta trở thành tàn phế thì bất luận là chủ xe máy, xe hơi hay xe đạp, sau khi chết đều phải tới đây để chịu quả báo. Xin mời quí vị theo tôi vào trong ngục tham quan.

Tế Phật : Đa tạ.

Dương Sinh : Các tội hồn tụ tập đông đảo bên sườn núi, trên con đường ghồ ghề lầy lội họ đang đẩy những chiếc xe giống như kiểu xe dùng sức người kéo đẩy thời xưa. Trên xe chất đầy đá xanh từ trên núi đổ xuống. Con đường chỉ rộng đủ cho hai xe qua lại, lỗ quá đà liền đâm xuống vực thẳm hai bên. Vì xe chở nặng lại không có thắng, tội hồn phải dùng hai chân ghìm lại, phải bước rất chậm để khi lở trớn còn kịp thắng xe. Hai chân

tội hồn rách toang máu chảy trần mặt đất. Có kẻ không cẩn thận xe lật cũng bị văng xuống vực, kẻ đổ không nổi trật chân tế bị xe đè kêu thảm thiết. Có kẻ bị xe cán máu chảy loang trên mặt đất. Những loại hình phạt này thật là tân kỳ, nhưng cũng thảm thiết quá mức.

Tế Phật : Trên đời lái xe nếu không cẩn thận, lỡ xảy ra tai nạn làm hại tính mạng sau khi chết chính mình lại bị tai nạn, do đó phải đến đây để chịu khổ, không cách chi tránh khỏi nhân quả báo ứng.

Ngục Quan : Tôi đã ra lệnh cho mấy tội hồn thuật lại những tai nạn đã gây ra lúc còn sống như thế nào cho Dương Thiện Sinh nghe.

Dương Sinh : Xin đa tạ Ngục Quan.

Ngục Quan : Các tội hồn đã tới, bọn mi mau thuật rõ lại cho Tế Phật cũng Dương Thiện Sinh nghe những hành vi lúc còn sống để khi trở lại trần gian Dương Sinh còn khuyến cáo cho người đời rõ.

Tội Hồn : Lúc còn sống tôi là tài xế của một hãng chuyên chở công cộng, có lần vừa tới khúc quanh, một bé gái phóng qua, tôi thắng không kịp cán lên em bé. Trong suốt quãng đời lái xe tuy tôi không làm hại người nhưng sau khi gây ra tai nạn này hãng xe bị tổn hại cho nên công ty đã quyết định sa thải tôi. Sau khi chết tôi bị xử tù một năm tại ngục dạy lái xe này. Ở đây hãng ngày phải tập lái xe, từ trên núi lái xuống, hai chân phải thay thắng để điều khiển xe, phải cố gắng hết sức mình mới có thể duy trì được. Nhưng mỗi ngày phải đi lên đi xuống hãng trăm lần do đó tinh thần và sức khỏe đều kiệt hết, hai chân lại còn lở loét thối tha đau đớn vô cùng.

Ngục Quan : Tội hồn thứ hai mau thuật lại những hành vi lái xe lúc còn sống của mi.

Tội Hồn : Khi còn sống tôi hành nghề lái xe rước khách để làm kế sinh nhai. Có một đêm cùng bạn bè uống rượu. Sau khi nhậu say hai mắt đã hoa lại còn phóng xe quá tốc lực, qua mặt ẩu xe khác khiến cán chết một người khách bộ hành. Vì gây tai nạn giết người tôi đã phải bồi thường tiền bạc và ở tù. Sau khi chết Diêm Vương dạy rằng lái xe mà còn say rượu, xem mạng sống con người như trò chơi, do đó ra lệnh đày tôi ba năm tại Địa ngục dạy lái xe. Hãng ngày tôi phải chịu cảnh xe cán, xe đè, xe đụng hai chân sưng húp đau đớn vô cùng. Thân thể chịu đựng không thấu gầy như cây sậy. Hy vọng những ai lái xe ở thế gian nên đề cao cảnh giác không bao giờ được lái xe trong lúc say rượu để tránh gây ra tai nạn. Nếu gây ra tai nạn thì sau này xuống địa ngục không những không có rượu uống mà hai chân còn chảy máu đau đớn vô cùng.

Ngục Quan : Tội hồn thứ ba mau thuật lại những hành vi gây ra tai nạn lúc còn tại thế.

Tội Hồn : Lúc còn sống tôi hành nghề buôn bán, hàng ngày cưỡi xe giao hàng, thường chạy xe quá nhanh không tuân theo luật lệ giao thông, cho nên có một bữa đụng phải khách bộ hành và tôi cũng bị thương. Hai bên đều được đưa tới y viện chữa trị, tôi bị gãy xương chân còn người kia bị đứt dây thần kinh ở đầu. Tôi điều trị tới nửa năm mới khỏi, còn người kia trở thành kẻ đần trí, nên tôi phải bồi thường một ngân khoản rất lớn. Sau khi chết vì tôi gây ra tai nạn lưu thông này mà tôi bị áp giải tới Đệ Lục Điện. Biện Thành Vương phán đày tôi tại ngục này ba năm, chịu nhiều hình phạt đắng cay khổ cực.

Ngục Quan : Bữa nay ba tội hồn đã làm nhân chứng, phạm những kẻ lái xe ở trần gian nên lấy đó làm gương, phải gắng lái xe cho cẩn thận thì người và xe đều bình an. Sau khi chết được miễn cái cảnh khổ tới bản ngục thụ hình. Nếu như không cố ý làm hại tính mạng hay gây tật nguyền

cho kẻ khác thì còn nhẹ một chút. Trường hợp uống rượu chạy xe quá tốc độ, không tuân theo luật lệ lưu thông coi thường tính mạng người khác thì khi gây ra tai nạn rồi nạn nhân sống hay chết không cần biết, sau khi thác xuống đây đều bị xử tội. Cho nên khuyên người đời sau khi gây ra tai nạn chớ bao giờ trốn tránh nên chịu trách nhiệm rõ ràng, phải giữ đúng đạo nghĩa thì cái tội có thể giảm nhẹ được đôi phần.

Tế Phật : Địa ngục dạy lái xe này là trại tù mới thiết lập, cũng giống như những trường dạy lái xe ở dương gian vậy. Tội hồn tới đây nhất nhất đều phải tuân theo trật tự lớp lang, không dám vượt quá tốc độ, nếu sai lầm một chút cũng khó tránh khỏi tai nạn. Vì vậy cảnh cáo những kẻ lái xe nên hết sức lưu tâm, coi mạng người là của Trời, không được uống rượu say rồi lái xe quá tốc lực. Nếu không giữ đúng luật, sau khi chết đến địa ngục này phải chịu cực hình, bấy giờ mới thấy khổ. Hôm nay thời giờ đã trễ, Dưỡng Sinh chuẩn bị trở lại Hiền Đường. Đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã chỉ giáo tường tận.

Dưỡng Sinh : Xin đa tạ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân đã giúp đỡ phương tiện. Chúng tôi xin cáo từ.

Ngục Quan : Không có chi, xin hai vị cứ tự nhiên. Lệnh Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề tiễn khách.

Dưỡng Sinh : Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Hiền Đường.

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dưỡng Sinh mau xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BA MƯƠI CHÍN

DẠO ĐỊA NGỤC DÙNG KÌM KẸP MIỆNG DÙNG HÀM THIẾT ĐỔNG VÀO RĂNG

Phật Sống Tế Công
Giảng ngày 23 tháng 9 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Thánh môn linh lạc đạo nhân hi
Mạo phạm châm qui tức thị phi
Mặc mặc canh vân chung thọ ích
Hạt xuy trường địch khổ vô y.

Dịch

Cửa thiền vắng vẻ ít người tu
Giới luật coi thường thích thị phi
Lẳng lặng cầy bừa sau có lợi
Cô đơn thổi sáo khổ thân mũ.

Tế Phật : Cửa Thánh lạnh lẽo, tu sĩ ngày một ít, có kẻ lòng dạ giả dối, ngoài mặt làm bộ tôn sùng nhưng trong bụng lại coi thường. Có kẻ miệng nói như nước chảy thao thao bất tuyệt, nhưng miệng với lòng phản nghịch nhau như bèo trôi không rễ, căn cơ không thực, theo gió cuốn đi khó thành mạ cao, cây lớn. Cho nên hãy cố gắng cầy bừa, năm năm gặt hái được nhiều lúa, còn bọn mù ngồi thổi sáo một mình chẳng có ai nghe! Tu đạo cần phải tu cho thành thực, lời Thánh có dạy: *"Tích thiện nhân gia, tất hữu dư khánh. Vi ác chi nhân, tất hữu dư ương."* (Kẻ tích thiện thì may mắn có dư, kẻ làm ác thì tai ương có thừa.) Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt. Nếu như nay biết thức tỉnh quay đầu lại thì còn có đường,

nếu không gió thu thổi tới, lá vàng rơi lạnh lẽo sẽ không nơi nương tựa. Khi ấy sân nhà vắng vẻ điêu linh, hoạn nạn sau này sẽ vô cùng. Hôm nay đã tới giờ dạo âm ti, Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh : Xin tuân lệnh. Thưa tại sao bữa nay ân sư lại uống rượu say ngất ngưởng, trong khi nói về mặt lại không được vui vẻ.

Tế Phật : Nhìn thấu tim người đời, thấy mỗi kẻ đều cố tìm cách hưởng thụ vật chất, chợt nhớ tới tam cương ngũ thường, lòng ta âm thầm đau xót. Do đó, nhấp vài chung rượu đắng, sớm nay có rượu sớm nay say, để coi chúng sinh đọa lạc, coi Trời-đất hỗn độn.

Dương Sinh : Ân sư thật là đã từ lại bi.

Tế Phật : Mau lên đài sen, rượu chẳng lầm người say, người tự say, sắc chẳng khiến người yếu, người tự yêu, tiền chẳng bắt người mê, người tự mê. Trận gió lốn thổi qua ta đã tỉnh, thôi thầy trò mình dạo âm phủ.....Đã tới nơi, Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh : Phía trước Ngục Quan đã tới nghinh tiếp. Kính chào Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân, bữa nay tôi cùng ân sư Tế Phật tới quí ngục hỏi han tìm hiểu, xin chỉ giáo nhiều cho.

Ngục Quan : Thôi miễn lễ, mời đứng lên. Bản ngục là ngục chuyên dùng kìm kẹp miệng, dùng hàm thiết đóng vào răng. Khu văn thư ở Đệ Lục Điện đã tiếp được chiếu văn nên được biết trước là Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung sẽ tới đây tham quan để viết sách Địa Ngục Du Ký. Xin thứ lỗi vì sự tiếp đãi hai vị không được trọng thể.

Tế Phật : Xin Ngục Quan đừng khách sáo, thầy

trò chúng tôi bữa nay phụng chỉ dạo thăm địa ngục, hy vọng được giúp đỡ nhiều phương tiện.

Ngục Quan : Mời hai vị theo tôi vào trong quan sát.

Dưỡng Sinh : Thấy tội hồn đông nhung nhúc trong nhà ngục, âm binh trừng trị tội hồn bằng cách dùng sắt nướng đỏ áp vào miệng tội hồn, dùng kìm kẹp quả cầu sắt đầy gai nhọn thọc vào miệng, lập tức máu tươi tứ trong miệng trào ra, thần gục xuống hôn mê.

Tế Phật : Miệng các tội hồn này chắc là cứng lắm cho nên phải dùng dũi sắt cậy, rồi nong trái cầu sắt có gai nhọn vào khiến tội hồn có miệng mà khó nói, đau đớn kêu chẳng thành lời.

Dưỡng Sinh : Hình phạt này thật quá tàn nhẫn! Người đời chỉ hóc chút xương cá trong cổ họng cũng đã vô cùng khổ sở, toàn thân không chịu thấu, mà nay lại dùng trái cầu sắt có gai nhọn nhét vô miệng, thực là đau khổ, cay đắng muôn phần, chẳng thể nói nên lời. Xin hỏi Ngục Quan, những tội hồn này lúc tại thế đã phạm phải những lỗi lầm gì mà sau khi chết xuống âm phủ lại phải chịu những hình phạt này?

Ngục Quan : Phàm những kẻ tại thế ham cướp lời đoạt lý, ưa dùng lời đường mật dụ dỗ tán tỉnh gái đẹp, thích dùng lời dối trá lừa gạt kẻ khác để lấy tiền lấy bạc, ham hút cần sa ma túy, trong lúc chuyện trò thường dùng lời châm chọc làm tổn thương danh dự của kẻ khác thì sau khi chết khó thoát nổi hình phạt của địa ngục dùng kìm kẹp miệng, dùng hãm thiết đóng vào răng. Để tôi kêu vài tội hồn ra đây cho nó khai rõ những tội ác đã phạm.

Tế Phật : Bọn này hôn mê bất tỉnh, để ta dùng quạt Bồ này quạt một quạt cho tỉnh lại. Tướng quân, mau moi trái cầu gai ra khỏi miệng chúng, còn không có miệng cũng chẳng thể nói năng.

Tướng Quân : Đã moi trái cầu gai ra khỏi miệng chúng, xin Tế Phật định đoạt.

Tế Phật : Các tội hồn hãy lắng nghe những lời khuyến dụ sau đây: Hôm nay ta dẫn Dương Thiện Sinh lã người phạm tới đây phỏng vấn để tìm hiểu rõ về tội phạm của các người, các ngươi phải thành thực thuật rõ lại lúc sống đã phạm phải những tội thuộc về khẩu nghiệp ra sao, khiến sau khi chết phải đày đọa tại ngục này?

Tội Hồn : Tôi lúc sinh tiền nói năng rất giỏi, giảng giải điều này lý nọ không những ai nấy đều thích nghe mà còn khiến tai mắt họ chết mê chết mệt. Nhan sắc tôi lại đẹp đẽ do đó sau khi lấy chồng vẫn còn lắm kẻ theo, một lần nọ có một kẻ tha thiết ngỏ lời yêu tôi, tôi thấy hắn giàu có liền giả dối nói với hắn rằng: "Chồng tôi đối xử với tôi tệ bạc, mong chàng đối xử tốt với tôi." Sau đó đi đến ngoại tình. Do lời gian dối, do nhan sắc hấp dẫn của tôi, cộng thêm ba tấc lưỡi khéo uốn éo, tôi đã ăn không của hắn một món tiền lớn, về sau ác ngôn ngày càng gia tăng, mỗi câu nói đều bao hàm sự châm chọc khiến hắn vô cùng đau đớn tủi nhục, cuối cùng không chịu thấu hắn liền tự tử. Sau khi chết hắn ôm hận xuống tuyền đài tố cáo với Diêm Vương. Diêm Vương xét ra hắn cũng sai lầm mới bị sa xuống hố. Còn tôi là phụ nữ mà tâm tính lại quá ác độc cho nên phải chịu quả báo. Về sau hồn hắn thường lai vãng quấn quít bên tôi, khiến thân thể tôi không được bình an. Trải qua bảy năm, vận suy khí nhược khiến phải chết. Hai kẻ cùng tới đối chất tại thành Thác Oan, hắn bị kết tội hiếu sắc gian dâm với vợ người, còn tôi cũng bị xử nghiêm hình nơi các điện. Nay tôi bị giải tới điện này, Biện Thành Vương kết án tôi đã dùng miệng lưỡi mê hoặc người, ám hại người, đâm người nên phải tái thụ hình tại ngục dùng kìm kẹp miệng, dùng hàm thiết đóng vào răng, hàng ngày bị tọng sắt vào họng đau đớn vô chừng.

Tế Phật : Người giả yêu vô thường, bày tình trăng gió, miệng lưỡi giết người, sau khi chết phải chịu tội này đáng lắm, đáng lắm chớ có oán than. Tội hồn thứ hai hãy mau khai rõ tội phạm của mi.

Tội Hồn : Tôi lúc sống là dân không nhà cửa, thích hút si ke chích ma túy, đến lúc nghiện ngập bèn trộm cắp đồ vật khắp nơi để kiếm tiền mua. Sau khi chết bị phán đày tại ngục này, thống khổ chẳng thể thở than. Đã không được hút ma túy như lúc còn sống mà hãng ngày còn bị bắt nuốt những viên sắt tròn, bị đâm miệng thật là thống khổ, hận lúc sinh tiền tôi đã không chịu học sống tốt lành.

Ngục Quan : Hút ma tuý thời gian thụ hình do bản ngục phán rất lâu mà những độc tính không lui, do đó tội hồn không thể giải thoát để đầu thai được. Thế gian còn nhiều kẻ thích hút ma túy cũng nhiều loại thuốc cấm khác, luật thế gian đã nghiêm nhặt, sau khi chết luật âm phủ càng thêm nặng, có kẻ bị đày hãn xuống ngục A Tỳ. Mong những ai phạm tội này mau cải hóa chớ dùng ma túy làm hại linh hồn cùng sinh mạng.

Tế Phật : Tội hồn thứ ba hãy mau khai rõ những ác nghiệp đã gây ra lúc còn tại thế.

Tội Hồn : Tôi đọc nhiều sách, nhớ được nhiều thành ngữ, nên hay cướp lời đoạt lý của bạn bè, những điều nói ra đều là lời tà lý cong. Lại thường dùng lời nói của thánh hiền để phỉ báng kẻ khác. Sau khi chết bị Diêm Vương phán: "Mi không dùng lời nói của thánh hiền để hành thiện lại đem dùng để tranh biện một cách vô ích, như thế là lộng ngôn, cái miệng mi cũng vậy cho mi nuốt đạn sắt có gai, hãy nếm qua cho cái miệng và răng biết mùi vị." Bởi vậy hiện thời có miệng mà tôi không nói được.

Tế Phật : Có lý thì đi khắp thiên hạ, không có lý thì một bước cũng khó đi. Người đời nói

năng cũng phải theo chân lý mà nói, như nói để giết người khiến đối phương thiệt mạng, thì đó không phải là chính ta hại họ sao? Cho nên những điều nói đó chỉ là tà lý. Ham lý luận tà lý, sau khi chết chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Bây giờ hỏi tới tội hồn thứ tư, cớ sao mi lại bị đày đọa tại ngục này?

Tội Hồn : Tôi lúc sống có rất nhiều tiền, vì ham lợi tức, phàm những ai cần dùng tiền gấp hoặc những ai khốn khổ cần vay tiền của tôi, tôi đều cho vay nặng lãi, vốn lời cốt sao gia tăng ngày một thật nhiều. Nếu đối phương không trả nổi tiền vay thì tôi dùng bọn lưu manh trừng trị. Sau khi chết tôi bị Diêm Vương phán tội tham lợi tức, hút máu của người, thâu tiền lời quá đáng bèn phạt tôi nuốt sắt viên có gai, hiện thời quá thống khổ.

Ngục Quan : Làm kẻ có tiền mà tim gan như đồng như sắt, chuyên môn tăng lời cao để thâu cho thật nhiều lời, mặc dù có sự thỏa thuận của đối phương song tim ruột quá cứng do đó ăn đồng nuốt sắt để hưởng thụ cái mùi vị phú quí bất nhân. Khuyên những kẻ giàu có trên dương gian, nếu như có dư tiền cho ai vay thì không nên thâu quá nhiều lời, chỉ nên lấy lời nhẹ để giúp đỡ người. Lấy việc giúp đỡ người làm vui, tại sao không làm?

Tế Phật : Bữa nay thời giờ đã trễ, Dương Sinh chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường. Đa tạ Ngục Quan cũng chư vị Tướng Quân đã hậu đãi, xin cáo từ.

Ngục Quan : Lệnh cho các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Dương Sinh : Con đã chuẩn bị xong, kính mời ân sư trở lại Hiền Đường.....

Tế Phật : Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

HỒI BỐN MƯƠI

DẠO ĐỊA NGỤC LƯỚI THÉP GAI ĐỊA ĐỐI VÀ CHÂU CHẤU

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 9 tháng 10 năm Đinh Tỵ (1977)

Thơ

Ỷ lan quyện cánh nhiễu hồi lang
Thánh điển thanh tân hiển dị hường
Khứ bại trần ai tiêu bách nghiệp
Phù sinh hà tất khổ bôn mang.

Dịch

Chán tựa lan can lại dạo hiên
Điện thần hương ngát sạch vô ngần
Đường trần thất bại tan cơ nghiệp
Há khổ bôn ba cõi thế nhân.

Tế Phật : Thánh Hiền Đường vừa mới được dọn dẹp sửa sang trong ngoài sạch sẽ trang nghiêm. Thần Tiên rất thích những nơi thanh tịnh. Chúng sinh muốn thấy Thần Tiên thì trước hết phải gột rửa tâm thân mình cho thật thanh tịnh, nếu không huệ nhãn sẽ bị bụi trần che lấp, chẳng thể nào trông thấy tiên cảnh được. Bữa nay chuẩn bị dạo âm ti, Dưỡng Sinh mau sửa soạn lên đài sen.

Dưỡng Sinh : Xin vâng lệnh. Thưa, bữa nay ân sư có vẻ vui mừng sảng khoái, không rõ nguyên

nhân bởi đâu đấy?

Tế Phật : Tới Thánh Hiền Đường là chốn thanh tịnh, ta thấy Thánh điện không dính một mảy bụi trần, cho nên nỗi âu lo tan biến.

Dường Sinh : Người đời thường nói *"Bất kiến vi thanh tịnh"* (Mắt không nhìn thấy là thanh tịnh) ý của ân sư thế nào?

Tế Phật : Chỉ có Tiên Phật mắt không cần nhìn mà trí vẫn thông suốt thôi, còn phàm nhân chẳng thể như thế được. Cho là mắt không nhìn thấy rồi chẳng kiêngcữ sự ô uế, hành động tà tâm loạn đức trong chốn tối tăm rồi nói không nhìn thấy tức là thanh tịnh được ư?

Dường Sinh : Ân sư nói rất chí lý, con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường.....

Tế Phật : Đã đến nơi, mau xuống đài sen.

Dường Sinh : Bữa nay mình tới đây sao chỉ thấy âm binh áp giải tội hồn đi, không hề nghe tiếng kêu khóc bị hành tội gì hết.

Tế Phật : Hôm nay chúng ta tới thăm Ngục Lưỡi Gai Sắt Dùi Cào Cào, ngục này tội hồn chịu những hình phạt thống khổ không cùng, do đó chỉ âm thầm rền xiết thôi. Con hãy đợi, lát nữa sẽ rõ mọi sự. Đã tới gần cửa ngục, Ngục Quan cũng Tướng Quân đang chờ đón chúng ta.

Dường Sinh : Xin vái chào Ngục Quan cũng chư vị Tướng Quân, bữa nay tôi cùng ân sư Phật sống tới thăm quí ngục cũng hỏi han sự tình, xin quí ngục giúp đỡ tôi phương tiện.

Ngục Quan : Bản ngục là Địa Ngục Lưỡi Gai Sắt Dùi Cào Cào thuộc Lục Điện do Biện Thành Vương cai quản. Nay Đài Trung Thánh Hiền Đường phát huy đạo giáo, công đức sâu dầy, giờ đây lại phụng

chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, tiết lộ tình hình ở âm phủ để khuyến đời độ người, sự khổ nhọc thật đáng kính phục, bản ngục cũng được tả vào sách Vàng, thật quá vinh hạnh. Kính mời hai vị vào trong tham quan.

Dương Sinh : Đa tạ Ngục Quan đã kỹ càng chỉ giáo cho tôi. A! trong ngục dũng toàn lưới sắt kết gai thép nhọn y hệt hàng rào dây kẽm gai ở trên trần. Dưới hầm ngập nước đã rào một tầng, trên mặt đất còn rào thêm tầng nữa, khiến tội hồn không đứng lên nổi, phải bò sát đất mới di chuyển nổi, mỗi khi ngẩng đầu lên liền bị gai sắt đâm đau đớn. Các tội hồn rên xiết không ngớt, quần áo họ rách nát tả tơi, trên mình họ còn đeo theo hai vật gì, vì tôi đứng cách khá xa nên nhìn không rõ vật đó, xin Ngục Quan nói cho tôi hiểu được chăng?

Ngục Quan : Hai vật đó, một là sâu bọ hai là đỉa đói chuyên hút mủ máu và nước ốc trong đầu người để sống.

Tế Phật : Hãy đi tới để thấy rõ rãng hơn.

Dương Sinh : Đúng đúng, ối cha! thì ra toàn thân tội hồn bị đỉa đói đeo, nhìn cảnh này mọi người đều kinh hãi. Trên đầu tội nhân sâu bọ lại bu kín. Không hiểu bu như vậy là chúng ăn được những gì?

Tế Phật : Đỉa đói còn gọi là mã hoàng kỳ thường sống ở vũng bùn lầy, khi đã bám được vào người ta thì hút hết máu tươi nên người đời ai cũng sợ. Còn hoàng trùng là một loại sâu bọ chuyên phá hoại mùa màng, chúng thường bay hàng đàn thấy lúa thì sà xuống ăn cho bằng sạch. Ở đây hoàng trùng bu kín đầu là để hút cạn nước trong ốc tội hồn.

Ngục Quan : Hoàng trùng chuyên hút sữa trong hạt lúa còn non. Bữa nay ở âm phủ chúng hút nước